

ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΚΟΝΤΟΠΟΥΛΟΥ

Η ΡΟΔΟΔΑΚΤΥΛΟΣ ΗΩΣ
ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΑΠΑΞ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΕΤΟΣ Α΄.—ΑΡΙΘ. Γ΄.—ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 1880

Ἦὸς μὲν κροκόπεπλος ἀπ' Ὀκεανοῦ βράων
Ἦρνεθ' ἐν ἀθανάτοισι φῶς φέροι ἠδὲ βροτοῖσιν...
Ἰλιάδος Τ. στίχ. 1—2.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Θρησκεία, οἰκογένεια, πατρίς. Κεφ. Γ'. Πατρίς.—Αἱ Ἰνδίαί καὶ τὰ Ἰμαλάια (συνέχεια).—Νυκτερινὴ ἀεροπορία.—Περὶ προικός.—Βροχὴ ἐξ ἄμμου.—Μέσον πρὸς ἀγραν τῶν πτηνῶν.—Νέον μέσον κατὰ τῆς φυλλοζήρας.—Μέσον προφυλάξεως τῶν περιστερῶν.—Αἱ περὶ ψυχῆς καὶ πνευμάτων ἰδέαι καὶ δοξασαί τῶν ἐθνικῶν (συνέχεια καὶ τέλος).—Ὁ φιλόστοργος πατὴρ καὶ τὰ νοσοῦντα τέκνα του (ποίησις).—Παιγνιώδεις ἕξεις καὶ στοργὴ τῶν ζῶων.—Μεταναστεύσεις ζῶων.—Ἐμφυτος ὄρμη.—Κόπος καὶ ἀνάπαυσις.—Ὁμιλία Ἐκτορος καὶ Ἀνδρομάχης (ποίησις).—Σπεῦδε βραδέως.—Θεοκρίτου ἀστεϊότητες.—Παγοδρομία (μετὰ εἰκόνας).—Τὸ ναυάγιον τοῦ πλοίου Ἑσσεξ.—Ὁ ἀπατηθεὶς κλέπτης.—Γνώμαι καὶ ἐντυπώσεις.—Ἀνεμῶλια.—Γάμος ἐν Παρίσιος.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ Κ. ΑΝΤΩΝΙΑΔΟΥ

14—Ὁδὸς Περικλέους—14

1880

Η ΡΟΔΟΔΑΚΤΥΛΟΣ ΗΩΣ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ

ΕΤΟΣ Α΄.

ΑΡΙΘ. Γ΄.

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 1880

ΘΡΗΣΚΕΙΑ, ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ, ΠΑΤΡΙΣ.

(Συνέχεια και τέλος ἴδε προηγούμενον φυλλάδιον.)

ΚΕΦ. Γ΄. ΠΑΤΡΙΣ.

Ὅποίους παλμούς διεγείρει ἡ μαγικὴ αὕτη λέξις, ἡ μάλλον ἱερὰ καὶ θρησκευτικὴ ἐν τῇ καρδίᾳ παντὸς γνησίου Ἑλληνοσ! ὁποίας ἀναμνήσεις λαμπροῦ παρελθόντος! ὁποία θαύματα ἐνήργησεν αὕτη καθ' ὅλας τὰς ἐποχὰς τῆς ἐθνικῆς ἡμῶν ἱστορίας!

Ἡ τῆς πατρίδος ἀγάπη εἶναι αἴσθημα φυσικώτατον πηγάζον ἐκ τῆς συμβιώσεως ἐν τῇ αὐτῇ χώρᾳ πολλῶν ὁμοῦ ἀνθρώπων κοινοῦς ἐχόντων πόθους καὶ κοινὰς δοξασίας· ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον δὲ φθεγγομένων καὶ τὴν αὐτὴν γλῶσσαν, ἡ δὲ τοιαύτη ὁμοιότης ἢ ταυτότης γεννεᾷ τὴν πρὸς ἀλλήλους συμπάθειαν καὶ τὸ ὑπὲρ ἀλλήλων ἐνδιαφέρον.

Ἄλλὰ καὶ πρὸς τὰ ἄψυχα ὄντα τὰ περιστοιχοῦντα ἡμᾶς, οἷον ὄρη, κοιλάδας, πεδιάδας, δάση, θαλάσσας, ἄτινα καθ' ἑκάστην ὀρῶμεν καὶ ἐν τῷ μέσῳ τῶν ὁποίων αὐξάνομεν καὶ ἡλικιούμεθα γεννᾶται ἐν ἡμῖν ἀγάπη, καὶ μᾶς φαίνονται σχεδὸν ἀναπόσπαστα ἐκ τῆς ὑπάρξεως ἡμῶν. Διὸ καὶ ὁ Γροελλανδὸς ἀγαπᾷ τοὺς πάγους τοῦ καὶ μένει πάντοτε ἐν αὐτοῖς, καὶ ὁ Ἀμερικανὸς Ἴνδὸς προτιμᾷ

τὰ δάση του, καὶ τὸ κυνήγιόν του μᾶλλον ἢ τὸν πρὸ τῶν θυρῶν καὶ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ πολιτισμὸν καὶ τὴν κολοσσιαίαν γεωργίαν, βιομηχανίαν καὶ τὸ ἐμπόριον καὶ τὴν εὐημερίαν τῶν ἀόκνων συμπατριωτῶν του τῶν Ἀγγλοαμερικανῶν, καὶ ἐνδιαῖται ἐν τρώγλαις δίκην θηρός, τρεφόμενος κυρίως ἐκ τῆς ἀλιείας καὶ τῆς ἄγρας καὶ τῶν αὐτομάτως φυομένων καρπῶν. Ὁμοίως δὲ καὶ ὁ Ἄραψ τὰς ἀμμώδεις ἐρήμους του καὶ ὁ Αἰθίοψ τὴν διακευκαυμένην ζώνην τῆς Ἀφρικῆς, ἐνὶ δὲ λόγῳ οὐδεὶς βροτὸς, πλὴν τῶν νομάδων σκηνητῶν καὶ ἀλητῶν, οὐδὲν ἔθνος ἢ ἐθνάριον μὴ ἀγαπῶν μετὰ ὑϊκῆς στοργῆς τὴν πατρίδα του, ὅποια δῆποτε καὶ ἂν ᾖ.

Ἡμεῖς δὲ οἱ ἔχοντες τὴν εὐκλεεστάτην πατρίδα τοῦ κόσμου, ἐν μὲν τῇ ἀρχαιότητι προαγαγοῦσαν τὴν φιλοσοφίαν καὶ τὰ γράμματα καὶ τὴν καλλιτεχνίαν εἰς βαθμὸν ἀπαράμιλλον, συστήσασαν πολιτείαν ἔχουσαν κρηπίδα τὸν νόμον καὶ τὴν ἐλευθερίαν, μορφώσασαν πολίτας χρηστοθήεις, ἐναρέτους καὶ προθύμους εἰς θυσίας ὁποίας δῆποτε ὑπὲρ τοῦ κοινοῦ ἀγαθοῦ, τοῦθ' ὅπερ ἐφάνη ἀριδῆλως ἐν Μαραθῶνι, ἐν Θερμοπύλαις, ἐν Σαλαμῖνι ἐν Μυκάλῃ καὶ ἐν Πλαταιαῖς, ὅπου, οἱ ἐνδοξοὶ πρόγονοὶ ἡμῶν ὀλίγοι πρὸς πολλοὺς μαχόμενοι ἐπότισαν τὴν γῆν τῆς πατρίδος μὲ τὸ ἄφθονον αἷμα τῶν ἐχθρῶν των ἢ ἔτρεψαν εἰς αἰσχρὰν φυγὴν μυριάδας ἐπὶ μυριάδων, καὶ ἐνεχάραξαν τὰ εὐφωνα καὶ ὠραῖα ὀνόματά των ἐν ταῖς δέλτοις τῆς ἱστορίας χρυσοῖς γράμμασιν, γινόμενοι εὐγενὲς παράδειγμα φιλοπατρίας καὶ ἡρωϊσμοῦ πάσαις ταῖς ἐπερχομέναις γενεαῖς, πᾶσι τοῖς ἔθνεσι τοῖς ὀρεγομένοις ἀληθοῦς μεγαλείου καὶ δόξης ἀφθάρτου, ἰδίως δὲ ἡμῖν τοῖς ἀπογόνους αὐτῶν. Ἐκ τοῦ βίου τῆς ἱστορίας καὶ τῶν γραμμῶν αὐτῶν καὶ τὰ μέγιστα ἔθνη τῆς γῆς ἔτι καὶ σήμερον ἀρύονται διδασκα-

λίαν καὶ δύναμιν, κατατρίβουσι χρόνον, καταβάλλουσι κόπους καὶ δαπανῶσι χρήματα ἵνα σπουδάσωσι καὶ ἐμάθωσι τὴν θείαν γλῶσσαν τοῦ Ὁμήρου, τοῦ Σοφοκλέους, τοῦ Θουκυδίδου, τοῦ Πλάτωνος καὶ τοῦ Δημοσθένους, καὶ νὰ ποτισθῶσι τὰ νάματα τοῦ ἀμβροσίου καὶ ζωογόνου λόγου των, ἵνα δι' αὐτῶν καταρτίσωσι τὸν τέλειον καὶ πολύτιμον ἄνδρα, τὸν κοσμοῦντα τὴν κοινωνίαν καὶ ὠφελοῦντα τὴν πατρίδα· διότι τίς ἀναγινώσκων καὶ ἐννοῶν τὸν Ὁμηρον δὲν πληροῦται θαυμασμοῦ καὶ ἀγάπης πρὸς τὸ ὑψηλόν, τὸ εὐγενές, τὸ μέγα καὶ τὸ ὠραῖον; Τίς δὲν βλέπει ἐν τῷ Σοφοκλεῖ τὸ κάλλος καὶ τὴν λαμπρότητα τοῦ Ἑλληνικοῦ ὀρίζοντος καὶ τῆς Ἑλληνικῆς ψυχῆς; Τίς δὲν ἐκπλήττεται ἐν τῷ Θουκυδίδῃ ἐκ τῆς ἐμβριθείας καὶ δεινότητος τοῦ λόγου, καὶ δὲν αἰσθάνεται τὸν νοῦν του ἐνισχυόμενον ἐκ τῆς μελέτης αὐτοῦ; Ἐκ δὲ τῶν διαλόγων τοῦ θείου Πλάτωνος τὸ ἀπορρέον μέλι, ἡ χάρις καὶ ἡ ἔκλαψις τῶν ἠθικῶν, πολιτικῶν καὶ φιλοσοφικῶν ἐν γένει ἰδεῶν δὲν εὐφραίνουσι καὶ μορφόνουσι τὴν καρδίαν πλουτίζοντα τὴν διάνοιαν;

Ἄλλ' ὁ Δημοσθένης, ὁ ἀκάθεκτος ἐκεῖνος χεῖμαρρος τῆς εὐγλωτίας, ὁ ἐνθερμος πατριώσης καὶ τῶν ἐχθρῶν ὁ κεραυνωτῆς δὲν θὰ μένη παράδειγμα τοῖς ῥήτορσιν αἰώνιον πρὸς μίμησιν, τοῖς δ' ἀγαθοῖς πολίταις πᾶσιν ὑπογραμμὸς φιλοπατρίας καὶ ζήλου δραστηρίου καὶ ἐνεργοῦ ὑπὲρ τοῦ κοινοῦ ἀγαθοῦ;

Ἄς ἡδυνάμην νὰ εἶπω ἐν μέτρῳ τινὶ τὰ δέοντα καὶ περὶ τῶν μνημείων τῆς ἀμιμήτου Ἑλληνικῆς καλλιτεχνίας, ἐν ἧ διαλάμπει ἡ χάρις ἔμφυχος καὶ μονοῦ φθεγγομένη, ἡ γλαφυρότης, ἡ ἀρμονία, ἡ συμμετρία καὶ ἐν ἐνὶ λόγῳ ἡ ἀνυπέροχτος τελειότης. Ἄλλὰ τὰ στενὰ ὄρια τοῦ ἀρθριδίου ἡμῶν δὲν μᾶς ἐπιτρέπουσι νὰ διαλάβωμεν περὶ τούτων πάντων ἄλλως ἢ ὡς ἐν παρόδῳ,

παραπέμποντες τούς βουλομένους εἰς τὰς ἀρμοδίους πηγὰς.

Καὶ ταῦτα μὲν ἐν ὀλίγοις περὶ τῶν ἀρχαίων προγόνων ἡμῶν· περὶ δὲ τῶν τοῦ νῦν αἰῶνος Ἑλλήνων ὀλίγα ἔχομεν ἄρα νὰ εἴπωμεν;

“Ὅταν ἀναλογισθῆ τις πῶς ἐκ τῆς καταπτώσεως καὶ τῆς δουλείας τόσων αἰῶνων ἀνέκυψεν αἴφνης ὡς Θεὸς ἐκ μηχανῆς τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος, εἰ μὴ ἐκ σφοδροῦ πάθους ἐχθρότητος πρὸς αὐτὸ τυφλοῦται ὀφείλει ἀναγκαίως νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι τὸ ἔθνος ἡμῶν οὐχ ἦπτον ἐδοξάσθη ἐν τοῖς καθ’ ἡμᾶς χρόνοις ἢ ἐν τῇ κλεινῇ ἀρχαιότητι διὰ τῶν ἀνδραγαθημάτων του.

“Ὅταν ἀναλογισθῆ τις πῶς τὸ πτωχὸν ἡμῶν ἔθνος ἀπεφάσισε νὰ ἐργερθῆ καὶ νὰ δράξῃται τῶν ὄπλων ἵνα παλαίσῃ κατὰ τοῦ γίγαντος τυράννου του ἄνευ συμμάχων, ἄνευ τῆς ἐλαχίστης ἐνθαρρύνσεως ἐκ μέρους τῶν ἰσχυρῶν τῆς γῆς, μᾶλλον δὲ κατὰ τῆς ἀποθαρρύνσεως καὶ ἐχθρότητος ἐκ μέρους τινῶν ἐξ αὐτῶν, ἐν πολλοῖς ἄοπλον, ἐν ἄλλοις δὲ κάκιστα ὀπλισμένον, μετ’ ὀλίγων πρὸς πολλούς, μία μόνη γωνία τῆς Ἑλλάδος κατὰ τῆς ἐν Εὐρώπῃ καὶ ἐν Ἀσίᾳ Τουρκίας, τῆς Ἀραβίας καὶ καὶ τῆς Αἰγύπτου μετὰ τῶν λοιπῶν μερῶν τῆς βορείου Ἀφρικῆς μέχρι τῶν Ἡρακλείων στηλῶν, καταλαμβάνεται ὑπὸ θάμβους καὶ ζητεῖ νὰ εὕρῃ παράδειγμα τοιαύτης τόλμης ἐν τῇ ἱστορίᾳ τοῦ ἀνθρωπίνου γένους καὶ τοιαύτης πεποιθήσεως ἐν τῇ θαυματουργῷ δυνάμει τοῦ ἔρωτος τῆς πατρίδος καὶ τῆς ἐλευθερίας. Ὁ ἥρωϊκὸς θάνατος τοῦ Διάκου, τοῦ Μάρκου Βότσαρη, καὶ ἄλλων πολλῶν, αἱ λαμπραὶ νίκαι τοῦ Κολοκοτρώνη καὶ τοῦ Καραϊσκάκη κατὰ ξηρὰν καὶ ἡ μοναδικὴ ἐν τῇ ἱστορίᾳ καρτερικωτάτη ἀντίστασις τοῦ ἐπανειλημμένως, μετ’ ἐπιμονῆς καὶ μετὰ πολυπληθοῦς στρατοῦ καὶ ἰσχυροῦ πυ-

ροβολικοῦ πολιορκηθέντος Μεσολογγίου καὶ ἡ ξιφῆρης ἔξοδος τῆς φρουρᾶς αὐτοῦ διὰ μέσου τῶν πυκνῶν φαλάγγων τοῦ πολιορκούντος ἐχθροῦ, κατὰ θάλασσαν δὲ τὰ θαύματα τῶν πυρπολικῶν τοῦ Κανάρη καὶ ἄλλων ἄτινα ἐξεσφενδόνισαν εἰς τὸν αἰθέρα πελώρια σκάφη τοῦ ἐχθροῦ, καὶ τὰ μικρότερα πλοῖα τοῦ Μιαούλη καὶ λοιπῶν ποῦ μὲν καύσαντα ποῦ δὲ βυθίσαντα μεγάλα πολεμικὰ πλοῖα ἢ τρέψαντα εἰς αἰσχρὰν φυγὴν ὀλοκλήρους στόλους ὀλιγώτερα πρὸς πολλὰ ναυμαχοῦντα ὡς ἐπὶ Θεμιστοκλέους ἐν Σαλαμῖνι, ταῦτα λέγω πάντα, ἄτινα δὲν εἶναι μῦθος, ὅταν ἀναλογισθῆ τις πῶς νὰ μὴ θαυμάζῃ τὸν εὐάριθμον μὲν ἀλλὰ μεγαλουργὸν τῆς Ἑλλάδος λαόν; καὶ πῶς ὁ Ἕλληνας νὰ μὴ σεμνύνηται κοσμῶν τὴν ὑπαρξίν του ὑπερηφάνως μὲ τὸ ἐθνικὸν ὄνομα ὅπερ φέρει;

Καὶ ταῦτα μὲν ἐν πολέμῳ; Μετὰ δὲ τὴν ἐθνικὴν ἡμῶν ἀποκατάστασιν καὶ τὴν εἰρήνην ἤρξαντο τὰ τῆς εἰρήνης θαύματα, καὶ ἰδοὺ πανταχοῦ ὅπου λαλεῖται ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα σχολεῖα παντὸς βαθμοῦ καὶ ἀμφοτέρων τῶν φύλων, καὶ σύλλογοι καὶ φιλανθρωπικὰ καταστήματα παραχρῆμα ἰδρύνονται διὰ συνεισφορῶν καὶ κληροδοτημάτων, τὰ φῶτα ἐξαπλοῦνται, ἡ βιομηχανία καὶ τὸ ἐμπόριον ἀναπτύσσονται καὶ ἡ ναυτιλία ἡμῶν πολλαπλασιάζεται, καὶ ἡ κυανόλευκος σημαία ἡμῶν κυματίζει ἐν ἀπάσαις ταῖς θαλάσσαις τῆς ὑψηλίου, πόλεις δὲ λαμπραὶ ἐγειρονται ἀμιλλώμεναι πρὸς τὰς Εὐρωπαϊκὰς κατὰ τὴν λαμπρότητα καὶ τὴν φιλοκαλίαν, αἱ μὲν ἐπὶ ἐρειπίων τοῦ πολυετοῦς ἡμῶν ἀγῶνος αἱ δὲ καὶ ἐκ τοῦ μηδενὸς ὄλως νέαι. Ἐν ἡμισείᾳ δὲ ταῦτα ἐκατονταετηρίδι κατορθωθέντα βαινουσιν ὁσημέραι ταχεῖ βήματι καὶ παρέχουσιν ἡμῖν ἐλπίδας μέλλοντος αἰσιωτέρου, ζηλευτοῦ καὶ τιμογόνου. Δειξάτωσαν δὲ ἡμῖν οἱ

ἐχθροὶ τῆς Ἑλλάδος ἔθνος ἐπὶ τῆς γῆς πτωχὸν ὡς τὸ ἡμέτερον ἐν τοσοῦτῳ βραχεῖ διαστήματι κατορθώσαν τοσοῦτον μεγάλα ἔργα. Ὑπῆρξε κἀνὲν ἀπὸ καταβολῆς κόσμου μέχρι τῶν ἡμερῶν ἡμῶν;

Τοιαύτην λοιπὸν ἔχοντες ζηλευτὴν πατρίδα καὶ τοιοῦτον ἔνδοξον παρελθὸν δὲν θέλομεν πάντοτε φιλοτιμεῖσθαι νὰ φαινόμεθα τούτων πάντων ἄξιοι καὶ πρόθυμοι αἰετὸς πρὸς πᾶσαν ὑπὲρ πατρίδος θυσίαν καὶ μητρὸς καὶ πατρὸς καὶ ἀδελφῶν καὶ τέκνων προσφιλεστέραν ἔχοντες αὐτήν; Δὲν θὰ διαλάμπη πάντοτε ἡ Ἑλληνικὴ ἀνδρία ὑπερτέρα τῆς ἀνδρίας παντὸς ἄλλου ἔθνους ἀναδεικνυμένη; Ἐρωτῶν ἑμαυτὸν ὡς Ἑλλῆν ἀκούω φωνὴν ἐνδόμυχον.—Πάντοτε, πάντοτε!

Αἱ Ἰνδαὶ καὶ τὰ Ἰμαλαῖα.

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΠΕΡΙΗΓΗΣΕΩΣ.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ ὑπὸ Α. Κ.)

(Συνέχεια ἰδὲ προηγούμενον φυλλάδιον.)

Ἐν συνόψει, ἡ Ἰνδικὴ ἥριθμει, κατὰ τὴν ἐν ἔτει 1874 ἐπίσημον ἀπογραφὴν, πλεόν τῶν τεσσαράκοντα χιλιάδων σχολείων καὶ πληθυσμὸν μαθητῶν ἐνὸς ἑκατομμυρίου καὶ τριακοσίων χιλιάδων παιδίων. Ὁ δὲ ἐτήσιος προϋπολογισμὸς τῆς δημοσίου ἐκπαιδεύσεως ὅστις ἐν ἔτει 1856 ἔφθανε μόνον εἰς δύο ἑκατομμύρια καὶ ἥμισυ, ὑπερβαίνει τὴν σήμερον τὰ εἴκοσι ἑκατομμύρια. Ὀλίγον εἶναι τοῦτο ἐὰν συλλογισθῆ τις ὅτι ὁ ἰθαγενὴς πληθυσμὸς ὑπερβαίνει τὰ διακόσια ἑκατομμύρια, πολὺ ὅμως ἐὰν ἀναλογισθῆ τὴν βάρβαρον κατὰστασιν τῆς ἰθαγενοῦς κοινωνίας καὶ τὰ ὀλίγα ἔτη ὅπως κατορθωθῆ ἡ σχετικὴ αὐτῆ πρόοδος. Οἱ τρεῖς βαθμοὶ τῆς δημοσίου ἐκπαιδεύσεως συνδέονται διὰ συστήματος ἐξετάσεων ἢ κάλλιον εἰπεῖν διαγωνισμῶν, ἐνθα τὰ

βραβεῖα συνίστανται ἐξ ὠρισμένων χρηματικῶν ποσῶν, ἐπιτρέποντων εἰς τοὺς ἀριστεύσαντας μαθητὰς νὰ ἐξκολλουθῶσι τὰς σπουδὰς τῶν ἐν ταῖς ἀνωτέροις ἐκπαιδευτηρίοις. Οὕτω ἀπλοῦς υἱὸς χωρικοῦ διακρινόμενος ἐπὶ νοημοσύνη καὶ ἐπιμελείᾳ ἐν τῷ σχολείῳ τοῦ χωρίου του, δύναται ἀλληλοδιζήτῳ νὰ λάβῃ σειρὰν ὑποτροφῶν ἀνοιγουσῶν αὐτῷ πρῶτον τὸ ἐπαρχικὸν σχολεῖον, εἶτα τὸ γυμνάσιον καὶ τέλος τὸ Πανεπιστήμιον, ἐπὶ τῷ ὄρω τοῦ νὰ δικτηρήσῃ τὴν διανοητικὴν ὑπεροχὴν του καθ' ἕλον τὸ διάστημα τοῦ σχολιακοῦ σταδίου. Τὸ παρελθὸν ἔτος ἡ ἐπαρχία τῆς Βεγγάλης—ναὶ μὲν ἡ μᾶλλον περισπούδαστος καὶ προηγμένη τῶν δέκα τοπαρχιῶν τῶν ἀποτελουσῶν τὴν Ἰνδικὴν αὐτοκρατορίαν—ἔδιδε μόνη αὐτῆ χίλια ἑκατὸν εἰκοσι τέσσαρας ὑποτροφίας διαφόρων βαθμῶν. Δὲν γνωρίζω ἔθνος πολιτισμένον, ἐν ᾧ ἡ εὐφυΐα ἔχει τόσην πιθανότητα τοῦ νὰ εἰσέλθῃ ἐν τῷ ὀργανισμῷ τῆς δημοσίας ἐκπαιδεύσεως, καὶ δύναται τις νὰ βεβαιώσῃ ὅτι μεταξὺ τῶν ἡμετέρων εὐρωπαϊκῶν ἐπικρατειῶν οὐδεμία κυβερνήσις θὰ ἠδύνατο χωρὶς νὰ κατηγορηθῆ ἐπὶ κοινωνισμῷ νὰ ἐπέμβῃ τοσοῦτον ἀφειδῶς ὑπὲρ τῆς ἐκκολάψεως τῆς μεγαλοφυΐας τῶν πενήτων.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

ΕΚΔΡΟΜΑΙ ΕΝ Τῆ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ ΒΟΜΒΑΙΗΣ.

Ὁ ὑπόγειος ναὸς τῆς Ἐλεφάντας. Αἱ τρεῖς πρωτεύουσαι τῆς προεδρίας. Ἐν τοῖς Ghauts. Τὸ ὑγειοπέροχον τοῦ Μαθαράν. Ποῦπ. Ὁ ἄγγελος στρατιώτης ἐν τῇ Ἰνδικῇ. Καθ' ἑδρὸν ἐν Βαροδάν. Ἡ καθάρσις τοῦ τελευταίου gaikwar. Τὸ ἐνδότερον τῆς πόλεως. Θηριομαχία. Θήρα τῶν Chitar. Ἡ πόλις Ἀχμεδαβὰδ καὶ τὰ εἰρήπια αὐτῆς. Οἱ Μωαμεθανοὶ Ζεΐναι. Ἀρχαῖα μωαμεθανικὰ τεμένη.

Ὁ συνειθέστατος ἐπιχειρούμενος περίπατος ἐν τῷ κόλπῳ τῆς Βομβαϊκῆς σκοπὸν ἔχει τὴν ἐπίσκεψιν τῆς νήσου Ἐλεφάντας καὶ τὸν ἐν σπηλαίῳ ναὸν αὐτῆς. Ἀναχωρήσας ἐκ τῆς Βομβαϊκῆς δι' ἀτρακκάτου ἀπεβιβάσθη μετὰ μίαν καὶ ἡμίσειαν ὥραν ἐπὶ μιᾶς τῶν πετρωδῶν καὶ δενδροφύτων νήσων τῶν κειμένων ἀπέναντι τῆς πόλεως.

Ἄλλοτε ἐν ὄρα τελείας ἀμπώτιδος δὲν ἠδύνάτο τις νὰ πλη-

σίαν εἰς τὴν Ἐλεφάνταν ἄλλως ἢ φερόμενος ὑπ' ἀνθρώπων· Ἐπ' ἐσχάτων ὁμως κατεσκευάσθη ἐκεῖ μακρὰ καὶ ἐξέχουσα ὁδὸς διακοσίων μέτρων μήκους καὶ προχωροῦσα μέχρι τοῦ μέρους ἔνθα λήγει τὸ ἀβάθες μέρος. Ὁ ναὸς, εἰς ὃν φθάνει τις δι' ἀνωφερῶς ἀτραποῦ φερομένης διὰ μεγάλων πλακῶν, φαίνεται κατὰ τὸ ἥμισυ ἐν ταῖς βασιλικαῖς παρειαῖς μικρᾶς κοιλᾶδος κοιλαιούσης τὴν κεντρικὴν κορυφογραμμὴν τῆς νήσου. Τὸ ἱερὸν τοῦτο τέμενος περιγράφεται διὰ μακρῶν ἐν πᾶσι τοῖς ἀρχιτεκτονικοῖς πονήμασιν, ὥστε περιττὸν νὰ ἐνδιατρίψω ἕγὼ ἐνταῦθα εἰς τὰς λεπτομερείας αὐτοῦ· ἀρκεῖ νὰ εἴπωμεν ὅτι τοῦτο ἐσαμμένον ἐξ ὀλοκλήρου ἐν τῇ πέτρᾳ ἔχει τὸ σχῆμα μητροπολιτικοῦ ναοῦ, οὗτινος ὁ ἐσωάρθης ἔχει ἐμβαδὸν ἑκατὸν τριάκοντα τετραγωνικῶν ποδῶν. Ὁ θόλος βασιλεύεται ὑπὸ 26 στύλων, οἵτινες εἰσὶν ἀπλῶς μέρη τῆς πέτρας ἀφεθέντα κατὰ τὴν λήξευσιν τοῦ ναοῦ. Ἀπέναντι τῆς εἰσόδου ἐπιφαίνεται σειρὰ εἰκόνων παριστανουσῶν τὰ μᾶλλον ἀξιόλογα ἐπισόδια τῆς ἱστορίας τοῦ Σίβα. Δυστυχῶς τὰ πολὺπλοκα ταῦτα ἀνάγλυφα μεγάλως ἐφθάρησαν ἐκ τῆς ἐπηρείας τοῦ χρόνου καὶ τῶν ἀνθρώπων. Ἐν τῷ μεσαίῳ διαχωρίσματι τοῦ ναοῦ καὶ εἰς τὸ ἔνδον τοῦ μέρους, ὅπερ ἡμεῖς ἠθέλομεν ὀνομάσει χορόν, βλέπει τις τὴν εἰκόνα τῆς Ἰνδικῆς Τριάδος, (Τριμοῦρτι) παριστωμένης ὑπὸ τῶν τριῶν κεφαλῶν Βράχμα τοῦ δημιουργοῦ, Σίβα τοῦ ὀλετήρος καὶ Βισχνοῦ τοῦ Σωτήρος, συγκεκωλημένων ἀλλήλοις καὶ περιβεβλημένων τὰς ἰδίας ἐκάστῳ ιδιότητος. Ὅμως κατὰ τὴν μαρτυρικὴν τῶν πλείστων σοφῶν τῆς Ἰνδίας, τὸ κυριώτερον ἱερὸν κεῖται ἐν μικρῷ παραπλεύρῳ ναΐδιῳ, ὅπου δι' ἀμυδροῦ φωτὸς καθορᾶται παράστασις συμβολικὴ τοῦ Σίβα καὶ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Παρβάτης, θεωρουμένων ὡς ἐκπροσωπούντων τὰς γεννητικὰς δυνάμεις τῆς φύσεως. Τὸ σύμβολον τοῦτο ὀνομάζεται ἐνταῦθα *Λίγγα*, ἀλλὰ μὴ με αἰτήσωσι τὴν ἐρμηνείαν τῆς λέξεως ταύτης μηδὲ λκτινιστί· διότι ἡ ἐλαχίστη αἰδῶς μοι ἐπιβάλλει σιωπὴν, καίτοι ἀπαντᾷ τις πικταχοῦ τὸ σύμβολον τοῦτο ἐκ ξύλου ἢ λίθου ἐν ταῖς τριόδοις, ὡς καὶ ὑπὸ τὴν σκέπην τῶν ναῶν καὶ ἐν τῇ σκιᾷ τῶν ἱερῶν δένδρων, ἀλλ' ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἡλειμμένον διὰ μίλτου ἢ κεκαλυμμένον ὑπ' ἀνθέων διὰ τῆς

εὐσεβείας τῶν διαβατῶν. Εἶναι ἀληθές ὅτι ἡ ἀπομίμησις εἶναι τὸσον χονδροειδῆς ὥστε δὲν δύναται νὰ σκανδαλίσῃ εἰμὴ ἐλείνους οἵτινες εὐκόλως σκανδαλίζονται.

Ἐν συνόψει ὁ ναὸς οὗτος, καίτοι ἐγκαταλειμμένος ἐπὶ πολλὰς ἑκατονταετηρίδας, ἀνήκει τῇ ἔτι ἐπικρατούσῃ θρησκείᾳ τῆς χώρας, καὶ παριστᾷ λαμπρὸν ἀντικείμενον στουδῆς καὶ ἀξιόλογον δείγμα τῆς Ἰνδικῆς τέχνης. Ἀλλ' ὁμως στερεῖται τοῦ μυστηριώδους ἐκείνου γοήτρου τοῦ χαρακτηρίζοντος τὰ ἀρχαῖα ἱερά, καὶ τὰς ἐξαφανισθείσας φυλάς, ὡς ὁ Περσενῶν τῶν Ἀθηνῶν, τὰ ἐρείπεια τῆς Βαλβείκης ἢ αἱ Πυρκαμίδες τῆς Αἰγύπτου. Ἐν ἀρχῇ τοῦ μηνὸς Νοεμβρίου ἡ θερμοκρασία τῆς Βομβαίης εἶναι ἔτι τοσοῦτον ὑψηλὴ, ὥστε νὰ ἐκνευρίσῃ ἐντελῶς τὸν νεωστὶ ἀφιχθέντα ἐξ Εὐρώπης. Οὕτω ἀπειλούμενος καὶ ἐγὼ ν' ἀπολέσω τὸν ὕπνον, καὶ τὴν ὄρεξιν δὲν ἐδίστασα νὰ ἀκολουθήσω τὴν συμβουλήν παλαιοῦ τινος κατοίκου, ὅστις μοι προέτρεψε νὰ λουσθῶ διὰ καθαροῦ ἀέρος ἐν τῷ ἐγγυτέρῳ θερινῷ ἐνδιαίτηματι τῆς Μαθερῆνης κειμένῳ ἐν ἀποστάσει ὀλίγων ὥρων ἀπὸ τῆς πρωτεύουσας. Τὰ *sanitaria* ἦτοι ὑγειοπάροχα ἄτινα ἐν τῇ Ἰνδικῇ παριστώσι τὰς ἡμετέρας λουτρικὰς ἐκδρομὰς κατέστησαν οὐσιώδη καθιδρύματα τῆς ἀγγλο-Ἰνδικῆς κοινωνίας, μάλιστα δὲ ἀπ' οὗτο ἡ κατασκευὴ τῶν μεγάλων λεωφόρων καὶ τῶν σιδηροδρόμων ἐπολλαπλασιάσασα τὰ μέσκα τῆς συγκοινωνίας ἐν ὅλῃ τῇ Χερσονήσῳ. Καθ' ὃν δὲ τρόπον ὁ ἀντιβασιλεὺς, ὅστις κατ' ἔτος μεταβαίνει εἰς Σίμλαν μετὰ τοῦ συμβουλίου του, τῶν ὑπουργῶν του καὶ τῶν γραφείων του, οὕτω σπεύδουσι καὶ οἱ διοικηταὶ τῶν ἐπαρχιῶν, ἅμα τῇ λήξει τοῦ μηνὸς Μαρτίου, νὰ ἐγκαταλίπωσι τὰς πρωτεύουσας αὐτῶν, καὶ ν' ἀποικίσωσιν ἐπὶ τῶν ὑψωμάτων μεθ' ὅλου τοῦ διοικητικοῦ προσωπικοῦ αὐτῶν. Δὲν ὑπολείπεται δὲ πλέον οὐδεὶς ὑπάλληλος ὅσον μικρὸς καὶ ἂν ὑποτεθῇ, ὅστις νὰ μὴ διέλθῃ τὸ ἔαρ ἐν τῷ ὀρεινῷ αὐτοῦ σταθμῷ, ἀρκεῖ νὰ ὑπάρχῃ ὄρος τι ἐν τῇ περιφερείᾳ του. Ἡ Προεδρία τῆς Βομβαίης ἀριθμεῖ μάλιστα τρεῖς πρωτεύουσας νομοῦ, μίαν διὰ τὸν χειμῶνα ἀπὸ Ὀκτωβρίου μέχρι Μαρτίου· αὕτη δὲ εἶναι συνώνυμος τῇ πόλει— δευτέραν διὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ θάλπους ἀπὸ τοῦ Ἀπρι-

λίου μέχρι τοῦ Ἰουνίου τὴν Μαχαβλεσχάβην, καὶ τρίτην διὰ τὴν ἐποχὴν τῶν ὑετῶν ἀπὸ τοῦ Ἰουνίου μέχρι τοῦ Σεπτεμβρίου τὴν Πουάναν — χωρὶς ν' ἀριθμῆσωμεν πρὸς ταύταις καὶ τὴν Μαθεράνην, ἣν ἔνεκα τῆς γειτνιασέως τῆς, ἐπισκέπτονται συνεχῶς αἱ οἰκογένειαι τῆς Βομβαίης.

Τριῶν ὥρῶν πορεία διὰ τοῦ μεγάλου χερσονησιακοῦ Ἰνδικοῦ σιδηροδρόμου μὲ ἔφεραν λίαν πρῶτ' εἰς τὸν μέγαν σταθμὸν τοῦ Ναρέλλ, κείμενον ἐν τῇ ὑπῤωρεῖα τῶν ὀρέων Γῶτ. Τὰ ὄρη Γῶτ ἢ Γάτ (κλίμαξ, ἀποβάθρα, βαθμίδες) εἶναι σειρὰ ἥτις διήκει δι' ὅλης σχεδὸν τῆς δυτικῆς παραλίας τῆς Ἰνδικῆς. Ἡ ἄλλυσις αὐτῆ βαλσατικῆς συστάσεως, διακλαδοῦται τοῦλάχιστον ἐν τῇ Προεδρίᾳ τῆς Βομβαίης εἰς ὄρη τραπεζοειδῆ ἀπομονούμενα διὰ εὐρυτάτων κοιλάδων καὶ βαθυτάτων κρημνῶν. Αἱ πλευραὶ τῶν πετρῶδων τούτων ὄγκων συνήθως εἰσὶν ἀπότομοι καὶ εὐθύγραμμοι. Τῆδε κάκεισε ὅμως κοσμούμενα δι' ὀβελίσκων καὶ ὀξυτάτων κορυφῶν μεμονωμένων καὶ ὑπερκειμένων τοῦ ὑψίστου ὄροπεδίου, παρέχουσιν εἰς ἅπασαν τὴν τοποθεσίαν ὄψιν φαντασιώδη φρουρίου ἐν ἐρειπέλαις ἢ ἡμιτελοῦς μητροπολιτικοῦ ναοῦ. Τὰ ὄρη Γῶτ σχηματίζουσι τρόπον τινὰ τὰ δυτικὰ νῶτα τῶν ὑψηλῶν ὄροπεδίων ταπεινούμενων ἠρέμα πρὸς τὸν κόλπον τῆς Βεγγάλης. Διὸ δὲν ἀπαντᾶται πλέον οὐδὲ εἰς ποταμὸς ὅποσοῦν ἄξιος λόγου ἐφ' ὅλης τῆς παραλίας τοῦ Ἰνδικοῦ Ὀκεανοῦ, ἀπὸ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Νεβροῦδα μέχρι τοῦ ἀκρωτηρίου Κομορίνου τῆς ἀκρωτάτης ἐσχατιᾶς τῆς χερσονήσου.

Ἡ μικρὰ τῆς Μαθεράνης ἀποικία ὑπέγκειται μιᾶς τῶν μικρῶν σειρῶν τῶν ἐγγυτάτων τῆς ἀκτῆς. Ἐφθασα ἐκεῖ ἐκ τῆς Ναρέλλης ἔφιππος μετὰ δύο ὥρῶν πορείαν, προχωροῦσαν διὰ τερπνοτάτης ἀτραποῦ ἥτις βαίνει ἐλικοειδῶς ὑπὸ σκιάν ἐν ταῖς πτυχαῖς τοῦ ὄρους, καὶ καταλήγει εἰς 2500 ποδῶν ὕψος ὑπὲρ τὴν θάλασσαν ἐπὶ ὄροπεδίου κεκαλυμμένου ὑπὸ σφριγῶντος δάσους. Ὁ ἐνθυμῶμαι πάντοτε μεθ' ὀπόσης ἡδονῆς, καθόσον ἐπλησίαζα εἰς τὸ ὕψος τοῦτο, ἀνέπνεον ῥωστικὸν καὶ βαλσαμώδη ἀέρα, ὅστις ἐφαίνετο ἀναζωπυρῶν ἐν ἐμοὶ τὰς ἐξκντλούμενας πηγὰς τῆς σωματικῆς καὶ διανοητικῆς ἐνεργείας. Τὸ χωρίον τοῦτο συνίσταται

ἐκ κατοικιῶν ἐρυθροῦ λίθου τοσοῦτον κεχωσμένων ὑπὸ τὰ φυλλώματα, ὥστε μῶλις δύναται τις νὰ ἴδῃ πλείονας τῆς μιᾶς ἢ δύο ἐξ αὐτῶν. Ἐν τούτοις δὲν εἶναι ἀνάξιον λόγου, διότι περιέχει τέσσαρα Ξενοδοχεῖα καὶ παμπληθεῖς ἀγροτικὰς οἰκίας κατεχομένας ὑπὸ τῶν ἰδιοκτητῶν ἢ ἐνοικιαζομένας διὰ τὴν ἐποχὴν. Τὸ Ξενοδοχεῖον Ἀλεξάνδρας ἐνθα κατέλυσα συνίστατο ἐκ πλείονων οἰκημάτων συνεχομένων, εἶχε δὲ πολυάριθμον συναναστροφὴν καίτοι προκεχωρικίας οὔσης τῆς ἐποχῆς, τὸ δὲ κάλλιστον πάντων ἦτο ἢ ἐν αὐτῷ ἐξαιρετος συνεστίασις ἢ συσίτιον, ὅπερ ἐστὶ πολῦτιμον ἀγαθὸν ἐν τῷ στομωτικῷ τούτῳ κλίματι.

Τὰς δύο ἡμέρας τῆς διαμονῆς μου ἀφιέρωσα πρὸς ἐπίσκεψιν τῶν διαφόρων περιωπῶν, ἀπόψεων λίαν καταλλήλως διηυθετημένων περὶ τὰ ἄκρα τοῦ ὄροπεδίου, καὶ ἠνωμένων δι' ἀξιολόγων ἀτραπῶν κεχαραγμένων διὰ μέσου τῶν δασῶν. Πρὸ πάντων δὲ ἐκ τοῦ δυτικοῦ χεῖλους θεᾶται τις πανόραμα γραφικώτατον καὶ μεγαλοπρεπέστατον. Δεξιόθεν καὶ ἀριστερόθεν ἐκτείνονται παράμοια ὄροπέδια, ἀληθῆ νησίδια ἐκ βασάλτου προεκβάλλοντα εἰς τὴν πεδιάδα μακρὰ ἀκρωτήρια μὲ πλευρὰς ἀποτόμους καὶ κορυφὰς κατατετημημένας. Διὰ μέσου δὲ αὐτῶν διήκουσιν ἄγρικαι κοιλάδες ἐνθα γαλακτώδεις χεῖμαρροι καταφαίνονται ἐπὶ τῆς λαμπρᾶς χλόης τῶν ἀκτῶν αὐτῶν, ἐν ᾧ δισχίλια μέτρα κατωτέρω ἐξαπλοῦται ἢ ξηρὰ καὶ διακεκαυμένη ἀκτὶς μετὰ τοῦ ἀρχιπελάγους τῆς Βομβαίης, σικαγραφουμένου μακρόθεν διὰ μελάνων κηλίδων ἐπὶ τοῦ συγκεχυμένου ὀρίζοντος τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς θαλάσσης.

(Ἐπιτετα συνέχεια.)

ΝΥΚΤΕΡΙΝΗ ΑΕΡΟΠΟΡΙΑ ΕΚ ΠΑΡΙΣΙΩΝ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΦΛΑΓΜΑΡΙΩΝΟΣ.

Πρὸ πολλοῦ εἶχον βάλει κατὰ νοῦν νὰ πραγματοποιήσω ἐπιστημονικὸν τι πρόγραμμα, καὶ ἰδίως τὸ νὰ μάθω τί γίνεται ὁ

άνεμος. Ἦδη ἐν προτέροις ἀεροπορίας, ἡμέραν τινὰ ἐκ Παρισίων εἰς Ἀγγουλέμην (450 χιλιόμετρα) ἔκαμε πᾶσαν προσπάθειαν νὰ μείνω ἐν τῇ αὐτῇ κοίτῃ τοῦ ἀέρος, καὶ παρετήρησα ὅτι τὸ αὐτὸ ρεῦμα μεταβάλλει ταχύτητα κατὰ τὰς ὥρας, καὶ ἀντὶ νὰ πνέῃ κατ' εὐθείαν γραμμὴν, στρέφει βραδέως ἐξ ἀριστερῶν πρὸς τὰ δεξιὰ, ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῆς περιστροφῆς τῆς γῆς. Ἄλλ' ἐν τοῖς ταξιδίοις τούτοις ὁ ἔμπειρος ἀεροναύτης ὅστις μὲ ὠδήγει, ὁ Κ. Εὐγένιος Γοδάρδος, πάντοτε μὲ κατεβίβασε ταχύτερον ἢ ὅσον ἐπεθύμου. Ταύτην τὴν φορὰν ἐνόμισα ὅτι εἶχον διατάξει τὰ πράγματα εἰς τρόπον ὥστε νὰ μείνω μακρότερον χρόνον ἢ ἐν τοῖς προτέροις ταξιδίοις μου, τόσον διὰ τὴν στερεότητα καὶ τὸ ἀδιαπέραστον τοῦ ἀεροστάτου, ὅσον διὰ τοὺς ἰδιαιτέρους ὄρους τῆς συμφωνίας μου μετὰ τοῦ ἀεροναύτου. Ἄλλ' «ἄλλαι μὲν βουλαὶ ἀνθρώπων ἄλλα δὲ τὰ στοιχεῖα κελεύει».

Ἐπειδὴ ὁ δυτικὸς ἄνεμος εἶναι ὁ μᾶλλον πρόσφορος εἰς ἀεροπορίαν, περιμείναμεν πρῶτον νὰ βεβαιωθῶμεν περὶ τούτου διὰ τῆς διευθύνσεως τῶν νεφῶν. Δυστυχῶς ὁ ἀνομοδείκτης τοῦ Ἀστεροσκοπεῖου, ἐπὶ τὸν ὅποιον δὲν ἔπαυον τοῦ νὰ ἔχω προσηλωμένα τὰ βλέμματα, ἐπέμενε νὰ στρέφῃται εἰς ἐναντίαν διεύθυνσιν ἐπὶ ὅκτω ἡμέρας· δύο ρεύματα συνεπιτεθειμένα ἐφαίνοντο σταθερὰ εἰς τρόπον εὐδηλον· τὸ κατώτερον ρεῦμα μεταβάλλετο ὀλίγον, ἀλλὰ τὸ ἀνώτερον διετέλει ἀμετάβλητον.

Ἐπειδὴ ἡ διεύθυνσις ἐφαίνετο σχεδὸν προσδιωρισμένη καὶ ὁ καιρὸς αἴθριος, ἀπεφασίσαμεν ν' ἀναχωρήσωμεν τὴν ἑσπέραν τῆς 21. Ὅταν σκοπεύη τις νὰ ἐπιχειρήσῃ ἀεροπορίαν, προτιμότερον εἶναι ν' ἀρχίσῃ τὴν νύκτα, καθότι τὸ ἀερόστατον πάσχει ὀλιγώτερον ἐκ τῶν μεταβολῶν τῆς θερμοκρασίας ἢ τὴν ἡμέραν, ἀποβάλλει ὀλιγώτερον ἀέραν καὶ δύναται νὰ διετηρῆται εἰς ὕψος ὁμαλώτερον.

Ἄτυχῶς ὅμως δυστύχημά τι συμβῆν εἰς τὸν ἑταῖρον τοῦ Γοδάρδου, τὸν ἀεροναύτην ὅστις ἔμελλε ν' ἀναχωρήσῃ μεθ' ἡμῶν, μᾶς ἠνάγκασε νὰ ἀναβάλωμεν τὴν ἀναχώρησίν μας ἐπὶ ἐξ ἡμέρας, ὥστε συνέβη τῇ 27 ὥραν ἑκτὴν τῆς ἑσπέρας.

Ἡ ἐκδρομὴ ἀπετελεῖτο κατὰ τὴν ἀναχώρησιν ἐξ ἀνθρώπων

ἐξ τῆς Κ. Φλαμμαρίωνος, τοῦ Κ. Παύλου Θωμᾶ, μέλους τῆς Γεωγραφικῆς Ἑταιρίας, τοῦ Κ. Μαυρικίου Φουχέ, μέλους τοῦ ἀστεροσκοπεῖου τῶν Παρισίων, τῶν δύο ἀεροναυτῶν καὶ ἐμοῦ.

Οὕτω λοιπὸν τῇ 27 ὥραν 6 τῆς ἑσπέρας ἔλαβον θέσιν ἐν τῷ ἀκκτίῳ τοῦ ἀεροστάτου τοῦ Κρομμελίνου, ἀεροστάτου ὅπως νέου, συγκειμένου καθ' ὁλοκληρίαν ἐκ Σινικῆς μετᾶξης, εὐλυγιστίας καὶ στερεότητος μοναδικῆς, ἐφωδιασμένον μὲ ἀλεξιπτωτον ἵνα μετριάσῃ τὰ ἀποτελέσματα ἐνδεχομένης καταβάσεως ἐξ ἀνάγκης, καὶ περιεκαλυμμένον διὰ σχοινοῦ ἐκ καννάβεως. Εἰσῆλθον εἰς τὸ ἀκάτιον· δρᾶξ ἄμμου ἀπορριφθεῖσα ἀρκεῖ νὰ μᾶς ἀποχωρήσῃ τῆς γῆς. Ἡ σφαῖρα ἀναβαίνει ἐν σιωπῇ, κατὰ κεκλιμένην γραμμὴν ἥτις ὑψώνει αὐτὴν βραδέως πρὸς ἀνατολάς. Οἱ φίλοι οἵτινες παρευρέθησαν εἰς τὴν ἀναχώρησίν μας, μᾶς εἶδον ἐξαφανιζομένους μετ' ὀλίγα λεπτὰ ἐν τῷ νεφελῶδει καὶ μέλανι οὐρανῷ, ἀμυδρῶς φωτιζομένου ὑπὸ τῆς σελήνης, ἥτις ἀνέτελλεν ἐν μέσῳ νεφῶν. Ἦδη ἱπτάμεθα ἄνωθεν τῶν ὀχυρωμάτων, ἀναχωροῦντες ἐκ Παρισίων ἄνωθεν τῆς Πύλης τῆς Φλανδρίας.

Ἀνεβαίνομεν, ἐκπληκτοὶ, ἐκθαμβοὶ, ἐκστατικοὶ κατὰ τὴν διεύθυνσιν τοῦ γλαξίου, ὅπου ἤδη ἔλαμπον οἱ δύο οὐράνιοι πυρσοὶ ὁ Περσεὺς καὶ ἡ Ἀνδρομέδα.

Μόλις ἤρχισαμεν ν' ἀπολαύωμεν τοῦ μεγαλοπρεποῦς τούτου θεάματος ὅτε κραυγὴ τρόμου ἐκφεύγει ἐκ τοῦ στήθους πάντων· «Ἄθλιε! τί κάμνεις;» καὶ ῥιπτόμεθε ἐπὶ τὰ σκέλη τοῦ νέου ἀεροναύτου Κρομμελίνου, διὰ νὰ τὸν ἀφαιρέσωμεν ἀπὸ βεβαίου θανάτου. Ἦτο ἤδη ὄρθιος ἐπὶ τοῦ χεῖλους τοῦ ἀκατίου διὰ νὰ ἐξέλθῃ καὶ νὰ ἀναρριχηθῇ ἔξωθεν εἰς τὰ σχοινία τοῦ δικτύου· ἐν παρακμάτῃ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ σκότους ἐξ ὕψους 500 μέτρων καὶ κατέπιπεν! Ἡμεῖς δὲ ἐξερματισθέντες ἐκ τοῦ βάρους του θὰ ἐφερόμεθα εἰς τὸ Ζενίθ μετ' ἐκπληκτικῆς ταχύτητος.

Πόσον ὠραία ἦτο μὲ τὰς ψυχρὰς ἀκτινάς της ἡ σελήνη ἥτις ἔμελλε νὰ ἦναι ἡμῶν ὁδηγὸς μίας καὶ σύντροφος, καὶ τὸ μόνον φῶς ἡμῶν! Ἐφαίνετο ἀφισταμένη τῶν ἐλαφρῶν νεφῶν, ἅτινα ἐπαίζον ἐνώπιον αὐτῆς διὰ νὰ ἴδωσι τὸν νέον τοῦτον μικρὸν δορυφόρον, ὅστις ἐστρέφετο περὶ τὴν γῆν ἐκ δυσμῶν πρὸς ἀνατολάς. Ἐφαί-

νετο πλησιεστέρα εἰς ἡμᾶς, καὶ ἐν ᾧ ἐπηγρύνει ἐπὶ τοῦ ὕπνου τῆς γῆς, ἤθελε νομίσει τις ὅτι καὶ αὐτὴ ἠσθάνετο ὅτι καὶ ἡμεῖς μόνοι ἐν τῷ κόσμῳ ἐκρεμάμεθα ὑπεράνω τῆς γῆς. Καθίστατο ἡμῖν συμπθεστέρα, φιλικωτέρα καὶ οικειοτέρα. Οὐ μακρὰν αὐτῆς λαμπρὸς τις ἀστὴρ ἔλαμπε δι' ὅλου τοῦ πυρὸς του ἐν τῇ διαυγῇ ἀτμοσφαίρᾳ· ἦτο ὁ Ζεὺς, ὁ ἀπειρομεγέθης ἐκεῖνος κόσμος, ἡ πρωτεύουσα τοῦ ἡλιακοῦ σύμπαντος. Οἱ ἐν τῷ ἀχανεῖ δεσπαρμένοι ἀστέρες ἐξηκόντιζον τὸ ἀργυροῦν καὶ χρυσοῦν πῦρ των. Πολλάκις εἶδομεν διάττοντας ἀστέρας, οὔτινες ἐφαίνοντο ἀποσπώμενοι ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καὶ πίπτοντες εἰς τὴν ἀτμοσφαίραν ὑπὲρ τὰς κεφαλὰς ἡμῶν.

Τὸ ἐναερίον σκάφος διηυθύνετο βορειανατολικῶς μετὰ μεγάλης ταχύτητος. Ἦδη ἔπτημεν ἐπάνωθεν τοῦ φρουρίου Ὠβερβιλιέρ, οὔτινος διεκρίνομεν πᾶσαν λεπτομέρειαν, εἶτα δε ἐπάνωθεν ἐξασχιδοῦς ὁδοῦ πρὸς βορρᾶν τοῦ Βοδιγνῦ, καὶ εἰσῆλθομεν εἰς τὸ δάσος Βονδῦ, ὅπου ἡ ὄψις τῆς γῆς ἐσκοτίζετο καίτοι φωτιζομένη ὑπὸ τῆς σελήνης.

Εὐκόλον μᾶς ἦτο νὰ διαχαράξωμεν τὴν πορείαν μας ἐκ τῆς γῆς καὶ τῆς σελήνης ἥτις ἐδείκνυε τὴν ἀνατολήν. Ἦδη τὸ ἀερόστατον ὑρίσεται ἀναλιμῆσεις τινάς, ἀναβαῖνον, καταβαῖνον, κατὰ τὰς διαφορὰς τῆς θερμοκρασίας τῶν ἀερίων στρωμάτων, αἵτινες δυστυχῶς εἶναι πολὺ διακεκριμένοι.

Πλέοντες πρὸς βορρᾶν ὑπερβαίνομεν τοὺς νομοὺς Σηκουάναν καὶ Ὀϊσην (Seine et Oise) καὶ εἰσερχόμεθα εἰς τὸν Σηκουάναν καὶ Μάρνην τὴν ἐνδεκάτην τῆς νυκτὸς διαθαίνομεν ἐπάνωθεν τῆς Κλαίης (Claye) εἰς ὕψος 1000 μέτρων. Κύπτοντες ὀλίγον ἐπάνωθεν τοῦ οὐρανοῦ ἐξώστου μας διακρίνομεν πολὺ καλὰ τὰς λεπτομερείας τῆς τοπογραφίας ὅλων τῶν πέριξ, ὁ μακρινὸς ὀρίζων ὑψώθη μεθ' ἡμῶν, ἡ γῆ εἶναι εὐρεῖα πεδιάς ὀμαλὴ ἄνευ τοῦ ἐλαχίστου λόφου, αὐτόχρημα τοπογραφικὸν σχέδιον μετὰ τὰς χοιρὰς τῶν δασῶν, τῶν ἀγρῶν, τῶν λειμῶνων, τῶ χωρίων, τῶν βράχων, τῶν ὁδῶν καὶ τῶν σιδηροδρόμων· ἅπαντα ἡ ἔκτασις αὕτη διατελεῖ βεβυθισμένη ἐν τῷ ὕπνῳ· σιωπὴ μεγάλη, ἀπόλυτος,

βαθεῖα μᾶς περιβάλλει καὶ μᾶς διαπερᾶ, κελεύουσα ἡμᾶς νὰ μὴ ἀνακονιώσωμεν ἀλλήλοις τὰς εντυπώσεις μας, καὶ νὰ ἀκρωμέθα . . . νὰ ἀκρωμέθα σιωπηλῶς!

Μία νύξ ἐν ἀεροστάτῳ διὰ μιᾶς μόνης λέξεως ὀρίζεται.

— Ὀνειρον.

Τὰ δώδεκα κρούσματα κώδωνος τοῦ μεσονυκτίου ἀκούονται ἀλληλοδιαδόχως ἐκ τῶν χωρίων ἅτινα παρέρχονται κάτωθεν ἡμῶν.

Ἀκούονται οἱ ὄρτυγες ἐν τοῖς ἀγροῖς τοῦ σίτου· κατεπέσαμεν ἐκ 1150 μέτρων εἰς 600. Εἰς χιλίων μέτρων ὕψος ἐπανεῖδομεν τοὺς Παρισίους τελευταίαν φοράν ὡς μικρόν τι ἐμβαδὸν φωτοβόλον ἐπὶ τῆς μελαίνης βάσεως τοῦ δυτικοῦ χώρου· Ἦδη πλέομεν ἐν τελείᾳ νυκτί, ἐξέλιπε δὲ καὶ ὁ ἐλάχιστος λύχνος ἢ φῶς ἐπὶ τῆς γῆς.

Εἶναι μία καὶ τεσσαράκοντα λεπτὰ μετὰ τὸ μεσονύκτιον, βλέπομεν ὀρηκτήριον σιδηροδρόμου πεφωτισμένον ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ὀχθῆς τοῦ ποταμοῦ Μάρνου, γέφυραν ἐπ' αὐτοῦ, πόλιν ἐπὶ τῆς δεξιᾶς του· εἶναι τὸ Σατῶ·Θιερρύ. Ὁ ποταμὸς ἐνταυθα εἶναι ἐγκεχωσμένος, οἱ λόφοι ἀπόρητοι καὶ τὰ δάση μεγάλα. Δύο ἀμαξοστοιχίαι συναντῶνται, ἐξ ὧν ἡ μὲν μᾶς ἀκολουθεῖ, ποιοῦσα θόρυβον καταχθόνιον, ἀλλὰ τρέχει ὀλιγώτερον ἡμῶν καὶ δὲν κατορθώνει νὰ μᾶς προφθάσῃ.

Ὁ οὐρανὸς καλύπτεται ὑπὸ νεφῶν· δὲν ἔχομεν πλέον σελήνην· τὸ πᾶν εἶναι ζοφερὸν πέριξ ἡμῶν· ἡ ἀνάγκωσις τῶν ἐργαλεωῶν ἢ ὀργάνων καθίσταται ἀδύνατος. Εἶναι δύο ὄραι τῆς πρωΐας, εὐρισκόμεθα δὲ εἰς ὕψος 1650 μέτρων ἐν ἀτμοσφαίρᾳ ψυχρᾷ καὶ ἐν τῷ μέσῳ νεφῶν ἐλαφροτάτων, πλέοντες ἐν τῷ ἀχανεῖ διασημάτι μετὰ μεγάλης ταχύτητος ἦτοι 38 χιλιομέτρων τὴν ὥραν. Τὰ νέφη ἅτινα παρέρχονται ἔμπροσθεν τῆς σελήνης μᾶς φαίνονται φερόμενα εἰς διεύθυνσιν ἐναντίαν τῆς ἡμετέρας. Ἄλλ' ἐκ νέου περὶ τὰς τρεῖς παρὰ τέταρτον ἢ συμπύκνωσις μᾶς καταβιβάζει ἀδικιόπως. Ὁ Γοδάρδος ἔρριψε σχεδὸν ὅλον τὸ ἔρμα καὶ πρὸς τούτοις φιάλας καὶ ἄλλα διάφορα ἀντικείμενα· ἀλλ' ὡρᾶία τις κοιλὰς παρουσιάζεται, καὶ φῶς μὴ ἀνγκασθῶμεν

νά καταβῶμεν ἐπὶ τὰ ὕψη· ὁ κυβερνήτης ἀνοίγει τὸ πῶμα καὶ δύο ποιμένες μᾶς δέχονται εἰς τὰς ἀγκάλας των.

(Διακόπομεν ἐνταῦθα τὴν διήγησιν, διότι ἡ συνέχεια εἶναι σχεδὸν ὁμοία τοῖς προηγουμένοις. Τὸ ἀερόστατον ἀνέβη πάλιν καὶ κατέβη ἐπὶ τέλους εἰς τὴν πόλιν Reims (Ρεμήςιον) τῆς Γαλλίας.

ΠΕΡΙ ΠΡΟΙΚΟΣ.

Κύριε συντάκτη τῆς Ῥοδοδακτύλου.

Εἶμαι πατὴρ ἑξ ἑυγατέρων, οὐδένα δ' ἔχω υἱόν. Αἱ ἑυγατέρες μου (ἐὰν ἐπιτρέπῃται εἰς τὸν πατέρα των) νά τὰς ἐπαινήσῃ, εἶναι μᾶλλον ἢ ἦττον εὐειδέεις, ἀνατετραμμένοι μὲ πολλὴν ἐπιμέλειαν, μεμορφωμένοι κατὰ τὰ ἦθη, τοὺς τρόπους καὶ τὴν καρδίαν καὶ ἀνεπτυγμένοι τὴν διάνοιαν. Παρὰ τὴν Ἑλληνικὴν γινώσκουσι τὴν Γαλλικὴν, τὴν Ἀγγλικὴν, χειροτεχνήματα καλὰ, ἰχνογραφίαν καὶ μουσικὴν· ἐνὶ λόγῳ ἄγγελοι οὔτινες τὴν οἰκίαν μου μεταβάλλουσι εἰς ἐπίγειον παράδεισον. * Ἄς εἶναι δὲ καλὰ οἱ εὐγενεῖς νέοι μας, ὁπόταν τύχῃ νά εὐρεθῶμεν καλὴν τινι συναναστροφῇ τὰς χειμερινὰς ἐσπέρας, τὰς προσκαλοῦσι νά συγχορεύσῃ με τὸ παρμπάνω· ἀλλὰ τοῦτο καὶ οὐδὲν πλέον μέχρι τοῦδε· ὡσφράνθησαν οἱ πονηροὶ ὅτι δὲν ἔχουσι προίκα αἱ δυστυχεῖς κόραι μου, πᾶσα δὲ ἄλλη σκέψις ἐνώπιον ταύτης θεωρεῖται δευτερεύουσα καὶ τριτεύουσα. Δὲν ἔχεις παρὰν; δὲν κάνεις χαράν. Τί λοιπὸν μέλλει γενέσθαι; Τόσα πολυτίμα ὄντα τὰ ὁποῖα μὲ τοσαύτας δαπάνας, τόσους παλμούς καὶ κόπους ἀνέθρεψα καὶ ἐξεπαίδευσα, ἅτινα θὰ ἠδύναντο νά καταστήσωσιν ἑξ ἄνδρας εὐτυχεῖς, καὶ νά γίνωσι καλαὶ μητέρες, καὶ ν' ἀνθρέψωσι χρηστοὺς πολίτας καὶ νά συντελῶσιν οὕτω εἰς τὴν εὐημερίαν καὶ τὴν τιμὴν τῆς πατρίδος νά μαραινῶνται ὡς ἄνθη ἐν ἐρήμῳ, μόνον καὶ μόνον διὰ τὴν ἐπάρατον συνήθειαν τοῦ προικίζεσθαι ἀδρῶς τὰς ἑυγατέρας!

Τὸν παρελθόντα χειμῶνα καλὸς τις νέος, πρόσφατος διδάκτωρ τῆς νομικῆς, καὶ μόνος υἱὸς πατρὸς εὐποροῦντος, ἔδειξε

πολλὴν φιλοφροσύνην ἐν ταῖς συναναστροφαῖς πρὸς τὴν πρωτότοκον ἑυγατέρα μου, συγχορεύων καὶ συνομιλῶν συχνὰ μετ' αὐτῆς. «Αἱ! εἶπον μὲ βαθὺν στεναγμόν, ἄς ἔχη δόξαν ὁ Θεός, ἐξωδεύσαμεν τὴν μίαν, καὶ ὅταν γίνῃ ἀρχὴ καὶ πάρουν δρόμον, εὐκολα θ' ἀποκατασταθῶσι καὶ αἱ λοιπαί. Φαίνεται, εἶπον, ὅμως ὅτι ὁ χρηστός οὗτος νέος ἐξ αἰδημοσύνης δὲν τολμᾷ νά μοι κάμῃ προτάσεις περὶ γάμου· ἄς τῷ διευκολύνωμεν τὸ ἔργον!» Καὶ ταῦτα εἰπὼν ἐπορεύθη εἰς τοῦ φίλου μου Χ—, ἵνα εἶπω αὐτῷ τὰ τρέχοντα καὶ τὸν παρακαλέσω νά βάλῃ καὶ αὐτὸς τὸ χρυσὸ του τὸ χέρι εἰς τὴν ὑπόθεσιν ὡς μεσάζων. Λίαν ἀσμένως ἐδέχθη οὗτος νά ἴδῃ τὸν περιζήτητον μνηστῆρα καὶ νά τοῦ ζητήσῃ ἐξηγήσεις προτρέπων αὐτὸν εἰς τὸ καλὸν ἔργον. Τὴν ἐπαύριον ἐλθὼν εἰς ἐμὲ ὁ καλὸς φίλος μου μοὶ λέγει. «Βῆδον τὸν νέον ἐκεῖνον, καὶ διὰ τοῦ προσήκοντος τρόπου ἐζήτησα νά μάθω παρ' αὐτοῦ ἐὰν σπουδαίως προσφέρεται τότεν φιλοφρόνως πρὸς τὴν δεσποσύνην Ἀγλαίαν, τὴν χειροτόβουτον ἑυγατέρα σου. «Αἱ! μοὶ ἀποκρίνεται ὁ τῆς δικαιοσύνης ὁπαδός, c' est selon . . . ἂν ὁ γέρονς τῆς ἡδύνατο νά τῇ χαρίσῃ κάμμιά ἑκατοστὴ χῆνες (δηλ. ἑκατοντάδα χιλιάδων δραχμῶν) τοῦλάχιστον!»

«Τοῦλάχιστον! . . . ἀντεφώνησα ἐμβρόντητος· τοῦλάχιστον! . . .» ὦ! ἔως ποῦτε θὰ λυμαίνηται τὴν ἀνθρωπίνην κοινωνίαν ἢ βάρβαρος καὶ τυραννικὴ αὕτη συνήθεια τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου, καίτοι πεπολιτισμένου; Δὲν ὑπάρχει μέσον θερχπεῖς ἢ καὶ μετριάζεως τοῦ κακοῦ; Δὲν δύναται ἡ πολιτεία διὰ νόμου τινὸς σοφοῦ νά κανονίσῃ τὰ περὶ τούτου, ἢ διὰ τῆς συστάσεως ταμείου τινὸς ἐπὶ τῷ μόνῳ σκοπῷ τῆς προικοδοτήσεως καὶ ἀποκαταστάσεως τῶν καλῶν ἑυγατέρων τοῦ ἔθνους; Εἴθε ἡ νύξις αὕτη ἦν δίδωμι διὰ τῆς καλῆς Ῥοδοδακτύλου νά μὴ παρέλθῃ ἄνευ ἀποτελέσματος!

Οἱ Βαβυλώνιοι τὸ πάλαι ἐξηγόραζον τὴν νύμφην παρὰ τῶν γονέων τῆς ἀντὶ ἀδρῶ ποσοῦ. Εἴθε νά εἶχον γεννηθῆ κατὰ τοὺς χρόνους ἐκεῖνους· ἐκδίδων εἰς γάμον τὰς ἑυγατέρας μου ἤθελον πλουτήσῃ ἀντὶ νά γίνω πενέστατος.

Ἄλλ' ἔσως ἐπὶ τέλους ἐξ ἀνατολῶν ἢ ἐκ δυσμῶν ἀρθριτικοί

τινες πολυτάλαντοι πεισθέντες μετὰ ἐξηκονταετῆ ἢ ἑβδομηκονταετῆ ὄριμον σκέψιν ὅτι «οὐ καλὸν τὸν ἄνθρωπον εἶναι μόνον» προσέβησαν ἡμῖν σωτήρες. Νὰ δεχθῶμεν τότε τὴν προσφερομένην ἡμῖν σωτηρίαν ἢ νὰ μὴ τὴν δεχθῶμεν; — Καὶ τὸ ἐν κακὸν καὶ τὸ ἄλλο ψυχρὸν.

Μεριμναῖος.

ΒΡΟΧΗ ΕΞ ΑΜΜΟΥ.

Τὴν νύκτα τῆς 31 Μαρτίου βροχὴ ἐξ ἄμμου ἐλθοῦσα ἀνησύχησε τοὺς κατοικοὺς τῆς νοτίου παραλίας τῆς Σικελίας.

Παρόμοιαι βροχαὶ ἐκ κονιορτοῦ συνοδεύουσι πολλάκις τὰς ἐκρήξεις τῆς Αἴτνης καὶ τοὺς ὀλεθρίους σεισμοὺς οἵτινες συμπύπτουσι πάντοτε μετὰ τὴν ἀρχὴν πάσης περιόδου ἠφαιστειακῆς ἐνεργείας.

Τὸ φαινόμενον τοῦτο ἐπανελήφθη τὴν νύκτα τῆς 10 Ἀπριλίου, καὶ φαίνεται ὅτι τὸ γηραιὸν ἠφαιστειον οὐδὲν ἔχει κοινὸν μετ' αὐτοῦ· τὸ Ἀστεροσκοπεῖον τῆς Αἴτνης δὲν ἀνήγγειλεν ἀπὸ πολλῶν μηνῶν οὐδεμίαν ἐκρήξιν τέφρας, ἐξετασθέντες δὲ μετὰ προσοχῆς αἱ οὐρανόθεν καταπεσοῦσαι ἄμμοι ἐφάνησαν συγκείμεναι κυρίως ἐκ τινος πετρώματος καλουμένου περιδότου, ἐκ μικρῶν κόκκων φυσικοῦ σιδήρου, παριστῶντος ἀκριβῶς τὰ συστατικὰ τοῦ μίγματος τῶν μετεωρικῶν ἐκείνων σιδήρων, οἵτινες μᾶς ἔρχονται ἐνίοτε ἀπὸ τὰς ἀχανεῖς ἐκτάσεις τοῦ οὐρανοῦ.

Ὅπως οἱ μετεωρικοὶ σίδηροι, οἱ κόκκοι οὗτοι τοῦ σιδήρου περιεῖχον ἀπὸ 85 ἕως 90% σίδηρον, ἀπὸ 10 ἕως 15% νικελον, καὶ σχεδὸν 5% διάφορους ὕλας.

Αὕτη ἢ ἐξ ἄμμου βροχὴ φαίνεται λοιπὸν ὅτι εἶναι ἐκ πηγῆς κειμένης πέραν τῆς γῆς ταύτης ἥτοι τοῦ πλανήτου ἡμῶν· ἐσχηματίσθη ὡς φαίνεται ἐξ ἄμμων μετεωρικῶν ἐκ μετεωριτῶν μικρῶν διαστάσεων.

Οἱ χονδρότεροι κόκκοι τοῦ σιδήρου χωρισθέντες κατ' ἐκλογὴν δὲν εἶχον διάμετρον μείζονα $\frac{1}{4}$ χιλιοστομέτρου.

Πλήθος βροχῶν ἀμμωδῶν παρατηρηθεισῶν ἄλλοτε, καὶ κατὰ θυστυχίαν ἀτελῶς σπουδασθεισῶν, φαίνεται ὅτι δὲν εἶχον ἄλλην ἀρχήν.

Ἐὰς προσθέσωμεν ὅτι δὲν εἶναι ἀδύνατον τὰ ἐνεργοῦντα ἠφαιστεια νὰ ἐξερευγῶνται σποδὸν ἔχουσαν σύστασιν ὁμοίαν ταῖς τῶν ἄμμων περι ὧν ὁ λόγος· τὸ περιόδοτον ἀπκντᾶται ἐν ταῖς λάβαις τοῦ ἠφαιστείου τῆς Ἐνώσεως. Παρατηρήθη ὁ φυσικὸς σίδηρος ἐν κόκκοις δυσδιακρίτοις ἐν τισι νεωτέρας ἠφαιστειακαῖς ἐκρήξεσιν, ἰδίως δὲ ἐν ταῖς φοβεραῖς ἐκροαῖς τῶν κρατήρων τῆς Ἰσλανδίας.

Ἐν ἔτει 1870 ὁ Νορθενσκιόλδος ἀνεκάλυψεν ἐν Γροελλανδία κοίτην σιδήρου, ἣν ἐξέλαβε κατὰ πρῶτον ὡς σειρὰν μετεωρολίθων, ἀλλ' ἐπέισθη ἔπειτα ὅτι ἦλθεν ἐκ τοῦ βᾶθους τῆς σφαίρας συγχρόνως μετὰ τῆς ἀρχαίας βασιλικῆς ἢ μελκνολιθικῆς λάβας, ἐν ἣ ἦτο ἐμπεπηγμένος.

Ἰδοὺ λοιπὸν καὶ ἑτέρα ἀπόδειξις περὶ τῆς ἐνότητος τῆς συνθέσεως τοῦ σύμπκντος καὶ τῆς τχυτότητος τῆς ἐνεργείας τῶν φυσικῶν δυνάμεων.

Δ. Ν.

ΜΕΣΟΝ ΠΡΟΣ ΑΓΡΑΝ ΤΩΝ ΠΤΗΝΩΝ.

Κρέμαζε ἐπὶ ξυλίνης στήλης μικροὺς καθρέπτας ἢ χάριν οἰκονομίας μόνον τζακίσματα ἐκ τινος κατόπτρου εἰς τρόπον ὥστε διὰ τοῦ ἀνέμου εὐκόλως νὰ κινοῦνται τὰ ἐν τῷ ἀέρι περιπετώμενα πτηνά· βλέποντα ταῦτα τὰ λαμπυρίζοντα ὑαλικά ὀλονέν πλησιάζουσι πρὸς αὐτά, καὶ ἐὰν εἴσχι πλησίον κεκρυμμένος δι' ἐνὸς πυροβολισμοῦ δύνασαι νὰ θανατώσῃς πλείονα ἐξ αὐτῶν. Πρὸς τοιαύτην ἀγρὰν ἐπενοήθησαν διάφοροι πολυδάπανοι παγίδες κινουμένων τῶν ἐπ' αὐτῶν ἐπικεκολλημένων κατόπτρων διὰ μηχανῆς ὠρολογίου· μετὰ μόνον ὅμως τὸ ἄνω περιγραφέν, ἀπλούστατον, ἀνέξοδον μέσον, θὰ ἐκτελέσῃς τὸν αὐτὸν τῆς πλησιάζσεως τῶν πτηνῶν σκοπὸν.

Ξ. Α.

ΝΕΟΝ ΜΕΣΟΝ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΦΥΛΛΟΞΗΡΑΣ.

Δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι ἅπαντες οἱ ἀναγνώσται τοῦ ὠραίου καὶ διδακτικοῦ τούτου περιοδικοῦ* ἤκουσαν πολλάκις περὶ τῆς πρὸ ὀλίγων χρόνων νεοαναφανείσης ἀσθενείας τῶν ἀμπέλων καλουμένης «Καταστρεπτική Φυλλοξήρα» «Phylloxera devastatrix», ἥτις κατηφάνισε τὰς ἀμπέλους τῆς Γαλλίας, καθότι πλείονα τῶν 20,000,000 στρεμμάτων ἀμπέλων ἀπεξηράνθησαν καὶ πλείονα τῶν 2—2,500,000,000 φράγκων ἐζημιώθησαν οἱ ἀμπελοκτῆμονες τῆς Γαλλίας. Κατὰ τοὺς τελευταίους μῆνας μετέβη ἡ φθοροποιὰ ἀσθένεια ἐπίσης εἰς τὴν Οὐγγαρίαν. Ἡ Ἑλλάς διέμενε μέχρις ὥρας προπεφυλαγμένη, καὶ εἶθε νὰ διαμένη διὰ παντός πεφυλαγμένη καὶ ἐλευθέρᾳ ἐκ ταύτης τῆς ὀλεθρίας πληγῆς τοῦ Φαραῶ. Διάφορα χημικὰ μέσα ἐπροτάθησαν καὶ ἐδοκιμάσθησαν πρὸς ἐξολόθρευσιν τούτων τῶν ἐπὶ τῶν ῥιζῶν τοῦ κλήματος ἐπικαθημένων σκωλήκων—ὅμως κατὰ δυστυχίαν ταῦτα ἅπαντα ἐφάνησαν τὰ ἀποδράσματα τοῦ συνήθους καπνοῦ, ὥστε ἐὰν ἤθελεν ἐνσκήψει ἡ ὀλεθρία αὕτη ἀσθένεια εἰς τὴν Ἑλλάδα καλὸν νὰ καταφύγωμεν εἰς τοῦτο τὸ νέον ὡς τὸ καλλήτερον ἀποδειχθὲν μέσον, ὅμως κάλλιον, σὺν τῇ βοήθειᾳ τοῦ ὑψίστου, νὰ μὴ ἔχωμεν ἀνάγκην μῆτε χημικῶν μέσων μῆτε τοῦ καπνοῦ. Ε. Α.

ΜΕΣΟΝ ΠΡΟΣ ΠΡΟΦΥΛΑΞΙΝ ΤΩΝ ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝ ΕΚ ΤΗΣ ΑΡΠΑΓΗΣ ΥΠΟ ΕΠΙΖΗΜΙΩΝ ΑΡΠΑΚΤΙΚΩΝ ΠΤΗΝΩΝ.

Διὰ νὰ προφυλάξῃς τὰς ἡμέρους περιστερὰς ἀπὸ τὴν ἀρπαγὴν ὑπὸ ἄλλων ἀρπακτικῶν πτηνῶν, ἱεράκων καὶ ἄλλων μικρῶν

* Ἐυχαριστοῦμεν τῷ σοφῷ καὶ ἀγαθῷ φίλῳ Ε. Α., ἐπὶ τῷ ἐπαίνῳ τούτῳ καὶ ἐπὶ τῇ φιλοπόνῳ συνδρομῇ αὐτοῦ.

ἀετῶν, σύλλεξέ τας ὑποκάτω τινὸς εὐρυχώρου κοσκίνου καὶ ἀναψὸν ὑποκάτω τούτου τοῦ κοσκίνου μετὰ τῶν ἐν αὐτῷ ἐγκεκλεισμένων περιστερῶν ὀλίγην πυρίτιδα, εἰς τρόπον ὥστε νὰ ὑποκαπιισθῇ καὶ νὰ ἐμφωλευῇ ἡ τῆς πυρίτιδος δυσωδία ἐντὸς τῶν πτερῶν αὐτῶν. Κανὲν τῶν ἀρπακτικῶν πτηνῶν ὀσφραινόμενον τὴν τῆς πυρίτιδος δυσωδίαν εἰς ἀπόστασιν 30—40 μέτρων, δὲν θὰ πλησιάσῃ πρὸς αὐτάς, καὶ θὰ διαμένωσιν ἐξησφαλισμένοι ἐκ τῆς αὐτῆς διὰ σὲ τὸν ἰδιοκτήτην τῶν περιστερῶν ἐπιζημίῳ ἀρπαγῆς. Ἐπίσης εἶναι φρόνιμον νὰ ἀνάψῃς ὑποκάτω τοῦ περιστερεῶνός σου ὀλίγην πυρίτιδα, καὶ ταῦτα τὰ ἀρπακτικὰ πτηνὰ δὲν θὰ πλησιάσῳσιν. Ε. Α.

ΑΙ ΠΕΡΙ ΨΥΧΗΣ ΚΑΙ ΗΝΕΥΜΑΤΩΝ ΙΔΕΑΙ ΚΑΙ ΔΟΞΑΣΙΑΙ ΤΩΝ ΕΘΝΙΚΩΝ.

(Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε προηγούμενον φυλλάδιον.)

Ἡ ἀπόστασις εἶναι μᾶλλον ἢ ἥττον μεγάλη, ἀλλ' εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐπιχειρήσῃ τις ὁδοιπορίαν ἐν ἣ οὐ μόνον τὰ ὑποδήματα, ἀλλὰ καὶ ἡ τροφή χρειάζεται, καὶ τὰ θηρευτικὰ ὄπλα καὶ ἡ ἀλιευτικὴ ἀποσκευὴ εἶναι ἐκ τῶν ὧν οὐκ ἄνευ. Κατὰ τὴν πορείαν τοῦ ἐν μακρίᾳ τῇ λήξει ἐπέρχεται ψῦχος· κατὰ τὴν μαρτυρίαν ἐρυθροδέρμου τινὸς Ἀμερικανοῦ Ἰνδοῦ, ἐπανεληθόντος ἐκεῖθεν ὅθεν οὐδεὶς ἐπανέρχεται, καλὸν εἶναι ν' ἀνάψῃ τις ἐπὶ τινὰς ἡμέρας καλὴν πυρὰν ἐπὶ τοῦ τάφου, ἔν' ἀπαλλάξῃ τὴν ταλαίπωρον ψυχὴν τοῦ νὰ φέρῃ βαρὺ φορτίον ξύλων. Μέλισσα, ἡ γυνὴ τοῦ Περιάνδρου, ἐνεφανίσθη εἰς τὸν ἄνδρα τῆς διὰ νὰ παραπενηθῇ διότι δὲν εἶχον βάλει ἀρκοῦντα ἐνδύματα ἐπὶ τῆς πυρᾶς τῆς, καὶ ὅτι ὑπέφερεν ἐκ τοῦ ψύχους ἐν τοῖς νεκροῖς.

Ἡ δὲ χώρα ἐν ἣ κατοικοῦσιν αἱ ψυχαὶ διαφέρει πολὺ κατὰ τοὺς διαφοροὺς λαούς. Οἱ ἀρχηγοὶ τῶν Γοναϊκουροῦς μετα-

θαίνουσι εἰς τὴν σελήνην ὡς ἐπίσης οἱ ἀρχηγοὶ τῶν ἄλλων ἐθνῶν· οἱ τῶν Παταγόνων ὅμως καὶ οἱ τῶν Μωρίδων μεθίστανται εἰς τοὺς ἀστέρας, οἱ ἀρχηγοὶ τῶν Νατσαίων εἰς τὸν ἥλιον καὶ τινες τῶν Αὐστραλιανῶν φρονοῦσι ὅτι αἱ ψυχὰι μεταβαίνουσι πέραν τῶν νεφῶν, ἄλλαι δὲ φυλαὶ αὐτῶν δοξάζουσι ὅτι αἱ ψυχὰι μεταβαίνουσι πέραν τοῦ ὀρίζοντος ἵνα ἐπανέλθωσι ἐν μορφῇ λευκῶν ἀνθρώπων. Οὐκ ὀλίγους καταδίκους εὐρωπαϊοὺς υἱοθέτησαν πεπεισμένοι ὅτι ἦσαν ὁ δεῖνα ἢ ὁ δεῖνα ἐκ τῶν τεθνεώτων συγγενῶν των. Ἄλλ' ἐν γένει ἡ χώρα τῶν νεκρῶν κείται πρὸς δυσμᾶς, ἐκεῖ ὅπου ὁ ἥλιος κρύπτεται ἐν τῷ σκοτεινῇ νυκτός· ἄλλοι ὅμως λαοὶ δοξάζουσι ὅτι ὁ ἄλλος κόσμος κείται ὑπὸ γῆς, εἰς ὃν κατέρχονται αἱ ψυχὰι διὰ σπηλαίων. Οἱ Νεδοβέσοι ἔρριπτον μὴνὶ Ἀπριλίῳ τὰ πτώματα τῶν ἑαυτῶν νεκρῶν εἰς τὸν καταρράκτην τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου, ὅπου βάραθρα κατέπινον αὐτούς, καὶ τοὺς ἔφερον εἰς τὸν ἄλλον κόσμον· οἱ Παταγόνοι ἔχουσι τῶν προγόνων σπήλαια, ἅτινα ἀνοίγουσι διὰ τὰς ψυχάς. Ἀλλαχοῦ δὲ τὰ ἡφαίστεια χρησιμεύουσι ὡς πύλαι ἐν ἐν τῇ χώρᾳ τῶν νεκρῶν· οἱ Ἰθαγενεῖς τοῦ Νικαράγουκ ἔρριπτον τὰ πτώματα εἰς τὸν κρατῆρα τοῦ Μασάγου, ἐν Κόγγῳ δὲ ἡφαίστειόν τι ὀνομάζεται «Μουλόνδο Ζόμβι» ἣτοι ὄρος τῶν τεθνεώτων. Καὶ τὰ ὄρη λοιπὸν πολλαχοῦ θεωροῦνται ὡς ἡ κατοικία τῶν ψυχῶν.

Εἶδομεν ὅτι οἱ Αὐστραλιανοὶ θεωροῦσι τοὺς λευκοὺς ὡς ἐκ νεκρῶν ἀναστάντας, οἱ δὲ Ἀμερικανοὶ Ἴνδοι τῆς Βιργινίας ἐξέλαβον τοὺς Αἰθίοπας ὡς ψυχὰς τῶν νεκρῶν. Ἀλλαχοῦ πάλιν πιστεύουσι ὅτι αἱ ψυχὰι τῶν προγόνων ἀναφαίνονται μετὰ τινὰ χρόνον ἐν τοῖς σώμασι τῶν ἀπογόνων των· τοῦλάχιστον τοῦτο πιστεύουσι οἱ Ἑσκιμῶι, οἱ Ἐρυθρόχροι, οἱ αἱ Αἰθίοπες, οἱ Χόνδοι τῆς Ἰνδικῆς καὶ ἄλλοι. Ἡ προσδοκία τῆς τῶν νεκρῶν ἀναστάσεως ἐμφαίνεται καὶ ἐν τῇ μερίμνῃ τῶν Αἰγυπτίων τῇ περὶ τὰς μωμίας· ἐν δὲ τῇ βορείῳ Ἀμερικῇ, πλείστοι φυλαὶ ἀντὶ τοῦ θάπτειν ἢ καίειν τοὺς νεκροὺς αὐτῶν, ἐκθέτουσι τὰ πτώματά των εἰς τὴν ἐπήρειαν τοῦ ἀέρος, τοῦ ἡλίου, τῶν μεταβολῶν τῆς ἀτμοσφαιρας, εἰς τὰ ῥάμφη τῶν πτηνῶν, ἐναπο-

θεύοντες αὐτὰ μετὰ προσοχῆς εἴτε ἐπὶ τῶν κορυφῶν τῶν δένδρων εἴτε ἐπὶ ἱκνωμάτων· ἀφ' οὗ δὲ ὁ σκελετὸς ἐκγυμνωθῆ παντὸς κρέατος, συναθροίζουσι εὐλαβῶς πάντα τὰ ὄσθα, καθαίρουσι αὐτὰ μετὰ πολλῆς φροντίδος καὶ ἐνταφιάζουσι αὐτὰ περιβεβλημένα τὰς ἐκλεκτοτέρας γούνας.

Πανταχοῦ ἡ μέλλουσα ζωὴ ἀποτυπῶται κατὰ τὴν παρουσίαν. Ὁ Ἐρυθρόδερμος θηρεύει τὴν ἀλκὴν (εἶδος ἐλάφου) καὶ τὸν βόνασσον ἐν τοῖς λειμῶσι τοῦ Μεγάλου Πνεύματος· ὁ ἄγριος Ἴνδος τῶν δασῶν τῆς κεντρικῆς Νοτίου Ἀμερικῆς φροντάζεται ὅτι ὅταν ἀποθάνῃ ἡ ψυχὴ του πορευθεῖσα εἰς τὰς μονὰς τῶν ψυχῶν τῶν προγόνων του πέραν τῶν Κορδιλλερῶν ὀρέων, θὰ ἐντροφᾷ εἰς τροφὴν τινὰ ἀμβρόσιον καὶ ἄφθονον καὶ θὰ πίνῃ ῥόμιον ὅσον θέλει. Καὶ ἐν Ἀφρικῇ δὲ εἰσι διαδεδομένα ἰδέαι τοιαύτης φύσεως· οἱ Κροῦ δὲν ἀπολαύουσι ἐν τῷ ἄλλῳ κόσμῳ ὑπολήψεως τινος εἰ μὴ κέκτηνται πολυπληθεῖς ἀγέλας βοῶν· διὸ ἀναλόγως τοῦ πλούτου τῶν μεταστάντων εἰς τὴν αἰωνιότητα θύουσι ἐκατόμβας κηδεύοντες αὐτούς.

Εἶδομεν ἤδη ὅτι οἱ εἰδωδολάτραι πιστεύοντες ὅτι τὰ πάντα ἔχουσι ψυχὴν, συνοδεύουσι τὸ νεκρὸν σῶμα μὲ πᾶν ὅτι χρειάζεται, θραύοντες ἐνίοτε αὐτά, ἵνα οὕτως εἰπεῖν, φονεύσαντες ἐξαγάγωσι τὴν ψυχὴν αὐτῶν· ὁμοίως λοιπὸν ἐν πολλοῖς λαοῖς οἱ οἱ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου ἀκολουθεῖται ὑπὸ τῆς ψυχῆς τοῦ θηρευτικοῦ κυνός του καὶ τῆς τοῦ πολεμικοῦ ἵππου του, καὶ συμπαράφερει καὶ τὴν ψυχὴν τοῦ τόξου ἢ τῆς ἀξίνης μὲ τὴν τῆς χύτρας του· διὸ παραδίδουσι αὐτῷ συντρόφους καὶ ὑπηρέτας ψυχὰς ἀνθρωπίνους, θυσιάζοντες ἀνθρώπους ἐπὶ τοῦ τάφου τῶν ἀρχόντων καὶ τῶν ἰσχυρῶν. Οὐδαμοῦ ἄλλοθι γίνεται τοῦτο ὅσον ἐν Ἀφρικῇ παρὰ τοῖς Αἰθίοψι τῆς Γουίνεας τοῦ Δαχομεῦ. Ὄταν ὁ βασιλεὺς τῆς χώρας ταύτης ἀποβιώσῃ ἐκλέγουσι δι' αὐτὸν σωματοφυλακὴν ἢ φρουρὰν ἐξ ἑκατὸν ἀνδρῶν οὓς σφάζουσι ἵνα συναπέλθωσι μετ' αὐτοῦ εἰς τὴν αἰωνιότητα· ἐκφέρουσι ἔπειτα τὸν ἐπίσημον νεκρὸν εἰς τὴν ὑπόγειον στοᾶν ἢ σοροθήκην, ὅπου ἐνέκ χορευτρίαι τῶν ἀνακτόρων καὶ πεντήκοντα ὑπηρέται φέροντες τροφὰς σφάζονται συνάμα, χαίροντες διότι μέλλουσι ἀπα-

τελείν τήνθεραπείαν τοῦ βασιλέως. Ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας τὸ ὑπόγειον μένει ἀνοικτόν, καὶ βουλόμενος πορευόμενος ἐκείσε αὐτοκτονεῖ· τὰ δὲ ἀκούσια θύματα δὲν σπανίζουσι ποτέ. Μετὰ δεκαοκτὼ μῆνας τελεῖται ἡ στέψις τοῦ διαδόχου, καὶ τότε πάλιν νέα θαρραπόντων καὶ ὑπηκόων ἀποστολὴ πρὸς τὸν μακαρίτην πατέρα του γίνεται διὰ τῆς σφαγῆς ἄλλων. Καλεῖται δὲ τοῦτο ἡ μεγάλη συνήθεια· χιλιάδες ἀνθρωπίνων ὄντων θανατοῦνται, ἄνδρας μὲν ἐν ταῖς πλατείαις, γυναῖκας δὲ ἐν τῷ γυναικωνίτῃ· ἕκαστος μεγιστάνθησιάζει οὐκ ὀλίγους δούλους, λαμβάνοντες ἐντολὴν ἵνα πορευθέντες εἴπωσι τῷ ἐν μακαρίᾳ τῇ λήξει βασιλεῖ ὅτι ἡ μνήμη του τιμᾶται ἀεὶ ἐν τῷ προτέρῳ βασιλείῳ αὐτοῦ. Ἐπαναλαμβάνονται δὲ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν αἰθυσίαι αὐται, διότι βέβαια Η. Α. νεκρικὴ μεγαλειότης ὡς ἐνδιαφερομένη πολὺ πρέπει, διὰ τῶν ἐκ δικλειμμάτων, πεμπομένων αὐτῇ ἀγγελιῶν, νὰ διετελῇ ἐνήμερος τῶν πολιτικῶν συμβάντων! . . .

Ταῦτα καὶ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα συμβαίνουσι παρὰ τοῖς βαρβάραις, ἀγροῖς καὶ ἐν σκιᾷ θανάτου διατελοῦσι λαοῖς.

Ο ΦΙΛΟΣΤΟΡΓΟΣ ΠΑΤΗΡ ΚΑΙ ΤΑ ΝΟΣΟΥΝΤΑ ΤΕΚΝΑ ΤΟΥ.

Τοῦ Σισύφου τὸν λίθον κυλίων
Ἵπὲρ δύναμιν βάρους βαστάζω.
Δὲν θὰ μ' ἔλθῃ ἡμέρα βελτίων;
Ἐως πότε πικρῶς θὰ στενάζω;

Φοβερά μὲ ραπίζει ἡ τύχη,
Ἰσθμὸς μὲ κεντᾶ ἐριννύς,
Καὶ κανεὶς μ' ἐρωτᾷ; φεῦ! κανεὶς
Πρὸς σκώληξ τὰ σπλάγχνα μου τρύχει.

Ἐν ᾧ ζῶ ἐν τῷ μέσῳ μυρίων
Ἐρημίτου ὄρῳ μοναξίαν·
Ἄλλ' εἰς τᾶσυλον φεύγω τὸ θεῖον
Τὴν μικρὰν καὶ πτωχὴν μου οἰκίαν.

Καὶ θὰ ἤμην βεβαιῶς εὐδαίμων
Ἵτὰς ἀγκάλας τὰ τέκνα κρατῶν,
Καὶ φιλήματα δρέπων αὐτῶν,
Ἄν πνοὴ δὲν τὰ ἔβλαπτ' ἀνέμων.

Ναί, ὅποταν βορρᾶς μανιώδης
Τὰ προσβάλλῃ τὰ δειλαὶ ἀγρίως,
Βρεφοκτόνος μοὶ φαίνεται Ἡρώδης,
Καὶ μοὶ γίνεται ἄδης ὁ βίος.

Τρέμω, τρέμω! λυποῦμαι ἐκ καρδίας
Περιπτύσσω τὰ τέκνα ἀγρυπνῶ,
Καὶ πρὸς τᾶνω τὰς χεῖρας κινῶ
Μὲ τὸ δάκρυ θερμῆς ἰκεσίας.

Ἐν ᾧ δ' ἔχω αὐτὰ ἴστην ἀγκάλην
Μ' ἐρωτοῦν τὰ γλυκὰ μου τεκνία
«Πάτερ, πότε θὰ γιάνωμεν πάλιν;
Πότε θ' ἔλθῃ ἡ καλὴ μας ὑγεία;»

Καὶ οἱ λόγοι των οὔτοι σπαράττου
Τὰ ἐντός μου, μὲ καίουν σκληρᾶ.
ἽΩ στιγμὴ δι' ἐμὲ φοβερά!
Πόσοι φόβοι δεινῶς μὲ ταράττου!

Τοῦ θανάτου ἐφίστατ' ἡ ὄψις·
Σκελετὸν φρικαλέον ὀρθώνει
Τοῦ δρεπάνου του λάμπει ἡ κόψις,
Καὶ τὸ αἷμά μου ὄλον παγώνει.

Πρὸ ποδῶν του τὰ φίλτατα βλέπω
 Ὡς ὑπ' ὄφιν πτηνοῦ νεοσσούς.
 Ἰδοῦ δινχας τείνει γαμφούς,
 Κ' ἐγὼ πίπτω πρηνῆς καὶ τὰ σκέπω.

Ὡ στοργή, ὦ εὐχή τῶν γονέων
 Καὶ θερμὴ πρὸς Θεὸν ἱκεσία!
 Οὐδὲν μᾶλλον ὠφέλησε πλέον
 Ἴνα ἔλθῃ ἐξ ὕψους ὑγεία.

Αἱ δεήσεις μου ἦσαν δεήσεις
 Ὡς μυρίων ὀμοῦ καρδιῶν.
 Τὸν ὀλέθριον δ' ἔλοψ' ἰὸν
 Ἦ τῷ Πλάστῃ ὑπέκουσα φύσις.

Ὡ Θεέ, σὺ ποτὲ μὴν ἀφήσης
 Νὰ τὰ ψάψῃ νοσώδης πνοή.
 Ἦ ζωὴ των μοι εἶναι ζωή.
 Θέλε ταῦτ' εἰς ἐμέ νὰ δωρήσης.

ΠΑΙΓΝΙΩΔΕΙΣ ΕΒΕΙΣ ΚΑΙ ΣΤΟΡΓΗ ΤΩΝ ΖΩΩΝ.

Εἶναι εἰς ἄκρον περίεργον τὸ νὰ παρατηρῇ τις ἐν τοῖς ζώοις τρόπους καὶ πράξεις ὡς ἐν ἀνθρώποις. Ὁμολογητέον ὅτι ὑπάρχει ἀξία τις ἐν τῇ ἐρεύνη τούτου, διότι διεγείρει ἐν ἡμῖν συμπάθειαν πρὸς τὰ κατώτερα ζῶα, καὶ μᾶς διαθέτει εἰς τὸ νὰ φερώμεθα πρὸς αὐτὰ μετὰ πλείονος τοῦ συνήθους φιλανθρωπίας.

Τὰ παίγνια τῶν ζώων εἶναι κατ' ἐξοχὴν συγκινητικά, διότι σχετίζονται πρὸς τὰ κοινωνικὰ ἡμῶν αἰσθήματα. Διηγούνται πάντες οἱ ποιμένες ὅτι τὰ ἀρνία ὁμοιάζουσι πολὺ τοῖς παιδίοις εἰς τὰ παίγνιά των. Τὰς ἐσπέρας τοῦ Ἰουνίου ἐν ᾧ αἱ μητέρες ἀναπαύονται προστοιμάζουσιν τὸν ἐσπερινὸν ὕπνον, τὰ ἀρνία συναθροίζονται ἐν μικρᾷ ἀποστάσει καὶ ἀρχίζουσι ἀλλεπάλληλα

παίγνια τῆς ἰδικῆς των ἐφευρέσεως, ὀρχούμενα καὶ ἀστείως κερατίζοντα πρὸς ἀλληλα· τὸ σύνολον δὲ τοῦ θεάματος ὁμοιάζει πρὸς τὰς ἀστείότητας καὶ τὰ παίγνια παιδίων συναθροισθέντων ἐπὶ τούτῳ πρὶν πορευθῶσιν εἰς ὕπνον. Εἶναι εἰς ἄκρον διασκεδαστικὸν τὸ νὰ θεωρῇ τις τὰ ἀρνία οὕτω παίζοντα· ἐνίοτε δὲ καὶ ἡ καλὴ των μαμὰ τὰ θεωρεῖ μετὰ πολλῆς προσοχῆς καὶ πολλοῦ ἐνδιαφέροντος, φαινομένη εὐτυχῆς ἐν τῇ ιδέᾳ ὅτι ὁ μικρὸς κόσμος τῆς εὐθυμοῦν τόσον πολὺ, ἀνησυχούσα ὅμως ἐν ταύτῳ μήπως ἐν τῇ ὀρμῇ αὐτῶν τραχύνωσι τὰ πράγματα, καὶ τότε πρέπει νὰ ἐπέμβῃ.

Ὅτι ὑπάρχει εὐθυμία ἐγκάρδιος, γλυκύθυμος καὶ ζωηρὰ ἔντισι τῶν ζώων οὐδεὶς δύναται ν' ἀμφιβάλλῃ, ἐν παρετήρησέ ποτε τὰ σκιρτήματα τοῦ ἐριφίου, τοῦ ἀρνίου, τοῦ νεογνοῦ τῆς γαλῆς ἢ τοῦ κυνός. Ἀλλ' ἔχουσι τὰ παίγνια ταῦτα καὶ τι μᾶλλον ἀνθρώπινον ἢ ἀπλῶς ὡς παίγνια. Ἦ ἀρχὴ τῆς προσποιήσεως ἢ τοῦ ἀστεϊσμοῦ, πρὸς ἀντιδιαστολὴν τῆς σπουδαιότητος, διοράται ἐν πολλοῖς τῶν παιγνίων τούτων. Φίλος μού τις παρετήρησε γαλῆδιον τρέχον παιγνιωδῶς παρὰ τὴν μητέρα του καὶ δίδου αὐτῇ θωπευτικὸν ῥάπισμα ἐπὶ τῆς παρεϊᾶς ὀσάκις διέβαινε. Τοῦτο ὑπέφερον ἱκανὴν ὥραν λίαν ἀταράχως· ἀλλ' ἐπὶ τέλους παροργισθεῖσα διὰ τὴν κατὰ κόρον ἐπανάληψιν καὶ τὸ ἄτοπον τῆς διαγωγῆς ταύτης, ἔδωκεν εἰς τὸ γέννημά της τοιοῦτον πλάγιον γρόνθον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, ὥστε ἔστειλε τὸ πλασματικὸν κυλινδούμενον μέχρι τῆς ἀπέναντι πλευρᾶς τοῦ δωματίου. Τὸ κατὰ ἐφάνη ἐκπληκτικὸν διὰ τὴν πρᾶξιν ταύτην τῆς μαμάκας του, θεωροῦν αὐτὴν ὡς ἄχαριν καὶ ἀνεπιεικῆ, διότι δὲν ἐξέλαβε τὸν ἀστεϊσμὸν ὅπως ἔδει· ἀλλ' ἠγγύει, φαίνεται, τὸ μηδὲν ἄγαν.

Ἦ στοργὴ εἶναι ἄλλο χαρακτηριστικὸν ἀνθρωποειδῆς τῶν ζώων καὶ τὸ μάλιστα ἐγνωσμένον. Κύων τις ἐκ τῶν τῆς Νέας Γῆς ἀνῆκεν εἰς τινα τῶν νοτιῶν ἐπαρχιῶν τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν οἰκογένειαν, τῆς ὁποίας εἶχε σώσει ἐν κοράσιον πνιγόμενον ἐν τῇ θαλάσσῃ. Ἦ οἰκογένεια αὕτη ἐδέησε νὰ ἐκπλεύσῃ ἐπὶ ἡμιολείας διὰ τὴν πόλιν Ἀγίου Αὐγουστίνου. Εἶχον ἐπιβί-

βασθῆ καὶ τὸ πλοῖον ἀπεμακρύνετο τῆς προκυμαίας, ὅτε ὁ κύων ἐγένετο ἄφαντος.

Ἐραυζόμεθα τὴν ἐξῆς διήγησιν περὶ αὐτοῦ ἐξ ἐφημερίδος. Ἄΰριζαν, ἐφώναζαν, ἀλλ' ὁ κύων δὲν ἐφάνη. Ὁ πλοίαρχος ἔχασε τὴν ὑπομονὴν του, καὶ εἶπεν ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ περιμεῖνῃ πλέον· ἔδωκε τὰς διαταγὰς του, καὶ τὸ πλοῖον ἀπέπλεε μὲ ζωηρὰν αὔραν, ταχέως δὲ ἀπεμακρύνθη ἐν τέταρτον μιλίου ἀπὸ τῆς παραλίας. Τὸ κοράσιον καὶ ὁ πατήρ της ἴσταντο ἐπὶ τοῦ πλοίου, βλέποντες πρὸς τὴν πόλιν, ἣν ἴσως εἶχον ἀφήσει διὰ παντός, ὅτε ὁ Πιστός ἐφάνη τρέχων εἰς τὸ χεῖλος τῆς προκυμαίας, καὶ κρατῶν τι εἰς τὸ στόμα του. Διὰ τηλεσκοπίου εἶδον ὅτι ἐκράτει τὸ μανδύλιον τοῦ κυρίου του, ὅπερ τοῦ εἶχε πέσει ἐν ᾧ ἐπορεύετο ἵνα ἐπιβιβασθῆ εἰς τὸ πλοῖον, καὶ τὴν ἀνεθυμήθη μετὰ τινος τύψεως τοῦ συνειδότος ὅτι τὸν εἶχε στείλει νὰ τὸ ζητήσῃ.

Ὁ κύων ἔβλεπεν ἀπαρηγόρητος τοὺς παρισταμένους, εἶτα δὲ ἀποφασίσας ἐρρίφθη γενναίως εἰς τὴν θάλασσαν. Ὁ κύριός του ἔδειξεν ἀμέσως τὸ εὐγενὲς ζῶον εἰς τὸν πλοίαρχον, καὶ τὸ παρεκάλεσε νὰ σταματήσῃ τὸ πλοῖόν του ἕως οὗ φθάσῃ αὐτοὺς ὁ σκύλος. Ἐπρόσφερε μάλιστα ἱκανὸν ποσὸν χρημάτων ἐὰν ἤθελε ῥίψει τὴν λέμβον του εἰς τὴν θάλασσαν διὰ νὰ τὸν ἀναλάβῃ· τῷ διηγήθη τίνι τρόπῳ εἶχε σώσῃ τὴν ζωὴν τῆς θυγατρὸς του, καὶ πάλιν ἐπρόσφερε τὸ ποσὸν ναύλου ἐπιβάτου ἐὰν ἤθελε νὰ σώσῃ τὴν ζωὴν τοῦ πιστοῦ ζώου.

Τὸ κοράσιον προσέθηκε τὰς ἐκείνης τῆς εἰς τὰς τοῦ πατρὸς της, καὶ παρεκάλεσεν ἵνα ὁ ἀγκυπητὸς φίλος της σωθῆ. Ἄλλ' ὁ πλοίαρχος ἦτο ἀγκυπητὸς καὶ ἐκώφευσε πρὸς πᾶσαν παράκλησιν· ἐξηκολούθησε πεισματωδῶς τὴν πορείαν του, τὸ δὲ καλλίτερον ἐκ τῶν δύο ζώων ἠκολούθησε τὸ πλοῖον, ἕως οὗ ἔξαντληθὲν τὰς δυνάμεις καὶ ἀθυμήσαν ἐξ ἀπελπισίας ἐβυθίσθη εἰς τὰ ἄσπλαγνα κύματα».

Μεταναστεύσεις ζώων. Δὲν ὑπάρχει γνωστὸν ζῶον μὴ κατοικοῦν χώρῳ ἀρμόδιον εἰς τὰς φυσικὰς ἐξέεις του, ἀλλ' ἐν τῇ μεταβολῇ τῶν ὥρων τοῦ ἐνιαυτοῦ ἐὰν ἐπέρθη εἰς αὐτὸ σπάνις τῶν πρὸς τὸ ζῆν, καὶ ἔλλειψις ἀσφαλείας τῆς ζωῆς του, με-

ταβαίνει εἰς ζήτησιν ἄλλης χώρας, προσφορωτέρας εἰς τὰς ἀνάγκας του. Ὁ ἀποτολμῶν νὰ εἰσχωρήσῃ εἰς τὰς ἐρήμους χώρας τοῦ πάγου καὶ τοῦ χειμῶνος, θέλει ἰδεῖ ὅτι οὐδὲν ζῶον παραμένει ἐκεῖ ἀτιμωρητὶ ὅταν ἡ τροφή ἐλλείπῃ. Φεύγει, φεύγει τὸ πειναλέον πλάσμα ἀλλαχόσε πρὸς ζήτησιν νέας εἰσοδείας. Τότε δὴ τὸ ἀπαρέγκλιτον ἔμφυτον ἐνεργεῖ καὶ πράττει τὸ ἔργον του, καὶ ἀλανθάστως δεικνύει τὴν ὁδὸν ἣν πρέπει νὰ ἀκολουθήσῃ, εἴτε διὰ τοῦ ὑποχωροῦντος ἀέρος, διὰ τῆς ἀλμυρᾶς θαλάσσης, ἢ τοῦ στερεοῦ ἐδάφους.

Παραδείγματος χάριν, ἑκατομμύρια πτηνῶν ἀγρίων μεταναστεύουσιν ἀπὸ τῶν βορείων εἰς τὰ νότια μέρη τοῦ ἡμετέρου ἡμισφαιρίου, ὅταν ἔλθῃ ὁ χειμῶν. Ἡ τροφή των ἐξέλιπε· πάλιν ἡ κίτσα, ὁ κολοῖός, ἡ κορώνη καὶ ὁ φασιανὸς ἀφεύκτως θά συγχάξωσι τὸ φθινόπωρον εἰς τὰς ὄρυς ἵνα συλλέξωσι βαλάνους· ἀλλ' ὅταν αὐταὶ ἐκλίπωσι τὸ ἔμφυτον, ὠθεῖ τὰ αὐτὰ πτηνὰ ἵνα ἐργάζωνται ἀλλαχοῦ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους διὰ τὴν ἡμερησίαν αὐτῶν τροφήν, καὶ δὲν ὀρῶνται πλέον ἐπὶ τῶν δρυῶν ἕως οὗ ἐπιστρέψωσι τὸ θέρος παρέχει αὐτοῖς νέαν προμήθειαν.

Ὅταν ὁ Βορρᾶς ἀναγγεῖλῃ τὴν προσέγγισιν τοῦ χειμῶνος εὐρίσκομεν ὅτι αἱ ἀγέλαι τῶν ἰχθύων διατρέχουσι τακτικῶς πρὸς νότον, ἐν ᾧ τὰ τεράποδα, πλὴν ὀλίγων τινῶν ἐξαιρέσεων, στρέφουσι τὸ πρόσωπον καὶ αὐτὰ πρὸς νότον καὶ ἀφίνουσι τὴν ὠρομένην θύελλαν ὀπισθεν αὐτῶν. Ἐνὶ λόγῳ ὁ ἄνθρωπος ὅστις κατατρίβει τὸν βίον ἐν τῷ ἀγρῷ τῆς φύσεως θά ἔχῃ ἀνριθμητοὺς ἀποδείξεις ὅτι ἡ τροφή καὶ ἡ σκέπη εἶναι τὰ δύο κυριώτερα ἐλατήρια τὰ ὠθοῦντα τὰ ζῶα εἰς τὰς περιοδικὰς μεταναστεύσεις των, καὶ ὅτι ταῦτα μένουσι σταθερῶς ἐκεῖ ὅπου εὐρίσκονται, ὅταν οὐδέτερον τῶν δύο τούτων στερεῶνται.

Ἡ ἔμφυτος ὀρμὴ. Μετὰ εἴκοσιν ἔτη ἀφ' οὗ ἐκτίσθη τὸ χωρίον μας (λέγει ἡ Μίςς Κοῦπερ) ἡ ἔλαφος κατέστη ὅλως σπανία, καὶ ἐν ἔτι βραχυτέρῳ χρόνῳ κατόπιεν ἐξηφανίσθη ἐκ τῆς χώρας. Ἐν ἐκ τῶν τελευταίων τῶν ὠραίων τούτων πλασμάτων ἔγινεν αἰτία πολλοῦ ἐνδιαφέροντος κυνηγίου, καὶ τοι ἐν περιστάσεσιν ὅλως διαφερούσαις τῶν τοῦ συνήθους.

Ὁραϊόν τι νεογόνον ἐλάφου εἶχε κομισθῆ νεώτατον ἐκ τῶν δασῶν, καὶ ἀνετράφη θωπευόμενον ὑπὸ τινος κυρίας ἐν τῷ χωρίῳ, ἕως οὗ ἔγεινεν ὅσον τὸ δυνατὸν ἡμερον. Ἦτο χαριέστατον ὡς εἶναι πάντοτε τὰ μικρὰ ἐκεῖνα πλάσματα, καὶ τόσον προσηγνές καὶ παιγνιῶδες, ὥστε ἐγένετο προσφιλές τοῖς πᾶσιν, ἀκολουθοῦν πάντα τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας, θωπευόμενον ὑπὸ τῶν γειτόνων, παντοῦ εὐπρόσδεκτον.

Πρωῖαν τινά, ἀφ' οὗ περιεσκήρτησεν ὡς συνήθως, ἔπεσε παρὰ τοὺς πόδας ἐνός τῶν συνήθων αὐτῷ ὑπὸ τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου ἐπὶ τῶν βαθμιδῶν ἐμπορικοῦ τινος καταστήματος. Ἐφάνη τότε ἐρχόμενος χωρικός τις, ὅστις ἐπὶ πολλὰ ἔτη ἔζη ἐκ τοῦ κυνηγίου, καὶ ὅστις εἶχεν ἔτι κύνας τινάς, ἐν δὲ τῶν λαγωνικῶν του ἦλθε μετ' αὐτοῦ εἰς τὸ χωρίον τότε. Ὁ σκύλος ἐν ᾧ ἐπλησίαζεν εἰς τὸ μέρος ὅπου ἦτο ὁ νεβρός ἀφνης ἐστάθη τὸ μικρὸν ζῶον τὸν εἶδε καὶ ἀνεπήδησε πάραυτα εἰς τὰ τέσσαρα. Εἶχε ζήσαι μεταξὺ τῶν σκύλων τοῦ χωρίου ὑπὲρ τὸ ἡμισυ τῆς ζωῆς του, καὶ οὐδένα φόβον εἶχεν αὐτῶν· ἀλλὰ νῦν ἐφάνη αἰσθνόμενον ὅτι κίνδυνος ἐπέκειτο. Ἐν ἀκαρεὶ τὸ πᾶν ἐν αὐτῷ μετεβλήθη, ἔγι-
νεν ἄλλο ἐξ ἄλλου, ἡ κεφαλή του ἐστυλώθη, οἱ ῥώθωνές του διετάθησαν, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐσπινθηροβόλησαν. Τὴν ἀκόλουθον στιγμὴν, πρὶν οἱ φίλοι του τὸ προφυλάξωσιν ὁ νεβρός ἔτρεχε πηδῶν ἀγρίως διὰ τῶν ὁδῶν ἀκολουθούμενος δι' ὅλου τοῦ τάχους ὑπὸ τοῦ λαγωνικοῦ.

Οἱ παρευρεθέντες ἦσαν προθυμότατοι ἵνα σώσωσιν αὐτόν, καὶ πολλοὶ ἐξ αὐτῶν ἠκολούθησαν εἰς τὰ ἵχνη του, καλοῦντες αὐτόν διὰ τοῦ ὀνόματός του, ἀλλ' εἰς μάτην. Ὁ κυνηγὸς προσεπάθει συρίζων νὰ σταματήσῃ τὸν σκύλον του, ἀλλὰ δὲν εἰσηκούετο.

Τὸ ταλαιπωρον ἐλάφιον ἐνόμισεν ἐπὶ μίαν στιγμὴν ὅτι θὰ ἦτο ἀσφαλές ἐπὶ τοῦ δροσεροῦ κόλπου τῆς λίμνης, ἀλλ' ἠπατήθη τὸ λαγωνικὸν ἐξηκολούθησε τὴν καταδίωξίν του καὶ ἐν τῷ ὕδατι μετ' ἀγρίας ζέσεως. Πλήθος ἀνθρώπων συνήχθησαν ἐπὶ τῆς ὄχτης, ἄνδρες γυναῖκες καὶ παιδιὰ, πάντες ἀνησυχουν περὶ τῆς τύχης τοῦ γνωστοῦ τοῖς πᾶσιν αὐτοῖς ὠραίου καὶ προσφιλοῦς ζώου· καὶ τινες ἐπήδησαν εἰς λέμβους, ἐλπίζοντες νὰ προφθάσωσι τὸν

σκύλον πρὶν καταφθάσῃ τὸ θυμά του· ἀλλ' ὁ πάταγος τῆς κώπης, αἱ πρόθυμοι φωναὶ τῶν ἀνδρῶν καὶ τῶν παιδιῶν, αἱ ὕλα καὶ τῶν κυνῶν ἐπλήρωσαν βεβαίως τρόμου καὶ ἀδημονίας τὴν καρδίαν τοῦ ταλαιπώρου νεβροῦ, ὡσεὶ ἐνόμιζον ὅτι πάντες οἱ πρότερον φίλοι του εἶχον ἀφνης μεταβληθῆ εἰς θανασίμους ἐχθρούς. Τέλος ἔφθασεν εἰς τὴν ἀπέναντι ὄχθην, καὶ μετὰ μίαν ἢ δύο στιγμὰς κατέφυγεν εἰς τὰ δάση. Ἀλαλαγμὸς ἠκούσθη ἐκ τῆς ὄχτης ἐφ' ἧς ἔκειτο τὸ χωρίον, καθ' ἣν στιγμὴν ἐθεᾶτο τοῦτο, συγχρόνως δὲ τὸ λαγωνικὸν ἀποβιβαζόμενον ἠσθάνθη εἰς τὸν τράχηλόν του τὴν στιβαρὰν χεῖρα τοῦ κυνηγοῦ, ὅστις εἶχεν ἤδη προδράμει αὐτοῦ διὰ νὰ κόψῃ τὸν δρόμον του. Ἐνόμισαν λοιπὸν πάντες ὅτι τὸ δρᾶμα εἶχε τελειώσει· πρὶν ὅμως παρέλθωσι πολλὰ ὥραι κυνηγὸς τις παρουσιάσθεις εἰς τῆς κυρίας τῆς ὁποίας ἦτο τὸ ἐλάφιον προσφιλές ἀντικείμενον θωπεύσεως, καὶ δείξας αὐτῇ περιλαίμιον φέρον αὐτῆς τοῦνομα, εἶπεν ὅτι εἶχεν ἐξέλθει εἰς τὰ δάση ὅπου εἶδε μακρόθεν ἐλάφιον. Τὸ μικρὸν ἐκεῖνο ζῶον ἀντὶ νὰ ἐκφύγῃ δρομαίως, προσήρχετο εἰς αὐτόν, οὗτος δὲ σκοπεύσας τὸ ἐφόνευσε διαπεράσας τὴν καρδίαν του, ὅτε ὅμως εἶδε τὸ περιλαίμιον εἰς τὸν λαιμόν του ἐλυπήθη πολὺ. Πάντες ἐκλαυσαν τὸ ὠραῖον ἐκεῖνο καὶ ἀγχαπητὸν ἐλάφιον, τὸ ὁποῖον ἡ σκληρὰ ἐκεῖνη καταδίωξις δὲν εἶχον κάμει νὰ μισήσῃ τοὺς ἀνθρώπους καὶ νὰ τοὺς ἀποφεύγῃ.

ΚΟΠΟΣ ΚΑΙ ΑΝΑΠΑΡΣΙΣ.

ΑΛΛΗΓΟΡΙΑ.

Εἰς τοὺς πρώτους αἰῶνας τοῦ κόσμου ἔζων οἱ ἄνθρωποι ἀξιωμακάριστα, ἠδονῆς ἀπαύστως ἀπολαύοντες καὶ πᾶν ἀγαθὸν δαψιλῶς ἔχοντες, ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς ἀναπαύσεως, θεᾶς εὐμενοῦς, ἧτις ἠγάλλετο νὰ λατρεύωσιν αὐτὴν οἱ ὀπαδοὶ τῆς, ὄχι βωμολύχως ἀνεγείροντες καὶ θυσίας προσφέροντες, ἀλλ' ἄδοντες εἰς πρασιάς ἀνθέων ὑπὸ τὴν σκιάν ἰάσμεως καὶ μυρσίνης, ἢ χορεύοντες παρὰ τὰς ὄχθας μελιρρύτων ποταμῶν.

Ἰπὸ τὴν γλυκεῖαν ταύτην κυβέρνησιν ἀνέπνεον τὴν εὐωδίαν ἀενάου ἕαρος αἱ πρῶται τῶν ἀνθρώπων γενεαί, ἔτρωγον δὲ τοὺς αὐτομάτως γινομένους καρπούς, καὶ ἐκοιμῶντο ἐπὶ λόφων χαριστάτων εἰς ἀμπελώνας εὐθαλεῖς, ἢ ἐπὶ χλοερῶν κοιλάδων εἰς ἐλαιῶνας βαθυσακίους, ἐν ᾧ πτηνὰ ἐκελάδουν ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς αὐτῶν, καὶ κτήνη ὀλογοῦρά των ἔπαιζαν.

Ἄλλὰ βαθμηδὸν ἂν καὶ πᾶς τις εἶχε περισσά, ἐκυρίευσεν ὅμως ἕκαστον ἢ ἐπιθυμίᾳ νὰ σφραγισθῆ μέρος ἀπὸ τὰ δημόσια καλά. Τότε εἰσῆλθεν ἡ Βία, καὶ ὁ Δόλος, καὶ ἡ Κλοπή, καὶ ἡ Ἀρπαγή. Μετ' ὀλίγον καὶ ἡ Ὑπερηφάνεια καὶ ὁ Φθόνος κατέδραμον τὸν κόσμον, κ' ἔφεραν μεθ' ἑκυτῶν νέον μέτρον καὶ γνώμονα πλούτου· καθότι ἕως τότε μὲν οἱ ἄνθρωποι μὲ αὐτάρκειαν ἀπολαμβάνοντες, δικαίως ἐνόμιζαν ἑαυτοὺς πλουσίους, ἀλλ' ἔκτοτε, ὅσα καὶ ἂν εἶχέ τις, ἐλογιζέτο πτωχός, ἂν ὁ γείτων αὐτοῦ εἶχε περισσότερα!

Εἰς τὸ μέσον τῆς διαφθορᾶς ταύτης μεταβολαὶ παράδοξοι συνέβησαν εἰς τὸν κόσμον· ὁ ἐνιαυτός διηρέθη εἰς ὥρας· μέρος τῆς γῆς ἐχερσώθη παντάπασι, τὸ δὲ λοιπὸν ἐγέννα μόνον κόμαρα, βαλάνους καὶ χόρτα. Τὸ μὲν θέρος ἐχορήγει ὀλίγους τινάς, καὶ αὐτοὺς χονδροειδεῖς καρπούς· ἀλλ' ὁ Χειμὼν ἦτο πανέρημος· ὁ Λιμὸς μὲ πληθὺν ἀσθeneiῶν, τὰς ὁποίας ἐκάλεισεν ἀπὸ τὰ καταχθόνια τῆς γῆς, ἢ δυσκρασία τοῦ ἀέρος ἔφθειραν τὴν ἀνθρωπότητα καὶ ὑπῆρχε κίνδυνος νὰ ἐξαλειφθῶσιν ἀπὸ προσώπου τῆς γῆς πρὶν διορθωθῶσιν.

Διὰ νὰ καταπαύσῃ λοιπὸν τὰς ἐρημώσεις τοῦ Λιμοῦ ὅστις πανταχοῦ ἔστρωνε τὴν γῆν ἀπὸ πτώματα, κατέβη ὁ Κόπος ἐπάνω εἰς τὴν γῆν.

Ὁ Κόπος ἦτο γέννημα τῆς Ἀνάγκης, θρέμμα δὲ τῆς Ἐλπίδος, καὶ τῆς Τέχνης μαθητής· εἶχε τὴν δύναμιν τῆς μητρὸς, τὸ πνεῦμα τῆς τροφῆς, καὶ τὴν ἐπιδεξιότητα τῆς παιδαγωγοῦ του. Τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἦτον ἐρρυθιδωμένον ἀπὸ τὸν ἄνεμον, κεκαυμένον δὲ ἀπὸ τὸν ἥλιον· εἰς τὴν μίαν χεῖρα ἐκράτει ἐργαλεῖα γεωργικά, μὲ τὰ ὁποῖα ἐσκάλιζε τὴν γῆν, εἰς δὲ τὴν ἄλλην

εἶχε σύνεργά τεκτονικῆς, καὶ ἀνήγειρε τοίχους καὶ πύργους κατ' ἀρέσκειαν.

Ἐφώναξε δὲ μὲ τραχεῖαν φωνήν·—«Ὀνητοὶ στρέψατε τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐνταῦθα πρὸς τὴν δύναμιν, εἰς τὴν ὁποῖαν παρεδόθητε, καὶ ἀπὸ τὴν ὁποῖαν πρέπει νὰ ἐλπίζετε ὅλην σας τὴν ἡδονήν, καὶ ὅλην σας τὴν ἀσφάλειαν.

Πρὸ πολλοῦ μαραινέσθε ὑπὸ τὴν κυριότητα τῆς Ἀνκαπύσεως, ἀνισχύρου καὶ ἀπατηλῆς θεᾶς, ἣτις δὲν εἴμπορεῖ οὔτε νὰ σᾶς ὑπερασπισθῆ οὔτε νὰ σᾶς βοηθήσῃ, ἀλλὰ σᾶς ἐγκαταλείπει εἰς τὰς πρώτας ἐπιδρομάς εἴτε τοῦ Λιμοῦ εἴτε τῆς Ἀσθeneiᾶς. Ἐγερθητε λοιπὸν· ἀκούσατε τὴν φωνὴν τοῦ Κόπου. Ἐγὼ θέλω σᾶς διδάξει νὰ θεραπεύσητε τὴν ἀκαρπίαν τῆς γῆς καὶ τοῦ οὐρανοῦ τὴν δριμύτητα· ἐγὼ θέλω ἀναγκάσει τὸ θέρος νὰ εὐρίσκῃ τροφὰς διὰ τὸν χειμῶνα· ἐγὼ θέλω βιάσει τὰ ὕδατα νὰ σᾶς δίδωσι τοὺς ἰχθύας των, τὸν αἶρα τὰ πτηνὰ του καὶ τὸ δάσος τὰ ζῶά του· θέλω σᾶς διδάξει νὰ διατρυπᾶτε τὰ σπλάγγνα τῆς γῆς, καὶ νὰ ἐξάγητε ἀπὸ τὰ σπήλαια τῶν ὀρέων μέταλλα, τὰ ὁποῖα θέλου δώσει ἰσχὺν μὲν εἰς τὰς χεῖράς σας, ἀσφάλειαν δὲ εἰς τὰ σώματά σας, μὲ τὰ ὁποῖα νὰ σκεπάζεσθε ἀπὸ τὰς προσβολὰς τῶν θηριωδεστάτων κτηνῶν, καὶ μὲ τὰ ὁποῖα νὰ καταβάλλετε τὴν δρῦν, καὶ νὰ διασχίζετε τοὺς βράχους, καὶ ὅλην τὴν Φύσιν νὰ καθυποτάξετε εἰς τὰς χρεῖας καὶ ἡδονὰς σας.» Ἐγκαρδιωθέντες ἀπὸ τὴν μεγαλοπρεπῆ ταύτην πρόσκλησιν οἱ κάτοικοι τῆς σφαιρας, ἐστοχάστησαν τὸν Κόπον ὡς τὸν μόνον αὐτῶν φίλον, καὶ ἔσπευσαν νὰ ὑπακούσωσι τὰς προσταγὰς του. Ὡδήγησε δ' αὐτοὺς εἰς τοὺς ἀγρούς καὶ τὰ ὄρη, καὶ τοῖς ἔδειξε πῶς ν' ἀνοίγωσι μεταλλεῖα, καὶ νὰ μεταβάλλωσι τὸν δρόμον τῶν ὑδάτων. Ἀμέσως μετεμορφώθησαν τὰ πάντα· κῶμαι καὶ πόλεις κατεκάλυψαν τὴν γῆν, ἀπ' ἀγρούς σιτηφόρους καὶ φυταλιὰς δένδρων καρπίμων περιτριγυρισμέναι, καὶ δὲν ἐφαίνοντο εἰμῆ σωροὶ γεννημάτων, καὶ καλάθια ὀπωρῶν, πλήρεις τράπεζαι καὶ ὑπερχειλεῖς ἀποθήκαι. Σχεδὸν καθ' ὥραν ὁ Κόπος καὶ οἱ ὀπαδοὶ αὐτοῦ ἔκαμαν νέας κατακτήσεις, ἔβλεπαν δὲ τὴν ἐπικράτειαν τοῦ Λιμοῦ βαθμηδὸν ἐλαττωμένην· ἀλλὰ τέλος, ἀναμέσον τῆς εὐθυμίας καὶ

τῶν θριάμβων των ἐκυριεύθησαν ἀπὸ ἀθυμίας καὶ ἐκπληξιν, διὰ τὴν πλησίαν τῆς Ἀπαυδήσεως, τὴν ὁποίαν ἐχαρκτηρίζον κοιλοὶ ὀφθαλμοὶ καὶ κατηφὲς πρόσωπον. Ἐβάδιζε τρέμουσα καὶ στενάζουσα· εἰς πάντα δὲ ἀναστεναγμὸν ἐκόπτοντο τὰ ἥπατα ὄλων ὅσοι τὴν ἐθεώρουν, τὰ νεῦρά των ἐχαυνοῦντο, αἱ χεῖρές των παρελύοντο, καὶ τὰ ἐργαλεῖα τοῦ κόπου ἐπιπταν κατὰ γῆς.

Ἡ Ἀνάπαυσις τῶρα ἀπεχαιρέτησε τὰ δάση καὶ τὰς κοιλάδας, ὅπου μέχρι τοῦδε εἶχε κατοικήσει, καὶ εἰσῆλθεν εἰς παλάτια, περιεπάτει ἐν στοαῖς καὶ διέτριβε τὸν μὲν χειμῶνα εἰς χνοώδεις κλίνας, τὸ δὲ θέρος εἰς ἄντρα τεχνητά, προσέχουσα μόνον εἰς τὸν φλοίσβον τῶν ὑδάτων καὶ εἰς τὸ πολυποικίλον τῆς ἀηθῆδος ἄσμα. Πάντοτε μὲν ἔλειπέ τι διὰ τὰ γένη ἐντελής ἢ εὐδαιμονία τῆς, καὶ ποτὲ δὲν ἠμπόρει νὰ μεταδώσῃ εἰς τὰς ψυχὰς τῶν ἐπανερχομένων αὐτῇ φυγάδων τὴν ὁποίαν ἔχαιρον πρὶν γνωρισθῶσι μὲ τὸν Κόπον ἀταραξίαν· οὐδ' ἦτον ὅπως διόλου ἀπεριόριστον τὸ κράτος τῆς· καθότι εὐρίσκετο ἠναγκασμένη νὰ συμμερίζεται αὐτῶσε τὴν Τρυφήν, ψευδῆ φίλην, σύμμαχον μὲν τὸ φαινόμενον, ἐχθρὸν δὲ τ' ἀληθές.

Αἱ δύο ἀπαλαὶ σύντροφοι μ' ὅλα ταῦτα, ἐβασίλευον ἐπὶ τινα χρόνον ἄνευ ὁρατῆς διαφωνίας, ἕως οὗ τέλος ἡ Τρυφή παρημέλησε τὰ χρέη τῆς καὶ ἀφῆκε τὴν Ἀσθένειαν νὰ εἰσέλθῃ καὶ νὰ καθυποτάξῃ τοὺς ὀπαδοὺς τῆς. Ἐφυγε τότε ἡ Ἀνάπαυσις, καὶ ἀφῆκε τὸν τόπον ὅλον εἰς τὰς ἀρπαγὰς αἵτινες ἐπροσπάθουν μὲ πάντα τρόπον νὰ ὀχυρώσῃσι τὰ κτήματά των.

Οὕτω καὶ ἡ Ἀνάπαυσις καὶ ὁ Κόπος εἶδαν ὀλιγοχρόνιον καὶ ἀβέβαιον τὴν βασιλείαν των, καὶ τὸ κράτος αὐτῶν ὑποκείμενον εἰς ἐπιδρομὰς ἀπὸ ἐχθρῶν ἀμφοτέρων. Ἐκαστος εὐρήκε τοὺς ὑπηκόους του ἀπίστους, καὶ προθύμους νὰ λειποτακτῶνιν εἰς πᾶσαν εὐκαιρίαν. Ὁ μὲν Κόπος εἶδεν ὅ,τι τὰ ὅποια εἶχε δώσει, ἐπροσφέροντο ἀδιακόπως δωρεὰ εἰς τὴν Ἀνάπαυσιν· ἡ δ' Ἀνάπαυσις παρετήρησε τοὺς θεράποντας αὐτῆς πάντοτε προσφεύγοντας εἰς τὸν Κόπον ἐν καιρῷ ἀνάγκης. Ὅθεν ἐσυμφώνησαν, τελευταῖον μετὰ σπουδαίαν συνδιάλεξιν, νὰ μοιρασθῶσι τὸν κόσμον, καὶ νὰ κυβερνώσιν αὐτὸν ἀμοιβαδόν, ὁ μὲν ἔχων τὴν κυ-

ριότητα τῆς ἡμέρας, ἡ δὲ τὴν ἐξουσίαν τῆς νυκτός· ὑπεσχέθησαν δὲ καὶ νὰ φυλάττωσιν ὁ εἷς τοῦ ἄλλου τὰ σύνορα· ὥστε ὁσάκις ἐγίνοντο ἐχθρικά τινα κινήματα, ὁ μὲν Κόπος νὰ διώκεται ὑπὸ τοῦ Κόπου, ἡ δ' Ἀπαυδήσις νὰ διώκεται ὑπὸ τῆς Ἀναπαύσεως.

Τοιουτοτρόπως ἔπαυσεν ἡ ἀρχαία φιλονεικία· ἡ Ἀνάπαυσις, συνελθοῦσα μὲ τὸν Κόπον, ἐγέννησε τὴν Ὑγίαν, εὐμενῆ Θεάν, ἣτις ἐστερέωσε τῶν γονέων αὐτῆς τὴν ἔνωσιν καὶ συνετέλεσεν εἰς τὴν εὐτακτον διαδοχὴν τῆς ἀμοιβαίας ἀρχῆς των, μὴ διανέμουσα τὰ χαρίσματα τῆς παρὰ εἰς τοὺς ὅσοι κατ' ἀναλογίαν προσήκουσαν ἀφιέροντι τὴν ζωὴν αὐτῶν εἰς τὴν Ἀνάπαυσιν καὶ εἰς τὸν Κόπον.

(Ἐκ τοῦ Ἀγγλικῶ ὑπὸ Ν. Π.)

ΟΜΙΛΙΑ ΕΚΤΟΡΟΣ ΚΑΙ ΑΝΔΡΟΜΑΧΗΣ.

(Κατ' ἐκλογήν.)

Εἰς τὰς Σαϊαῖς φθάνει πύλας δι' ὅλης τῆς πόλεως τρέχων,
Μέλλων ἐκεῖθεν ἰστῆς μάχης νὰ δράμῃ τὸ στάδιον πάλιν,
Ἡ πλουσιόδωρος ἦλθε γυνὴ τοῦ ἐδῶ νὰ τὸν εὐρῃ,
Τοῦ Ἡετίωνος κόρη, γενναίου πατρὸς Ἀνδρομάχη,
Τοῦ Ἡετίωνος ὅστις κτερίζει ὑπὸ τὸν δασώδη
Πλάχον, βουνὸν εἰς τὴν Οἴθην, καὶ ἦν βασιλεὺς τῶν Κιλικίων,
Εἰς δὲ τὸν Ἐκτορα εἶχε τὴν κόρην τοῦ δώσει γυναῖκα.
Ἡ Ἀνδρομάχη δ' ἔλθοῦσα θεράπκιαν ἦγ' ὀπισθέν τῆς,
Ἡτις τὸν ἔτι μικρὸν τῆς υἱὸν στάς ἀγάλας ἐκράτει,
Τὸν προσφιλῆ Ἐκτορίδην, ὡς ἐν ὠραιότατον ἄστρον.
Τοῦτον ὁ Ἐκτωρ ἐκάλει Σκαμάνδριον, Τρῶες δ' οἱ ἄλλοι
Διὰ τὸν Ἐκτορ' αὐτὸν Ἀστυάνακτ' ἐκάλου, διότι
Μόνος τοὺς ἔσωζ' ὁ Ἐκτωρ. Ἐμβλέπων αὐτὸς ἔς τὸν υἱὸν τοῦ
Ἐν σιωπῇ ἐμειδία· ἐγγὺς δ' ἡ γυνὴ τοῦ ἐλθοῦσα
Μετὰ δακρύων τοῦ σφίγγει τὴν χεῖρα καὶ ταῦτα τῷ λέγει.
«Δύστηνε φίλε μου Ἐκτορ, ὅλ' γείνης τῆς τὸλμης σου θυμῶ,
Καὶ δὲν λυπεῖσαι ν' ἀφήσῃς αὐτὸ ὄρφανόν κ' ἐμὲ χήραν,
Ναί, ἐπεὶδ' οἱ Ἀργεῖοι ταχέως σὲ θέλουν φονεύσει,

Ὅλοι ὁμοῦ ἐφορμῶντες. ὦ, τότε ἄς μὴ ζήσω πλέον,
Ἄπαρηγόρητος πάντα θά ἦμαι ἐν στερηθῶ σου,
Καὶ θά στενάζω βαρέως πατέρα, μητέρα δὲν ἔχω.

(Κατωτέρω.)

Σὺ λοιπόν, Ἐκτωρ, μοι εἶσαι πατήρ καὶ φιλόστοργος μήτηρ,
Καὶ ἀδελφός μου γλυκός, καὶ ἀνὴρ ἀνθηρᾶς ἡλικίας.
Ἄγε, λυπείσου με τώρα, καὶ μείνε ἔς τὸν πύργον ἐπάνω,
Καὶ μὴ ἀφήσης αὐτὸ ὄρφανόν κ' ἐμὲ τάλαιναν χήραν».

(Πάλιν.)

Ὁ κορυθιόλος Ἐκτωρ ὁ μέγας εἰς ταῦτα τῇ λέγει
«Φίλη κ' ἐγὼ περὶ τούτων φροντίζω, πλὴν δὲν μὲ ἀφίνει
Ἡ ἐντροπὴ πρὸς τοὺς Τρώας, πρὸς ἀνδρας ὁμοῦ καὶ γυναῖκας,
Ὡς τις δειλὸς ν' ἀποφεύγω μακρὰν συμπλοκῆς καὶ πολέμου,
Ἄλλ' οὐδ' ἀνέχετ' αὐτὸ ἡ ψυχὴ μου, διότι ἀνδρείος
Ἔμαθα πάντα νὰ ἦμαι, ἵστας πρώτας μαχόμενος τάξεις,
Ἐποστηρίζων τὴν δόξαν πατρός τε κ' ἐμοῦ τοῦ ἰδίου,
Καίτοι αἰσθάνομαι ὅτι ἐπίκειτ' ἡμέρα ὀλέθρου,
Καταστροφὴ τῆς ἀγίας μας πόλεως ταύτης Ἰλίου,
Ὅτε ὁ Πριάμος θέλει σφαγῆ καὶ μ' αὐτὸν ὁ λαὸς του.
Δὲν με λυπεῖ δὲ τοσοῦτον τῶν Τρώων ἡ μέλλουσα τύχη,
Οὔτε αὐτῆς τῆς Ἐκάβης καὶ τοῦ βασιλέως Πριάμου,
Οὔτ' ἀδελφῶν μου, κἂν οὔτοι πολλοὶ καὶ ἀνδρείοι θά πέσουν
Μέσα ἵσταν κόνιν ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν των σκληρῶς φονευθέντες,
Ὅσον ἡ τύχη σου ὅταν σ' ἀπάγη ἐχθρὸς τις δεσμίαν,
Δακρυρροοῦσαν καὶ δούλην, καὶ ὅταν θά ἦσαι ἵστο Ἄργος,
Προσταζομένη ὑπ' ἄλλης ἱστών δι' αὐτὴν θά ὑφαίνης,
Καὶ Μεσσηίδος θά φέρης αὐτῇ κ' Ἐπερείας τὸ Ἰδῶρ,
Βιαζομένη εἰς τοῦτο ὑπὸ σκληροτάτης ἀνάγκης.
Καὶ τις ποτέ σε ἰδὼν δακρυσμένην δεικνύων θά εἶπῃ
«Αὕτη τοῦ Ἐκτορος εἶναι γυνή, κείνου ὅστις ἦν πρῶτος
Κατὰ τὰς μάχας τῶν Τρώων, ὅποτε ὑπὲρ τῆς Ἰλίου
Ἐπολεμοῦσεν αὐτός.» Ἡ δ' ἀνάμνησις αὕτη ἐκ νέου
Θά σὲ λυπῇ στερηθεῖσκαν ἀνδρὸς ὃς θά ἦτο σωτήρ σου!

Εἴθε ἡ μέλαινα γῆ νὰ καλύψῃ τὸ σῶμά μου τοῦτο,
Πρὶν τὴν κραυγὴν σου ἀκούσω ἐν ᾧ οἱ ἐχθροὶ μου σὲ σύρουν.»
Ταῦτα ὁ Ἐκτωρ εἰπὼν πρὸς τὸ τέκνον του ἤπλωσε χεῖρας,
Τοῦτο δ' ὀπίσω στραφέν, καὶ ἔς τοὺς κόλπους πεσὼν τῆς τροφοῦ του,
Τρόμου ἐκβάλλει φωνὴν εἰς τὴν θέαν τοῦ φίλου πατρός του.
Τόσον πολὺ ἐφοβήθη τὰ ὄπλα, τὸν ἵππουριν λόφον,
Ἄμ' εἶδ' αὐτὸν νὰ κινῆται εἰς τὴν κορυφὴν του ἐπάνω.
Ὁ προσφιλὴς του πατήρ κ' ἡ καλὴ του ἐγάλασε μήτηρ.
Τότε δ' εὐθύς ἀφαιρέσας ἐκ τῆς κεφαλῆς του τὸ κράνος
Ἀκτινοβόλον τὸ θέτει χεῖματι πρὸ ποδῶν του ὁ ἦρω.
Καὶ τὸν υἱὸν του φιλήσας κ' ἐπὶ τῶν χειρῶν αὐτοῦ πάλλων,
Εἶπε θεοὺς ἱκετεύων τοὺς ἄλλους κ' ἰδίως τὸν Δία.
«Ζεῦ καὶ οἱ ἄλλοι θεοὶ ἀξιώσατε ἵνα ὁ παῖς μου
Γεῖνη ὡς ἔγειν' ἐγὼ διαπρέπων ἐν μέσῳ τῶν Τρώων,
Μὲ ῥωμαλέην ψυχὴν ἰσχυρὸς βασιλεὺς τῆς Ἰλίου.
Εἴθε νὰ εἶπουν.—«Πολὺ τοῦ πατρός του καλλίτερος εἶναι,
Ὅταν τὸν ἴδουν ἐλθόντ' ἐκ τῆς μάχης μ' αἰμόρροτον λείαν,
Μετὰ τὸν φόνον ἐχθροῦ φοβεροῦ πρὸς χαρὰν τῆς μητρός του.»
Ταῦτα εἰπὼν εἰς τὰς χεῖρας τῆς φίλης συζύγου ἐνθέτει
Τὸ περιπόθητον τέκνον' ἵστους κόλπους δ' αὐτῇ τοὺς εὐώδεις
Δέχετ' αὐτὸ μειδιῶσα μ' ἐν δάκρυ' ἰδὼν δὲ ὁ Ἐκτωρ
Τὴν ἐλυπήθη κ' ἐθώπευσ' αὐτὴν μὲ τὴν χεῖρά του λέγων.
«ὦ Ἀνδρομάχη γλυκεῖα, μὴ φίλη μου τόσον λυπείσαι,
Μή' εἰς τὸν Ἄδην οὐδεὶς πρὸ τῆς ὥρας μου θέλει μὲ στείλει,
Τὸ πεπρωμένον δ' οὐδεὶς ποτ' ἀνὴρ διαφεύγει, βεβαίως,
Οὔτε δειλὸς οὔτ' ἀνδρείος βροτὸς γεννηθεὶς εἰς τὸν κόσμον.
Ἄλλ' ἀπελθοῦσα ἵστον οἶκον, ἵστα ἔργα τὸν νοῦν σου παράδος,
Εἰς ἡλακάτην κ' ἱστόν, κ' εἰς τὰς δούλας σου δὸς ἀσχολίαν,
Περὶ πολέμου δ' ἡμεῖς θά φροντίσωμεν μόνον οἱ ἄνδρες,
Οἱ γεννηθέντες ἐντὸς τῆς Ἰλίου, ἐγὼ δὲ πρὸ πάντων.»
Εἶπε κ' ἀνέλαβε πάλιν τὴν ἵππουριν κόρυθ' ὁ Ἐκτωρ,
Ἡ δὲ φιλάττη γυνὴ του τὸν οἴκαδε δρόμον ἐπῆρε
Βλέπουσ' ὀπίσω συχνὰ καὶ δακρύουσ' ἡ τάλαιν' ἀφθόνως.

(Μετὰφρασις Ν.ΣΚ.)

ΣΠΕΡΔΕ ΒΡΑΔΕΩΣ.

ΗΤΟΙ Ο ΑΥΤΟΚΡΑΤΩΡ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ Ο ΜΑΚΕΔΩΝ
ΚΑΙ Ο ΥΙΟΣ ΑΥΤΟΥ ΛΕΩΝ.

Ἐξ ἀπερισκεψίας καὶ ἀσυνεσίας ὁ μέγας οὗτος βασιλεὺς παρ' ὀλίγον καθίστατο διὰ παντός ἔνοχος καὶ δυστυχής.

Βασιλεὺς ὁ Μακεδών, αὐτοκράτωρ τῆς Ἀνατολῆς, ἀνδρείος, νοήμων καὶ ἐλευθερίος σχεδὸν ἄλλο δὲν εἶχεν ἐλάττωμα ἢ τὸ ἀποφασίζειν λίαν ἐσπευσμένως, πρὶν λάβῃ καιρὸν νὰ σκεφθῆ, πρὸ πάντων δὲ ὅταν σφοδρὸν πάθος τὸν ἐτάραττε.

Προδότης τις γινώσκων τὸ ἐλάττωμα τοῦτο τοῦ βασιλέως ἀπεφάσισε νὰ ὠφελῆθῃ ἐξ αὐτοῦ. Ἦτο δὲ οὗτος εἰς ἐκ τῶν τὰ μάλιστα ἰσχυρότων αὐλικῶν, ὀνόματι Σανταβαρηνός, ραδιοῦργος καὶ δόλιος. Εἶχεν ἐφελκύσει εἰς ἑαυτὸν τὴν εὐνοίαν καὶ τὴν ἐμπιστοσύνην τοῦ αὐτοκράτορος· ἀλλ' ὁ πρωτότοκος υἱὸς τοῦ αὐτοκράτορος Λέων(*) ὅστις δεκαεννέα ἐτῶν ἤδη ἠγαπάτο ὑπὸ τοῦ Λαοῦ, καὶ ἐφαίνετο κληρονόμος τῶν ἀρετῶν καὶ τῶν προτερημάτων τοῦ πατρὸς του, κατενόησε τὸν ὑποκριτὴν τοῦτον, καὶ δὲν ἔκρυπτε τὴν πρὸς αὐτὸν περιφρόνησίν του. Ὁ κακοῦργος ἀνταπεκρίνετο εἰς τὴν περιφρόνησιν ταύτην διὰ μίσους θανασίμου, καὶ προβλέπων βεβαίαν τὴν πτώσιν του ἐάν ποτε ἐβασίλευεν ὁ Λέων, ἀπεφάσισε νὰ τὸν ἀπολέσῃ.

Τὸ μῖσος τοῦ δολίου τούτου ἐφόρεσε τὸ προσωπεῖον τῆς φιλίας· ἡ φαινομένη προθυμία του, ἡ ὑποταγή του, κατίσχυσαν, ὀλίγον κατ' ὀλίγον τῆς ἀντιπαθείας τοῦ νεαροῦ βασιλόπαιδος. Προσποιούμενος ζῆλον ἔνθερμον, παρέστησεν αὐτῷ ὅτι ὁ αὐτοκράτωρ ἐν τῷ μέσῳ αὐλῆς διεφαρμένης ἐν ἧ τὸ ἐγγχειρίδιον ἐπιφέρει τοσαύτας μεταβολάς, ἐξετίθει συχνὰ τὴν ζωὴν του εἰς τὰς παγίδας τῶν δοξομανῶν καὶ εἰς τὸν σίδηρον τῶν δολοφόνων.

«Τὰ δάση, εἶπεν αὐτὸς εἰς τὸν Λέοντα, εἶναι πλήρη λχστών,

(*) Κατόπιν ἐπονομασθεὶς σοφός.

ἀλλὰ παλαιὸς τις ἄτοπος νόμος ἀπαγορεύει τοῖς ἀκολούθοις τοῦ αὐτοκράτορος τὸ νὰ φέρωσιν ὄπλα εἰς τὸ κυνήγιον· καὶ αὐτὰ δὲ τὰ τέκνα του ὑπόκεινται εἰς τοῦτον τὸν νόμον. Τρέμω διὰ τὴν πολύτιμον ζωὴν τοῦ πατρὸς σου· καθήκόν σου εἶναι νὰ τὸν ὑπερασπίζεσαι, κατὰ τῶν κρυφίων ἐχθρῶν του καὶ κατὰ τῆς ἰδίας αὐτοῦ ἀσυνεσίας. Πίστευσόν μοι, λοιπόν, καὶ φύλαττε ἀγρόπνως τὴν ζωὴν του· χωρὶς νὰ τῷ εἴπησ τι ἀκολουθεῖ αὐτῷ, μὴ ἀπομακρυνθῆς αὐτοῦ, φέρων πάντοτε ὄπλον τι κεκρυμμένον!

Ὁ Λέων ἠκολούθητε τὴν συμβουλὴν του, καὶ ἅμα ἐξῆλθε συνοδεύων τὸν πατέρα του εἰς τὸ κυνήγιον, ἔκρυψεν ἐν ζίφος ὑπὸ τὰ ἐνδύματά του.

Ἄμα ὁ προδότης εἶδε τὸν νέον βασιλόπαιδα εἰσερχόμενον εἰς τὸ δάσος, τρέχει μετὰ σπουδῆς πρὸς τὸν αὐτοκράτορα καὶ τῷ λέγει· «Αὐθέντα,» προσποιούμενος μέγιστον φόβον «σώθητι, ὁ υἱὸς σου ἀνυπομονῶν νὰ βασιλεύσῃ, ὠπλίσθη κατὰ σοῦ».

Ὁλως ὀργῇ ὁ Βασιλεὺς κελεύει νὰ συλλάβωσι τὸν Λέοντα, ἐρευῶσιν ἐπ' αὐτοῦ καὶ εὐρίσκουσι τὸ ζίφος.

Τὶ ἀπῆτει τότε ἡ φρόνησις; Νὰ ἐξετάσῃ τὸν Λέοντα, ν' ἀκούσωσιν τὰς ἀποκρίσεις του καὶ μὴδὲν ν' ἀποφασίσωσιν ἐσπευσμένως. Γοιᾶττε δὲν ὑπῆρξεν ἡ διαγωγὴ τοῦ Βασιλείου· παρεδόθη ὅλως εἰς τὴν ὀργήν του, ὁρμᾶ ἐπὶ τὸν υἱὸν του μὴ θέλων νὰ τὸν ἀκούσῃ, τὸν ἀφαιρεῖ ἰδίᾳ χειρὶ τὰ βασιλικά παράσημά του, καὶ διατάσσει καὶ τὸν ρίπτουν εἰς τὴν φυλακὴν.

Ὁ Σανταβαρηνός ἠλπίζε περισσότερον. Γινώσκων τὸν ὀρητικὸν χαρακτῆρα τοῦ αὐτοκράτορος, ἐνόμισεν ὅτι ὁ Λέων ἤθελε σφικτῆ πάραυτα, ἢ τοῦλάχιστον ὁ πατήρ του ἐν τῷ προξυσμῷ τῆς ὀργῆς του ἤθελεν ἐξορύξει τοὺς ὀφθαλμούς του· τοῦθ' ὅπερ ἤθελε καταστήσει αὐτὸν ἀνίκανον τοῦ βασιλεύειν.

Τὴν μανίαν τοῦ Βασιλείου διεδέχθη ζοφερά μελαγχολία. Ἐπιστρέφει εἰς τὸ ἀνάκτορόν του, κατηφῆς καὶ σύννου· ἀφαιρεῖ ἀπὸ τοὺς θαλάμους του πᾶν ὅ τι δύναται ν' ἀνακαλέσῃ εἰς τὴν μνήμην του τὸν υἱὸν του, ἵνα φαίνηται ὅτι ὁ Λέων δὲν ὑπάρχει πλέον ἢ μᾶλλον δὲν ὑπῆρξε ποτέ. Ὁ Δυστυχὴς Λέων τῷ γράφει ἀκαταπαύστως ἀπὸ τῆς φυλακῆς του τὰς πλέον συγκινητικὰς

ἐπιστολάς, ἀλλ' ὁ αὐτοκράτωρ δὲν θέλει νὰ δεχθῆ οὐδεμίαν· ἀπαγορεύει μάλιστα τὸ νὰ παρουσιάζωσιν αὐτάς. Ἐπαυσαν αἱ πανηγύρεις, καὶ ἡ χαρὰ ἐν τοῖς ἀνακτόροις· ἡ καρδία τοῦ αὐτοκράτορος πληροῦται πένθους, καὶ πάντα τὰ περὶ αὐτὸν πενθοῦσιν.

Τρεῖς μῆνες παρῆλθον οὕτω·

Φθάνει τῶν Χριστουγέννων ἡ ἐποχή. Κατὰ τὴν συνήθειαν τὴν ἐπίσημον ἐκείνην ἡμέραν τῆς ἐορτῆς ὁ αὐτοκράτωρ ἔδιδε συμπόσιον εἰς τοὺς κυριωτέρους αὐλικούς του. Ἐναντίον τῆς λύπης ἧτις κατεῖχεν αὐτόν, ὁ Βασιλεὺς δὲν ἠθέλησε νὰ παραβῆ τὴν συνήθειαν τὴν καθιερωθεῖσαν τρόπον τινὰ ὑπὸ τῆς θρησκείας. Τὸ συμπόσιον παρετέθη ἐν αἰθούσῃ μεγαλοπρεπεῖ καθιερωμένῃ εἰς τὰ ἐπίσημα γεύματα, ὅπου ἀπὸ τῆς ὀλεθρίας ἐκείνης ἡμέρας ὁ αὐτοκράτωρ δὲν εἶχε πατήσει. Παρὰ τινὰ θυρίδα ἐκρέματο κλωθὸς ἐξ ἀργυρῶν συρμάτων, ἐν ᾧ ὁ Λέων, διατηρῶν τὰς νεανικὰς ἐξεις του, ἔτρεφεν ὠραῖόν τι πτηνόν, ὅπερ εἴθιζεν εἰς τὸ νὰ ὀμιλῆ.

Οἱ προσκεκλημένοι κάθηνται παρὰ τὴν τράπεζαν· πάντες, ὡς ὁ αὐτοκράτωρ, κατεῖχοντο ὑπὸ σιωπηλῆς κατηφείας, καὶ ἐφαίνοντο συνηθροισμένοι μᾶλλον εἰς κηδείαν ἢ εἰς ἐορτὴν καὶ εὐωχίαν. Αἴφνης ἐν τῷ μέσῳ τῆς γενικῆς μελαγχολίας καὶ σιωπῆς ἀκούεται ἡ φωνή. «Λέων! Ἰάγαπητέ μοι Λέων!» Ἦτο ἡ τοῦ μικροῦ πτηνοῦ ἐπαναλαμβάνοντος τοὺς λόγους τοῦ Λέοντος, οὗς αὐτὸς παιζῶν ἔλεγε πολλάκις εἰς τὸ πτηνόν του, διδάσκων αὐτὸ νὰ τοὺς προφέρῃ.

Ὅτε τὸ ὄνομα τοῦτο, ὅπερ ἀπὸ τριῶν μηνῶν ἦτο ἀπηγορευμένον νὰ προφέρηται, ἀντήχησεν εἰς τὰ ὦτα τῶν συνεστίων, πάντες συνεκινήθησαν, ὁ αὐτοκράτωρ ἠσθάνθη σπαραγμὸν ἐν τῇ καρδίᾳ του, οἱ δὲ ὀφθαλμοῖτου ἐπληρώθησαν δακρύων.

Τέλος εἷς ἐκ τῶν παρόντων μὴ δυνάμενος πλέον νὰ κρατηθῆ ἀνεφώγησε «Βασιλεῦ ἡ φωνὴ τοῦ πτηνοῦ τούτου μᾶς καταδικάζει. Πῶς δὲν τολμῶμεν ὡς αὐτὸ νὰ προφέρωμεν ὄνομα τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ μᾶς εἶναι τόσοσιν προσφιλές; Πῶς δυνάμεθα νὰ συνέλθωμεν εἰς συμπόσιον ὅτε ὁ υἱὸς ὑμῶν στενάζει ἐν τῇ εἰρκτῇ, θῦμα φαινομένων ἀπατηλῶν, ἴσως δὲ καὶ φρικώδους προδοσίας. Ἄνεκριθη, ἠκούσθη ἐξεταζόμενος; ἐδόθησαν αὐτῷ τὰ μέσα τῆς

ἀπολογίας καὶ ἀθώωσης ἅτινα δὲν ἀρνοῦνται οἱ δίκασται οὐδ' εἰς τὸν ἔσχατον τῶν κακούργων;»

Ἡ γενναία αὕτη φωνὴ διήγειρεν ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ αὐτοκράτορος τὰ φυσικὰ αἰσθήματα τῆς πατρικῆς στοργῆς· ὁ υἱὸς αὐτοῦ προσαχθεὶς αὐθωρεῖ, δὲν ἐδυσκολεύθη ν' ἀποδείξῃ τὴν ἀθωότητά του. Ὁ αὐτοκράτωρ ἐπέισθη ὅτι ἠπατάτο· κατηράσθη τὴν ὀλεθρίαν σπουδὴν του, ἧτις ἐπὶ τρεῖς μῆνας κατέστησεν αὐτόν καὶ τὸν υἱόν του δυστυχεῖς· ἐναγκαλιζέται τὸν Λέοντα· τὰ δάκρυα τοῦ πατρὸς καὶ τοῦ υἱοῦ συμμιγνύονται, ἅπασα δὲ ἡ ὀμύγυρις κλαίει ὑπὸ χαρᾶς.

Τί ἔγινε τότε ὁ Σανταβαρηνός; Καθ' ἣν στιγμὴν ὁ Λέων εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἰθούσαν, ὠφελοῦμενος ἐκ τῆς γενικῆς ταραχῆς ἐδραπέτευσεν· ἀλλ' ὁ αὐτοκράτωρ καὶ ὁ υἱὸς του ἦσαν τόσοσιν εὐτυχεῖς ὥστε δὲν ἐσκέφθησαν πολὺ περὶ καταλλήλου τιμωρίας τοῦ προδότου· ἠρέκθησαν εἰς τὸ νὰ τὸν ἐξωρίσωσι διὰ παντός ἀπὸ τοῦ κράτους.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ ἈΣΤΕΙΟΤΗΤΕΣ.

Ἐρωτηθεὶς ἀπὸ νυκτοκλέπτην ὁ Χίος Θεόκριτος, ἂν δειπνᾷ τὸ βράδυ εἰς φίλου. Ναί, ἀπεκρίθη, ἐκεῖ δειπνῶ, ἀλλ' ἐκεῖ καὶ μελετῶ νὰ κοιμηθῶ.

Ἄλλην φοράν εὐρισκόμενος εἰς τὸ λουτρόν, ἐπειδὴ δύο ἀπὸ τοὺς συλλουομένους, ὁ ἓνας ξένος, ὁ ἄλλος γνώριμος κλέπτης, τοῦ ἐζήησαν νὰ τοὺς δανείσῃ τὴν ζύστραν του, ἀπεκρίθη εἰςμὲντὸν ξένον· Δέν σε γνωρίζω, εἰς δὲ τὸν κλέπτην πολλὰ καλὰ σε γνωρίζω.

Εἰς πολυλόγον τινὰ ἐρωτήσαντα. Πού σε βλέπω αὔριον; ἀπεκρίθη. Ὅπου ἐγὼ νὰ μὴ σε βλέπω.

Τοὺς λόγους τοῦ ῥήτορος Ἄναξιμένους ἔλεγεν ὅτι ἦσαν λέξεων ποταμός, τοῦ σταλαγμός.

Εἰς ἀδέξιον ποιητὴν ἀπαγγέλοντα τὰ ποιήματά του, ἐπειδὴ τὸν ἠρώτησε. Ποῖα μάλιστα ἀπ' αὐτὰ τὸν ἄρεσαν; Ὅσα ἀφήκες, ἀπεκρίθη.

(Μετὰφρασις Α. Κοραῆ.)

ΠΑΓΟΔΡΟΜΙΑ.

Ἐν ταῖς βορείαις χώραις, ὅπου τὸν χειμῶνα τὸ ὕδωρ οὐ μόνον ἐν τοῖς μικροῖς κοιλώμασι, λάκκοις, τάφροις καὶ βύαξι, ἀλλὰ

ΝΟΡΒΗΓΟΣ ΠΑΓΟΔΡΟΜΟΣ.

καὶ ἐν τοῖς ποταμοῖς, ταῖς λίμναις καὶ ἐν τισι τῶν θαλασσῶν μεταβάλλεται εἰς σκληρὸν πάγον, οἱ ἄνθρωποι χαίρουσι παγοδρομοῦντες, τούτέστιν ὀλισθαίνοντας ταχέως ἐπὶ τοῦ πάγου

φοροῦντες πέδιλα ἐπὶ τούτῳ κατασκευασμένα· ἔχουσι δὲ ταῦτα ὡς ἐξῆς. Σανδάλια συγκείμενα ἐκ πέλματος ξυλίου, ὕψ' ᾧ διήκει ἀπ' ἄκρου ἕως ἄκρου λεπίς χαλιβδίνη, ἧς τὸ πρόσθιον ἄκρον εἶναι ἀνεστραμμένον, ὑποδέονται εἰς τοὺς πόδας δι' ἰμάντων. Οὐ μόνον δὲ πρὸς τέρψιν παγοδρομοῦσιν, ἀλλὰ καὶ σπουδαίας ὁδοπορίας ἐκτελοῦσι, καὶ γαλακτοπώλιδες ἐν Νοβηγίᾳ φέρουσι λαγήνους γάλακτος πρὸς πώλησιν, ἐν ὀλιγωτέρῳ χρόνῳ τῆς μιᾶς ὥρας διατρέγουσι πολλῶν μιλίων ἀπόστασιν.

ΤΟ ΝΑΥΑΓΙΟΝ ΤΟΥ ΠΛΟΙΟΥ ΕΣΣΕΞ.

Πρώτην φοράν ἐναυάγησα, —λέγει πλοίαρχος Ἄγγλος, —εἰς τὸ μέσον τοῦ πελάγους, τὴν 20ην Νοεμβρίου 1820, πλησίον τοῦ Ἰσημερινοῦ, περὶ τὴν 418^ο δυτικῆς μήκους. Τὸ πλοῖόν μου ἦτο φαλαινοθήρας καλούμενον Ἐσσεξ. Τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἐνῶ ἐζητοῦμεν φαλαίνας εἶδα μίαν μεγίστην—ἕως τριάκοντα πέντε ἢ τεσσαράκοντα πήχεις μακρὰν—διασχίζουσαν ὀρμητικῶς τὰ ὕδατα, καὶ κατευθυνομένην πρὸς ἡμᾶς. Ἠλπίζομεν ὅτι ἄμα ἔβλεπε σῶμα τόσον ὀγκῶδες, ἤθελεν ἢ στρέψει πρὸς τὰ πλάγια, ἢ βυθισθῆ καὶ περάσει ὑποκάτω τοῦ πλοίου. Ἄλλ' ὄχι! τὸ θηρίον, ἐλθὼν μ' ὅλην αὐτοῦ τὴν δύναμιν, ἐκτύπησε κατὰ τὸ μέρος τῆς πρύμνης, εἰς τρόπον ὥστε διεσείσθη σφοδρῶς πᾶσα δοκὸς καὶ σανὶς τοῦ πλοίου. Ἐπειτα δὲ ὡς νὰ εἶχε τὸ βλάψει βάρεια καὶ ἀπροσδόκητος σύγκρουσις, ἐτίναξε τὴν τερατώδη αὐτοῦ κεφαλὴν καὶ ἀπεμακρύνθη τόσον ὥστε πρὸς καιρὸν ἔμενεν ἄφαντον. Ἀλλὰ μετὰ σχεδὸν μίαν ὥραν ἐνῶ ἐμακαρίζαμεν ἑαυτοὺς ὅτι δὲν ἐπάθαμεν χειρότερα, εἶδαμεν τὴν αὐτὴν φαλαίαν—περὶ τούτου ἤμεθα ὑπερβέβαιοι, κρίνοντες ἐκ τοῦ μεγέθους τοῦ ἰχθύος, καὶ τῆς διευθύνσεως κατὰ τὴν ὁποίαν ἤρχετο—ὄδεῦον πάλιν πρὸς ἡμᾶς. Διὰ μιᾶς ἐγνωρίσαμεν τὸ μέγεθος τοῦ κινδύνου, ἀλλὰ νὰ ἀποφύγωμεν ἦτο ἀδύνατον. Τὴν φοράν ταύτην ἐκτύπησε τὴν κεφαλὴν αὐτῆς κατὰ τῆς πλευρᾶς τοῦ πλοίου καὶ τὸ διέρρηξεν

εις τρόπον, ὥστε ἤρχισε πάραυτα νὰ πληρῶται ὕδατος. Ἡμεῖς κατεδιβάσαμεν καὶ τὰς τρεῖς λέμβους μὲ ταχύτητα μεγίστην, καὶ ἐμβήκαμεν εἰς αὐτὰ ὅλοι εἴκοσι τὸν ἀριθμὸν, ἑπτὰ καὶ ἑπτὰ καὶ ἕξ.

Μετ' ὀλίγον, ἐπειδὴ ἀκόμη ἔπλεον ἀπεκοττήσαμεν νὰ ἀναβῶμεν καὶ ἠδυνήθημεν νὰ ἐπάρωμεν ὀλίγον διπυρίτην, κρέας, ὕδωρ, ροῦμι, δύο ἐκτημόρα καὶ ἓν τεταρτημόριον τοῦ κύκλου, καὶ τρεῖς ναυτικὰς πυξίδας. Ταῦτα ὡς καὶ ὀλίγα τινὰ πανία καὶ σχοινία, τουφέκιά τινα, πυρίτιδα κτλ., διεμοιράσαμεν μεταξὺ ἡμῶν, καὶ ἐφωδιάσαμεν τὰ πλοιάρια ὅσον καλὰ ἐσυγχώρουν αἱ περιστάσεις. Ἐπειτα, ἀντὶ ν' ἀποπλεύσωμεν πρὸς τινα λιμένα, τόσον ἡμεῖθα ἐκπεπληγμένοι καὶ τεταραχμένοι ὥστε ἐκαθήμεθα εἰς τοὺς τόπους μας, κυττάζοντες τὸ πλοῖον, ὡς νὰ ἦτον ἐκ τῶν φιλάτων. Οἱ ὀφθαλμοὶ μας ἐξηκολούθουν προσηλωμένοι, ἕως οὗ μετὰ πολλὰς ὥρας, κλονηθὲν ἐλαφρῶς, κατεβυθίσθη.

Λόγοι ἀδυνατοῦν νὰ περιγράψωσι τὰ αἰσθήματά μας. Ἐθεωροῦμεν ὁ εἰς τὸν ἄλλον—ἐθεωροῦμεν τὸ μέρος, ὅπου πρὸ μικροῦ ἔπλεε—καὶ δὲν ἐπαύσαμεν νὰ θεωρῶμεν, ἕως οὗ συνελθόντες εἶδομεν τὸ μέγεθος τοῦ κινδύνου, εἰς τὸν ὁποῖον εὐρίσκόμεθα, καὶ τὴν ἀνάγκην τοῦ νὰ μεταχειρισθῶμεν πάντα τρόπον, ὥστε εἰ δυνατὸν νὰ σωθῶμεν.

Συμβουλευθῆμεν τώρα περὶ τοῦ δρόμου, τὸν ὁποῖον ἐσύμφερε ν' ἀκολουθήσωμεν πρὸς δυσμὰς εἰς τὰς Ἰνδίας, πρὸς ἀνατολάς εἰς τὴν Νότιον Ἀμερικὴν, ἢ νοτιοδυτικῶς εἰς τὰς Κοινωνικὰς Νήσους. Ἐγνωρίζαμεν ὅτι δὲν ἡμεῖθα πολὺ μακρὰν ἀπὸ τὴν Ταχίτην, ἀλλὰ τόσον ἠγνοοῦμεν τὴν κατάστασιν καὶ διαθέσιν τῶν κατοίκων, ὥστε ἐφοβούμεθα μὴ μας καταφάγωσιν ἀνθρωποφάγοι, ἐὰν παρεδιδόμεθα εἰς τὸ ἔλεος αὐτῶν. Ἀπεφασίσθη λοιπὸν νὰ διευθυνθῶμεν πρὸς τὴν Νότιον Ἀμερικὴν, τὴν ὁποῖαν ὑπελογίζομεν ὅτι ἀπεῖχεν ὑπὲρ τὰ δισχίλια μίλια. Ὅθεν ἡμέρας τινὰς ἐπλέομεν πρὸς ἀνατολάς, καὶ μολονότι ἠνωχλούμεθα ὑπὸ σφοδρῶν καὶ ἐναντίων ἀνέμων δὲν διεχωρίσθημεν. Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἐν ἀπὸ τὰ πλοιάριά μας ἤρχισε νὰ κάμνη νερά, καὶ παρητήρησαμεν ὅτι εἶχεν ἀνοιξοὶ κάτῳθεν τὸ πάθημα τοῦτο μὲ κό-

πους πολλοὺς ἐδιωρθώσαμεν, πλὴν μᾶς ἐθαλκσοβράχη μέρος τοῦ παξιμαδίου μας. Ἐν τῷ μεταξὺ αἱ ζωοτροφίαι καὶ τὸ νερόν, μ' ὄλην μας τὴν οικονομίαν, ἤρχισαν νὰ ὀλιγοστεύωσιν· ἡ δύναμις μας καθημέραν ἠλαττοῦτο, ὄχι μόνον ἐκ νηστείας ἀλλὰ καὶ διὰ τῶν ἀγώνων, ὅσους ἀναγκάτως ὑπεφέραμεν διὰ νὰ μὴ καταβυθισθῶσι τὰ πλοιάριά μας. Μίαν νύκτα μᾶς διεχώρισεν ἡ καιροκαίρια· τὸ πρῶτ' ὁ ἀπηντήσαμεν μόνον τὸ ἐν πλοιάριον· τὸ ἄλλο πιθανόν ὅτι ἐχάθη.

Μετὰ τρεῖς ἐβδομάδας ὅτε πλέον εἶχε κορυφωθῆ ἡ στενοχωρία μας, ὑπερεχάρημεν ἰδόντες χμηλὴν τινα ἀκατοίκητον νήσον εἰς ἣν ἀπεβιβάσθημεν εὐέλπιδες, ἀλλ' ἀπετύχαμεν πικρῶς. Ἐπὶ τῆς ἐρημονήσου ταύτης δὲν ὑπῆρχεν ἄλλο πλὴν θάμνοι τινὲς ἄκαρποι καὶ βράχοι πολλοί. Μόνην τροφήν ἠμπορέσαμεν νὰ προμηθευθῶμεν ὀλίγα τινὰ πουλῖα καὶ τὰ αὐγά των· καὶ ταῦτα ὅμως ἤρξαντο ταχέως ἐλαττούμενα διότι τὰ θαλάσσια πτηνὰ, φοβηθέντα, παρήτησαν τὰς φωλεὰς των εὐθὺς ἀφοῦ τὰς ἐληστεύσαμεν ἀπαξ ἢ δις. Τὸ χειρότερον ὅμως ἦτον ἡ σχεδὸν παντελὴς ἔλλειψις νεροῦ· δὲν ἠμπορέσαμεν νὰ εὕρωμεν παρὰ μικράν τινα πηγὴν εἰς τὴν ἄμμον ἐπὶ τοῦ αἰγιαλοῦ, πλὴν καὶ αὕτη ἦτο κεκαλυμμένη ἀπὸ τὰ κύματα καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς πλημμύρας. Ἐπειδὴ λοιπὸν ἐνταῦθα δὲν εἶχαμεν πρὸ ὀφθαλμῶν παρὰ λιμοκτονίαν ἄφευκτον, ἐκρίθη συμφερότερον νὰ ἐξέλθωμεν εἰς τὸ πέλαγος. Τρεῖς ὅμως τῶν συντρόφων μας, ἐπροτίμησαν νὰ μείνωσιν, εἰς τοὺς ὁποίους ὑπεσχέθημεν νὰ στείλωμεν πλοῖον νὰ τοὺς ἐπάρη, ἐὰν καὶ ἡμεῖς αὐτοὶ ἠθέλαμεν ποτὲ κατευοδωθῆν εἰς χριστιανικὸν λιμένα, καὶ μὲ ὀλίγον ὕδωρ ἤρχισαμεν πάλιν τὸν πλοῦν μας ἐπὶ τοῦ ἀχανοῦς ὠκεανοῦ. Μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἀνηλώθησαν αἱ ζωοτροφίαι μας. Δύο ἄνθρωποι ἀπέθανον ὑπὸ πείνης· μετεχειρίσθημεν πρὸς διατήρησιν ἡμῶν τὰ λείψανά των ἀφοῦ πρῶτον τὰ ἐκάμαμεν ὀπτὰ. Καὶ ταῦτα ὅμως ἐτελείωσαν. Τί εἶχε νὰ γένη; Ἐβλέπομεν ὁ εἰς τὸν ἄλλον μὲ φρικώδεις λογισμοὺς, ἀλλ' ἐσιωπῶμεν. Εἶμαι βέβαιος ὅτι τὰ βλέμματά μας ἐδήλουν καθαρῶτατα τί ἔπρεπε νὰ γένη. Ἐβροίψαμεν λαχνοὺς, καὶ ὁ θανατηφόρος ἔπεσεν εἰς τὸν δυστυχῆ ὑπὴρτέτην μου. Πάραυτα

ἐγὼ ἀνασηκωθείς· Παιδίον μου, παιδίον μου, ἐφώναζα, ἐάν δὲν εὐχαρησθῆσαι, ἐγὼ τουφεκίζω τὸν ὅστις πρῶτος ἤθελε σὲ ἐγγίξει· Ὁ ταλαίπωρος παῖς ἐδίστασεν ὀλίγον· ἔπειτα, καταθέσας τὴν κεφαλὴν, εὐχαριστοῦμαι, εἶπεν, ὅσον καὶ ὁποιοσδήποτε ἄλλος. Ταχέως ἐσφάχθη, καὶ δὲν ἀπέμεινεν ἐξ αὐτοῦ τίποτε. Ἀκολούθως νομίζω ὅτι ἀπέθανεν ἄλλος τις ἀφ' ἑαυτοῦ, καὶ τοῦτον, προσέτι, ἐφάγομεν. Ἀλλὰ δὲν δύναμαι νὰ διηγηθῶ περισσότερα· ἡ κεφαλὴ μου πυροῦται εἰς τὴν ἐνθύμησιν αὐτῶν· μόλις ἐξεύρω τί λέγω. Ἐβησμόνησα νὰ εἶπω ὅτι πρὸ τούτου εἶχομεν ἀποχωρισθῆ καὶ ἀπὸ τῆς δευτέρας λέμβου. Μετ' ὀλίγας ἀκόμη φρικώδεις ἡμέρας ἐνῶ τινες ἔκειντο εἰς τὸν πυθμῆνα τοῦ πλοιαρίου, ἀδυνατοῦντες νὰ ἐγερωθῶσι, καὶ ἐν ᾧ μόλις εἷς ἐξ ἡμῶν ἠδυνήθη νὰ καλέσῃ, ἐφάνη πλοῖόν τι. Μᾶς ἐπήραν μέσκα καὶ μᾶς ἐπεριποιήθησαν φιλοφρονέστατα. Τὸ αὐτὸ συνέβη καὶ εἰς τὸ ἄλλο πλοῖαριον. Ἐπλευσε δὲ καὶ πλοῖόν τι πρὸς ἀναζήτησιν τῶν ἐπὶ τῆς ἐρήμου νήσου συνιρόφων μας, τοὺς ὁποίους εὐρὸν ζῶντας ἔσωσεν.

N. Π.

Ο ΑΠΑΘΗΘΕΙΣ ΚΛΕΠΤΗΣ.

Καπουκῖνος τις μοναχὸς ἐπιστρέφων ἀπὸ ζήτησιν εἰς τὸ μοναστήριόν του μὲ δισάκιον πεπληρωμένον, καὶ ὁδεύων δι' ἀτραποῦ μεμονωμένης διὰ μέσου δάσους, ἵνα φθάσῃ τάχιον εἰς τὸ μοναστήριον, συναντᾶται ὑπὸ ληστοῦ, ὅστις προβάλλων τὸ πιστόλιον κατὰ τοῦ στήθους του ἤτει αὐτὸν τὸ βαλάντιον ἢ τὴν ζωὴν. Ὁ δυστυχὴς μοναχὸς εἰς μάτην διατείνεται ὅτι αὐτὸ τὸ ἐπάγγελμά του δηλοῦν τὴν ἄκραν πενίαν του πρέπει νὰ τὸν ἀπαλλάττῃ ἐκ πάσης τοιαύτης συνεισφορᾶς· ἐδέησε λοιπὸν νὰ ἐνδώσῃ, νὰ καταθέσῃ τὸ δισάκιόν του πλήρες ζωοτροφῶν, νὰ κενώσῃ τὰ θυλάκιά του καὶ νὰ δώσῃ 36 φράγκα τὰ ὅποια εἶχε συνάξει ἀπὸ ἐλέη. Ὁ ληστὴς ἀπῆρχετο εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴν λείαν του, ὅτε ὁ καλόγηρος αἶφνης τὸν ἀνεκάλεσε λέγων. «Κύριε, εἰσὶτι

ἀρκετὰ καλὸς ἄνθρωπος, διότι μοῦ ἐχαρίσατε τὴν ζωὴν· ἀλλ' ἐπεστρέφοντα εἰς τὸ μοναστήριον μὲ κενὰς τὰς χεῖρας οἱ ἀδελφοί μου κακῶς θὰ μὲ δεχθῶσι· διὰ νὰ φανῇ λοιπὸν ὅτι ἐκινδύνευσεν ἡ ζωὴ μου, εὐαρεστηθῆτε νὰ πυροβολήσητε κατὰ τοῦ ἐνδύματός μου ἵνα πεισθῶσιν ὅτι δὲν ψεύδομαι».

Ὁ ληστὴς ὑπήκουσε καὶ πάραυτα ἐπυροβόλησεν, ἀλλ' οὐδὲν ἔγνος ἐφάνη ἐπὶ τοῦ ἐνδύματός του· «Πῶς τοῦτο;» ἠρώτησεν ὁ μοναχὸς· «Διότι, εἶπεν ὁ ληστὴς τὸ πιστόλιόν μου ἦτο γεμισμένον μόνον μὲ μπαρούτι». — «Καὶ δὲν ἔχεις κανὲν γεμισμένον μὲ βόλι;» — «Ὅχι». — «Τότε κακοῦργε, εἶπεν ὁ καλόγηρος εἰμεθα ἴσος πρὸς ἴσον· τῶρα νὰ δῆς».

Καὶ ταῦτα εἰπὼν ὁ ῥωμαλέος καπουκῖνος ὄρμα κατὰ τοῦ ληστοῦ, τὸν ρίπτει κάτω, τὸν ξυλοφορτόνει, τὸν ἀπογυμνώνει, καὶ ἐπιστρέφει ἀνενόχλητος εἰς τὸ μοναστήριόν του.

ΓΝΩΜΑΙ ΚΑΙ ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ.

Οὐδέποτε ἔχει τις τόσην χρῆσιν τῆς εὐφυΐας του, ὅσην ὅταν ἔχη νὰ κάμῃ μὲ ἀνόητον.

Αἱ γυναῖκες ἀνορθοῦσιν, αὐταὶ δὲ καὶ κορημνίζουσι τὰ ἔθ.η.

Οὐδὲν τιμᾶ τόσον τὴν γυναῖκα, ὅσον ἡ νόμιμος ἀπόκτησις τῆς ἀνεξαρτησίας της διὰ τῆς ἐργασίας.

Ἡ καρδία τῆς μητρὸς εἶναι ἄβυσσος, ἐν τῇ πυθμῆνι τῆς ὁποίας εὐρίσκεται πάντοτε ἡ συγχώρησις.

Ἡ μικροσκοπικὴ ἐπίκρισις μεταβάλλει τοὺς νεφελοειδεῖς ἀστερισμοὺς εἰς πλειάδας.

Ἄς μὴ λυπώμεθα πολὺ ὅταν ἤμεθα ἐν τῇ ἐξουσίᾳ διὰ τοὺς νόμους οἵτινες μᾶς κωλύουσι τοῦ νὰ πράττωμεν ὅσον κακὸν ἐπι-

θυμούμεν εἰς τοὺς ἐναντίους ἡμῶν, ἐὰν οἱ νόμοι οὗτοι κωλύουσι καὶ αὐτοὺς τοῦ νὰ μᾶς προξενήσωσιν ὅσπιν βλάβην ἢ ἠδύνατο ἄνευ αὐτῶν.

Ὁ νόμος ἄνευ τῆς συνδρομῆς ἐνεργοῦ ἐκκλησίας καὶ σχολείων πρὸς μὀρφωσιν τῆς κοινωνίας ἀτελής ἐστὶ καὶ χωλός.

Ἐὰν ἦς αὐστηρὸς μὲν κριτὴς πρὸς ἑαυτόν, ἐπιεικὴς δὲ καὶ συγγνώμων πρὸς τοὺς ἄλλους, ταχέως θέλεις προσεγγίσει εἰς τὴν τελειότητα.

ANEMΩΛΙΑ.

Ἄνδρείός τις ἔλεγεν εἰς ἕτερον·—«Θὰ σοῦ δώσω μιὰ καὶ θὰ σὲ χώσω μέσ' σαυτόν τὸν τοίχον, καὶ δὲν θὰ σοῦ μείνῃ ἄλλο ἔξω, παρὰ τὸ χέρι διὰ νὰ μὲ χαιρετᾶς».

Κοράσιόν τι ἐπέπλητε τὴν ὑπηρετρίαν τῆς διότι ἀντὶ νὰ χύνη εἰς τὴν κοῦπὴν τῆς πρῶτον τὸν καφὸν κ' ἐπάνωθεν αὐτοῦ τὸ γάλα, ἔκαμνε τούναντιόν.

Κυρία τις ἀστεϊζομένη ἔγραψεν ὑπὸ τὴν φωτογραφίαν τοῦ συζύγου τῆς τὴν λέξιν—ἄχαρις· οὗτος δὲ πρὸς ἱκανοποίησιν ἑαυτοῦ προῦταξε τὸ στοιχεῖον Z.

Κυρίός τις λίαν καλοκάγαθος λέγει εἰς τὸν ὑπηρετὴν του.—«Θανάση, ἂν θέλῃς μὴνυσε τοῦ ἀδελφοῦ σου νὰ ἔλθῃ ἀπὸ τὴν Ἀμοργὸν νὰ περάσῃ μαζί μ' αὐτὸν κανένα μῆνα εἰς τὰς Ἀθήνας».—«Ὅσοι, ἀφέντη μου, λέγει ὁ διακριτικὸς ὑπηρετὴς, ἐπειδὴ τις τσαὶ τὰ ἔξοδα τοῦ ναύλου εἶναι μεγάλα, θὰ τοῦ μὴνύσω νὰ ἔλθῃ μόνο ζὰ δεκαπέντε μέρας».

Ὁ μαρκήσιος ἔφθασε τῇ 12ῃ Μαΐου διὰ τὴν ὥραν τοῦ γεύματος. Ἀφ' οὗ ἐζήτησε καὶ εὔρε μιὰν χιλιάδα φράγκων, δι' ἣν δὲν ἐδαπάνησεν ὀλιγώτερον τῶν ἐξήκοντα λουδοβικίων, συνεσκεύασε τὰ πράγματά του, ἐνηγκαλίσθη τὸν βαρῶνον, καὶ εἰσήλθε μὲ ταπεινοφροσύνην εἰς τὸ λεωφορεῖον τοῦ Νανσύ. Ἐντεῦθεν ἐπεβιβάσθη εἰς τὴν ταχυδρομικὴν ἀμαξίαν τῆς Διεύζης, ἐν Διεύζῃ ἐπρομηθεύθη ἀμαξίον δίτροχον (cabriolet) καὶ μὲ ταχυδρομικὸν ἵππον ὅστις τὸν μετέφερεν εἰς Ἀρλάγγην. Ἡ ἀπόστασις εἶναι μιᾶς ὥρας ὅταν αἱ ὁδοὶ εἶναι ἐν καλῇ καταστάσει. Πλησιάζων εἰς τὸ χωρίον ἠσθάνθη τι ἀριστερόθεν ὁμοιάζον πρὸς παλμόν... «Ἐμελλε νὰ ἴδῃ τὴν Λουκίλλην!

Τὰ δύο ταῦτα ὄντα, ἅτινα δὲν εἶχον ποτὲ συναντηθῆ, ἠσθάνθησαν τὴν αὐτὴν στιγμήν ὅτι ἦσαν γεννηθῆ δι' ἀλλήλους.

Ἀπὸ τοῦ πρώτου βλέμματος ἐγένοντο ἐρασταί· διὰ τῶν πρώτων λέξεων ἐγένοντο φίλοι· ἡ νεότης προσεῖλκε τὴν νεύτητα καὶ ἡ καλλονὴ τὴν καλλονήν. Δὲν συνέβη μεταξύ αὐτῶν οὔτε ταραχὴ οὔτε ἀμηχανία· ἐθεώρουν ἀλλήλους κατὰ πρόσωπον, ἐνεκατοπτρίζοντο ἐν τοῖς προσώποις ἀλλήλων μὲ τὴν θελκτικὴν ἐρείνην ἀναιδείαν τῆς ἀφελείας· ἡ καρδία τοῦ Γάστωνος ἦτο σχεδὸν τόσον νέα ὅσον ἡ τῆς Λουκίλλης. Τὸ πάθος τῶν ἐγεννήθη ἄνευ μυστηρίου ὅπως οἱ ὠραῖοι ἐκείνοι ἥλιοι τοῦ θέρους, οἵτινες ἀνατέλλουσιν ἀνέφελοι.

Ἡ Κυρία Βενουᾶ ἦτο τόσον πολὺ εὐτυχὴς καὶ διακριτικὴ ἐν αὐτῷ, ὥστε δὲν ἐσυλλογίσθη κἀν νὰ παρακωλύσῃ τὴν πορείαν τοῦ πάθους τῶν, ὅπερ τόσον καλῶς συνετέλει εἰς τοὺς σκοπούς τῆς. Ἀφῆκεν εἰς τοὺς δύο ἐραστάς τὴν γλυκεῖαν ἐκείνην ἐλευθερίαν ἣν ἐπιτρέπει ἡ ἐξοχή· αἱ πρώται ἡμέραι τῶν ἐχρησίμειυσαν ὡς μιὰ καὶ μόνη μακρὰ συνέντευξις μυστικῆ. Ἡ Λουκίλλη περιήγαγε τὸν Γάστωνα ὡς ζενίζουσα ἐν τῷ οἴκῳ, ἐν τῷ κήπῳ καὶ ἐν τῷ δάσει· ἵππευσαν τὴν μεσημβρίαν, ἐξερχόμενοι ἐκ τοῦ προγεύματος, καὶ ἐπέστρεφον ὡς παιδία τὰ ὅποια εἶχον δραπετεύσει ἀπὸ τὸ σχολεῖον πολλὴν ὥραν μετὰ τὸν κώδωνα τοῦ γεύματος. Μετὰ τὸ δάσος ἦλθεν ἡ σειρά τοῦ σιδηρουργείου. Ὁ Γάστων ἠδυνήθη νὰ κρατηθῆ τοσούτον ὥστε νὰ μὴ πικῆται ἐκεῖ ἄνευ τῆς

Λουκίλλης. Ἄλλ' ὅτε εἶδεν ὅτι αὐτὴ δὲν περιεφρόνει τὴν ἐργασίαν, ὅτι ἐγνώριζε τοὺς τεχνίτας ἐξ ὀνόματος καὶ ὅτι δὲν ἐφοβεῖτο ποσῶς τὸ νὰ λερῶσθαι τὴν ἐσθῆτά της, ἡ χαρὰ τοῦ ἐδιπλασιάσθη. Παρεδόθη ἐκθύμως εἰς τὸν πόθον τῆς νεαρᾶς τοῦ ἡλικίας, ἐξήτασε τὰ ἔργα, ἠρώτησε τοὺς ὑποδιευθυντάς, συνεβούλευσε τοὺς διευθυντάς τοῦ ἐργοστασίου, καὶ κατεγοήτευσε τὴν Λουκίλλην, ἥτις ἐθαύμαζεν ὁρῶσα αὐτὸν τόσον σοφὸν καὶ τόσον ἐπιτήδειον. Ἡ Κυρία Βενουᾶ βλέπουσα αὐτοὺς ἐπιστρέφοντας τόσον σκονισμένους καὶ τόσον μαυρισμένους ὑπὸ τοῦ καπνοῦ, ἔλεγε· «Πόσον τὰ παιδιά εἶναι εὐτυχῆ! Τὰ πάντα τοῖς χρησιμεύουσιν ὡς παίγνια!»

Διὰ τὸ ἀνακουφισθῶσιν ἐκ τῶν κόπων των ἐκάθητο εἰς τὸ ἐνδὸς αὐτοῦ μέρος τοῦ κήπου ὑπὸ σκιάδα σωληνοειδῆ ἐξ ἀναρριχωμένων ῥόδων, ἐνταῦθα δὲ ἐξέφαινον τὰ σχέδια των· σχέδια εὐδαιμονίας καὶ ἐργασίας, ἀγάπης καὶ μοναξίας. Ὑπέσχοντο ἀλλήλοις νὰ κρύψωσι τὸν βίον των εἰς τὸ βάθος τῶν δασῶν τῆς Ἀρλάγγης ὅπως τὰ πτηνὰ ποιοῦσι τὴν φωλεάν των εἰς τὸ πυκνότερον μέρος τῆς θάμνου, ἢ ἐπὶ τοῦ μάλιστα πυκνοφύλλου κλάδου ἐνὸς δένδρου. Περὶ Παρισίων οὐδεμία λέξις, οὐδεμία δὲ λέξις καὶ περὶ τοῦ προαστείου τῶν ματαιοτήτων τοῦ κόσμου τούτου. Ἡ Λουκίλλη ἠγνόει τὴν ὑπαρξίν ἄλλων ἡθονῶν· ὁ δὲ Γάστων τὰς εἶχε λησμονήσει.

Πρῶτάν τινά ἡ Κυρία Βενουᾶ τοῖς ἔφερε μίαν μεγάλην εἶδῆσιν· ὅτι τὴν ἐσπέραν ἔμελλον νὰ ὑπογράψωσι τὸ συμβόλαιον· Ὁ γάμος προσδιωρίσθη εἰς τὴν τρίτην τῆς 1 Ἰουνίου, τὴν δὲ πρωτεράκιαν ἤθελον ἐνωθῆ πολιτικῶς ἐν τῇ δημαρχίᾳ. Ἐπειδὴ δὲν ὑπάρχει ἡδονὴ ἄνευ κόπου, τῆς τοῦ συμβολαίου ὑπογραφῆς προηγῆται ἀτελεύτητον γεῦμα, εἰς ὃ εἶχον προσκαλέσει πάντας τοὺς προὔχοντας τῶν πέριξ.

Ἐως ἔλθωσιν οἱ προσκεκλημένοι ὁ Γάστων καὶ ἡ Λουκίλλη περιεπάτησαν ἐν τῷ κήπῳ, ὁ μὲν ἐνδεδυμένος ἐκ λευκοῦ δόκ, ἡ δὲ ἐκ ῥοδόχρου βαρεζίου· ἐν ᾧ διέβαιναν ὁ Γάστων πλησίον τοῦ ἐργοστασίου ἐπλησίασεν εἰς αὐτὸν ὁ ἐπιστάτης ὅστις τὸν ἐσέβητρο πολὺ καὶ προθύμως ἐζήτηι τὰς συμβουλὰς του. Εἰσῆλθον

καὶ οἱ τρεῖς εἰς ἐν ἐκ τῶν ἐργαστηρίων, ὅπου ἤρχισαν ἐνώπιον αὐτῶν πειραμά τι λίαν ἐνδιαφέρον. Ὅτε δ' ἐσήμανεν ἡ τετάρτη ὥρα ἐκ τοῦ ὠρολογίου τοῦ ἐργοστασίου, ἡ Λουκίλλη ἐξέφυγε διὰ νὰ ὑπάγῃ νὰ καλοενδυθῆ, λέγουσα εἰς τὸν Γάστωνα. «Ἐχθετε καιρὸν νὰ ἴδῃτε καὶ τὸ τέλος· μείνατε, τὸ θέλω!»

Ἐμειναν ἐκεῖ, καὶ τοσοῦτον ἠσθάνθη ἐνδιαφέρον εἰς τὸ θέαμα, ὥστε ἔβαλε καὶ αὐτὸς τὴν χεῖρα εἰς τὸ ἔργον καὶ ἐλευρώθη τρομερά. Εἰς τὰς πέντε ὥρας ἔφυγεν, ἔχων τὰς περιχειρίδας ἀνεστραμμενας, καὶ τὰς χεῖρας μελαίνας, καὶ ὑπῆγε καὶ ἔπεσεν εἰς τὸ μέσον ἴσια ἴσια ἐνὸς ὀμίλου προσκεκλημένων, οἵτινες περιεφέροντο μεγαλοπρεπῶς. Εἰς ἐξ αὐτῶν τὸν ἀνεγνώρισε καὶ τὸν ἐκάλεσεν ἐξ ὀνόματος. Ἦτο δὲ οὗτος ὁ μηχανικὸς τὸν ἀλυκῶν τῆς Διεύζης, εἰς ἐκ τῶν συμπροβιθασθέντων μετ' αὐτοῦ συμμαθητῶν του.

Ἡ πολυτεχνικὴ σχολή, ὡς τὸ προόστειον, εἶναι κατὰ τι ἐλευθεροτεκτονική, ἢτοι φραγμασωνική· ἀνευρίσκεται πανταχοῦ. Ὁ Γάστων ἔπεσεν εἰς τὸν τράχηλον τοῦ φίλου του, τὸν ἐφίλησεν ἐκατέρωθεν κρατῶν ὑψωμένας τὰς χεῖράς του φόβῳ μὴ τὸν μαυρίσῃ. Ὑπῆρχον ἐκεῖ τρεῖς ἢ τέσσαρες εὐγενεῖς κυριαί, αἵτινες ἐξεπλάγησαν ὀλίγον βλέπουσαι τὸν μαρκήσιον ἐν εἴδει καμινοκαθάρτου, καὶ ἐναγκαλιζόμενον καὶ φιλοῦντα ἕνα ὑπάλληλον τῆς ἀλυκῆς ἐπὶ τῶν δύο παρειῶν· ἀλλὰ τὸν ἐσυγχώρησαν ὅτε τὸν ἐπανείδον μὲ νέον ἔνδυμα, συμφωνότερον μὲ τὸ τελευταῖον φύλλον τῆς «Ἐφημερίδος τῶν ῥαπτῶν».

Ἐμελλε νὰ καθίσῃ εἰς τὸ γεῦμα μετὰ τῆς Κυρίας Βενουᾶ καὶ τῆς Κυρίας Σομμερφόγελ· ἀλλὰ καθ' ἣν στιγμὴν ἔμελλεν νὰ ἐμβῆ εἰς τὸν δρόμον αὐτὴ ἡ γραῖα κυρία ἐκωλύθη ὑπὸ σφοδρᾶς κεφαλκλγίας. Ἡ τῆς συγγνώμης αἵτησις αὐτῆς ἔφθασε κατὰ τὴν ὥραν τοῦ ζυμοῦ· ἀφαιρεθέντων δὲ τῶν ἐπιτραπεζωμάτων αὐτῆς, ὁ Γάστων εὐρέθη παρακαθήμενος τῷ φίλῳ αὐτοῦ μηχανικῷ. Κατέστη τὸ κέντρον τῶν βλεμμάτων πάντων· ἕκαστος τῶν προσκεκλημένων, καὶ πρὸ πάντων οἱ ἀντιπρόσωποι τῆς ἀριστοκρατίας, προσεδόκων παρ' αὐτοῦ ἐν βλέμμα χάριεν, λόγον γλυκύν, ὅπως ὅταν ὑπάγῃ τις εἰς τὴν αὐλὴν ἐλπίζει ν' ἀκούσῃ λέξιδιόν τι

τοῦ βασιλέως. Ἄλλ' αὐτὸς ἀπερροφᾶτο ὑπὸ τῶν δύο κυριωτέρων παθῶν του τόσον, ὥστε δὲν εἶχε καιρὸν νὰ ἐξετάζη τὰ γελοία, ἀτινα συνέβαινον περίξ αὐτοῦ. Δὲν εἶχεν ὀφθαλμούς εἰ μὴ μόνον διὰ τὴν Δουκίλλην καὶ ὧτα διὰ τὸν φίλον του· τὰ χωρικοαρχοντιδία ἐνόμισαν ὅτι θὰ προσελκύσωσι τὴν προσοχὴν του ἐὰν ἀρχίσωσι συνομιλίαν ἡμιπολιτικὴν, ἐν ἧ τὸ γελοῖον τῶν ἀρχαίων προλήψεων διεδεικνύετο μὲ πολλὴν ἀφέλειαν· ἡ συνομιλία των ἦτο ἐλευθέρᾳ καταφορὰ κατὰ τοῦ καθεστῶτος, καὶ λύπη ἀπαρηγόρητος διὰ τὰ παλῆα χρόνια. Οὗτοι οἱ λόγοι, τῶν ὁποίων ἡ ἀνότητος γλυκύτης ἦτο ἱκανὴ ν' ἀνάστησῃ ἐκ νεκρῶν κανέα μαρκήσιον ἐκ τῶν παλαιῶν, ἐβόμβει περὶ τὰ ὧτα τοῦ Γάστωνος, χωρὶς νὰ φθάσῃ μέχρι τοῦ ἐγκεφάλου του. Κατὰ τινὰ στιγμὴν σιωπῆς ἠκούσθη λέγων εἰς τὸν μηχανικόν·

«Ἐχεις ὑπόγειον σιδηρόδρομον ἐν ταῖς ἀλυσίαις· πόσα πληρόντε τὰ σίδηρα τοῦ δρόμου;»

— Ἐν Γαλλίᾳ 360, φράγμα τὰ 400 χιλιογράμματα. Ἡ Ἀγγλικὴ τονελάτα, ἥτις ζυγίζει 15 χιλιογράμματα περισσώτερον στοιχίζει ἐλευθέρᾳ εἰς τὸ πλοῖον ἀπὸ 11 λιρῶν καὶ 10 σιλλινίων μέχρι 12 λιρῶν καὶ 5 σιλλινίων.

— Νομίζω ὅτι διὰ τῆς χρήσεως καμίνων τινῶν οἰκονομικῶν τῶν ὁποίων θὰ σοὶ δεῖξω τὸ σχέδιον, κατορθώνει τις νὰ παραδίδῃ ἐξαιρετικὸν πρᾶγμα εἰς τιμὰς πολὺ κατωτέρας τῶν Ἀγγλικῶν· πρὸς 200 φρ. τὴν τονελάταν καὶ ἕως ὀλιγώτερον.

— Λοιπὸν εἶσαι πάντοτε ὁ ἴδιος.

*Ὁχι, ἀλλὰ χειρότερος. Συμβαίνει συχνὰ αἱ ἀλυσίδες σας νὰ νὰ θραύωνται;

— Πολὺ συχνά· ἐχάσαμεν τέσσαρας ἀνθρώπους τὸν παρελθόντα μῆνα.

— Θὰ σοὶ ὑποδείξω ἐν φάρμακον κατὰ τῶν δυστυχημάτων τούτων.

— Μήπως ἐφεῦρες τρόπον τοῦ νὰ μὴ θραύωνται αἱ ἀλυσίδες;

— Ὁχι, ἀλλὰ διὰ νὰ κρατῶ μετέωρον ἐν τοῖς φρέασι τὸ φορτίον ὅπερ ἀφίνουσι νὰ πέσῃ. Ἐξήσκησα τὸ σύστημα τοῦτο

ἐπὶ τρία ἔτη ἐν ἀνθρακορυχείῳ τινὶ ὅπερ διηύθυνα ἐν Ἀγίῳ Στεφάνῳ, καὶ δὲν εἶχομεν οὐδὲν δυστύχημα νὰ θρηνήσωμεν.

Πάντες οἱ εὐπατρίδαι τῆς ἐπαρχίας διήνοιγον πλατέα τὰ ὧτά των, ἡ δὲ κυρία Βενουᾶ ἦτο ἐγγὺς ν' ἀποθάνῃ ἐκ τῆς ἐπιθυμίας τοῦ νὰ πατήσῃ τὸν πόδα τοῦ γαμβροῦ της (*). Ὁ ὑποκόμης Βουργαλτρῶφ εἰσήχθη μετὰ δειλίας εἰς τὸν διάλογον.

«Ὁ Κύριος μαρκήσιος εἶχε μεταλλεῖα γαιανθράκων ἐν τῷ νομῷ τοῦ Λίγειρος;

— Ὁχι, κύριε, ἀπεκρίθη ὁ Γάστων, ἤμην διευθυντὴς τῶν ἔργων.

Ἀληθῶς εἰς τὴν Κυρίαν Βενουᾶ ἐφάνη ὅτι τὸ εἶχαν βάλει ἔς τὸ κέφι, καὶ διὰ τοῦτο ἠγέρθη ἀπὸ τῆς τραπέζης. Μεταβαίνοντες εἰς τὴν αἴθουσαν οἱ εὐπατρίδαι ἐψυθίριζον πρὸς ἀλλήλους περὶ τοῦ μαρκησίου. Ἀλλόκοτος μεγαλωσιάνος, ὅστις μαυρίζει τὰς χεῖράς του ἐν τῷ σιδηρορυχείῳ, ἐναγκαλιζέται τοὺς ὑπαλλήλους, ἐφευρίσκει μηχανὰς καὶ πωλεῖ σιδηροδρομικὰς ταινίας εἰς εὐθηνὰς τιμὰς, καὶ ὅστις ἐχρημάτισεν ὡς βοηθὸς ἀνθρακοπώλου ἐν Ἀγίῳ Στεφάνῳ!

Οἱ ἐπιεικέστεροι, οἵτινες ὅμως δὲν ἀπετέλουν τὴν πλειονότητα, ἐπειρῶντο νὰ τὸν ὑπερασπισθῶσιν.

«Τέλος πάντων, ἔλεγον, καὶ αὐτὸς ὁ Λουδοβίκος ὁ ΙΣΤ΄. κατεσκεύαζε κλεῖθρα.»

— Ὁ δὲ Λουδοβίκος ὁ ΙΗ΄. ἐποίει Λατινικοὺς στίχους.

— Ἐρρικός ὁ Γ΄. ἐξύριζε τοὺς αὐλικούς του.

— Ἀλλὰ, ἔλεγε πάλιν αὐστηρὸς τις ἐπικριτὴς, τίς φαντάζεται ποτὲ νὰ ὁμιλῇ περὶ ἐξορύξεως γαιανθράκων ἐκ τοῦ βάρους μιᾶς σκοτεινῆς ὀπῆς;

— Αἶ, κύριέ μου, ἀπεκρίνετο ἐπιεικέστερός τις, ὁ πατήρ μου ἐθειάφρονε Βερολινέζικα φωσφόρα ἐπὶ τῆς φυγῆς τῶν εὐγενῶν.

Ἡ Κυρία Βενουᾶ ἐμάντευε, δά, ὅτι ἐφλυάρουν περὶ τοῦ Γάστωνος, ἀλλὰ δὲν ἀνησύχει τὸ παράπαν.

(*) Δηλαδή διὰ νὰ τὸν κάμῃ νὰ σιωπῆσῃ καὶ νὰ μὴ ἀνασχολῆται εἰς βέβαια θέματα συνομιλίας.

«Λέγετε, φίλοι μου, ὅσον θέλετε — ἐψυθίριζεν αὐτὴ μεταξὺ τῶν ὀδόντων της, — δὲν σὰς ἠνάγκασα ν' ἀναγνωρίσῃτε τὸν γαμβρόν μου ὡς μαρκήσιον ἐκ τῶν γνησιωτάτων; ἤλθ' ἐδῶ διὰ τὰ ταπεινωθῆτε ἐνώπιόν μου· ὁ Βενουᾶς ἤδη ἐλησμονήθη καὶ ἐκδικησίς μου εἶναι τελεία. Ἄναχωρῶ εἰς Παρισίους μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας; καὶ ὅταν ξαναπατήσω τὸ ἔδαφος τῆς Ἀρλάγγης, οἱ νεώτεροι ἐξ ὑμῶν θὰ ἔχωσι τὴν κόμην λευκὴν! Ὅσον δὲ διὰ τὸν μαστορο-Γάστωνα, ὅστις εἶναι ἀλλόκοτος πρωτοτυπία, ἢ κατοικία τοῦ μεγάρου του καὶ ἢ συναστροφὴ μετὰ τῶν ἀνθρώπων τῆς τάξεώς του ταχέως θὰ τὸν θεραπεύσωσιν ἀπὸ τὰς ιδέας του.»

Πρὸ τῆς ὑπογραφῆς τοῦ συμβολαίου ἔφεραν τὰ δῶρα τοῦ γαμβροῦ, ἅτινα ἔκαμαν ὅλας τὰς κυρίας νὰ λάβωσι τὸ μέρος τοῦ Γάστωνα. Τὸν ἀπέθαναν τὸν δυστυχεῖν νέον μετὰ τὰ κομπλιμέντα των, τὰ ὅποια δὲν ἐτόλμα ν' ἀντικρούσῃ· ἀλλ' ὑπεσχέθη εἰς ἑαυτὸν νὰ εἴπῃ εἰς τὴν Λουκίλλην, ἅμα τῇ ἐπιούσῃ ἡμέρᾳ, ὅτι αὐτὸν δὲν ὄφειλε νὰ ευχαριστήσῃ.

Ὅτε ὁ συμβολαιογράφος ἐξετύλιξε τὸ χαρτίον του, συνωθούντο τίς νὰ τεθῆ πλησιέστερον εἰς αὐτόν, οὐχὶ διὰ νὰ μάθῃ τὴν προῖκα τῆς Λουκίλλης, διότι ἦτο γνωστή, ἀλλὰ διὰ ν' ἀκούσῃ τὴν ἀπαρίθμησην τῶν ἐπαύλεων καὶ τῶν ὑποστατικῶν τοῦ μαρκησίου, ἀλλ' ἢ περιέργεια τοῦ δημοσίου ἠπατήθη. Ὁ Μαρκήσιος δ' Οὐτρεβίλλης ἐνυμφεύετο μετὰ τὰ δικαιώματά του.

Τὴν ἐπαύριον τῆς τελετῆς ταύτης ἡ Λουκίλλη καὶ ὁ Γάστων ἐπανέλαβον τὰς τέρψεις των, αἱ τελευταῖαι ἡμέραι τοῦ μηνὸς παρῆλθον ὡς ὄραι. Τὴν 31 Μαΐου οἱ μεμνηστευμένοι συνεζεύχθησαν ἐν τῇ δημαρχίᾳ κατὰ τὸν νόμον· οὔτε δὲ ὁ εἷς οὔτε ἡ ἄλλη ἐδειλίασε νὰ εἴπῃ τὸ «ναί». Ὅτε ὁ Κύριος δήμαρχος ἔχων ἀνὰ χεῖρας τὸν κώδικα εἶπε δι' ἑκατοστὴν φορὰν τῆς ζωῆς του. «Ἡ γυνὴ ὄφειλε ν' ἀκολουθῇ τὸν ἄνδρα της» ἢ Κυρία Βενουᾶ ἔκαμε νεῦμα λίαν ἐκφραστικὸν εἰς τὴν θυγατέρα της. Ἐπιστρέψασα οἶκαδε ἢ θριαμβεύουσα πενθερὰ εἶπεν εἰς τὸν μαρκήσιον ἐνώπιον τῆς Λουκίλλης.

«Γαμβρέ μου (διότι διὰ τοῦ νόμου εἴσθε ἤδη γαμβρός μου) θὰ σὰς μετρήσω αὔριον τὴν πρώτην ἐξαμηνίαν τῶν εἰσοδημάτων σας.

— Ὀλίγην ὑπομονὴν, προσφιλεστάτη μητὴρ! ἀπεκρίθη ὁ Γάστων· τί νὰ τὸ κάμω τοιοῦτον ποσόν; τὰ χρήματα, εἶπε βλέπων τὴν Λουκίλλην εἶναι ἢ τελευταία φροντίς μου.

— Αἰ! μὴ τὰ περιφρονεῖτε, τὰ καυμένα τὰ χρήματα, θὰ χρειασθῆτε πολλὰ μετὰ τινὰς ἡμέρας ἐν Παρισίοις.

— Ἐν Παρισίοις! ὦ Θεέ μου! τί νὰ 'πά' νὰ κάμω ἐκεῖ;

— Νὰ λάβητε κατοχὴν, νὰ συναγάγητε τοὺς φίλους καὶ τοὺς συγγενεῖς σας, νὰ παρασκευάσῃτε κύκλον σχέσεων διὰ τὸν χειμῶνα καὶ τὰς συναναστροφάς.

— Ἀλλά, κυρία, ἔχω σταθερὰν ἀπόφασιν νὰ μὴ ζῶ ἐν Παρισίοις. Εἶναι πόλις νοσώδης, ὅπου αἱ γυναῖκες εἶναι ὅλα ἄρρωστοι, ὅπου αἱ οἰκογένειαι ἐκλείπουσι μετὰ τρεῖς γενεάς δι' ἔλλειψιν τέκνων. Ἦξεύρετε ὅτι ἀνὰ πᾶσαν ἑκατονταετηρίδα οἱ Παρίσιοι θὰ μετεβάλλοντο εἰς ἔρημον, ἐὰν ἢ ἐπαρχία δὲν εἶχε τὴν μανίαν του νὰ ἐποικίζῃ αὐτήν.

— Διὰ νὰ μὴ γείνη λοιπὸν ἔρημος ἀπεφασίσαμεν νὰ ὑπάγωμεν ἐκεῖ ὅσον τάχιστα.

— Δέν μοι τὸ εἶπατε, δεσποσύνη.»

Ἡ Λουκίλλη ἐταπεινώσε τοὺς ὀφθαλμοὺς χωρὶς ν' ἀποκριθῇ· ἢ παρουσία τῆς μητρὸς της τὴν ἐπέεζεν· ἀλλ' ἢ Κυρία Βενουᾶ ἀπεκρίθη ζωηρῶς.

«Τὰ τοιαῦτα μαντεύονται χωρὶς νὰ τὰ εἴπῃ τις. Ἡ θυγάτηρ μου εἶναι μαρκεσία δ' Οὐτρεβίλλης, ἢ δὲ θέσις της εἶναι ἐν τῷ προαστείῳ τοῦ Ἀγίου Γερμανοῦ! Δέν εἶναι ἀληθὲς Λουκίλλη;»

Ἡ Λουκίλλη ἀπεκρίθη διὰ τοῦ ἄκρου τῶν χειλέων μ' ἐν ἀνεπαίσθητον *ναί*. Ἐν τῇ δημαρχίᾳ ὅμως δὲν ἐπρόφερεν ὁμοίως τὸ *ναί*.

«Εἰς τὸ προάστειον! ἐπανέλαβεν ὁ Γάστων, εἰς τὸ προάστειον! ἔχετε τὴν περιέργειαν τοῦ νὰ εἰσχωρήσῃτε εἰς τὸ προάστειον!»

Κατὰ συνέπειαν δυσαρρεσκείας τινός, ἧς τὸ μυστικὸν οὐδεὶς ἔμαθε, συνέλαβε σφοδρὰν ἀπέχθειαν κατὰ τοῦ προαστείου.

«Ἦξεύρετε, δεσποσύνη τί βλέπει τις ἐν τῷ προαστείῳ; νεάνιδας ἀηδεῖς ὡς ὀπώρας παραχθείσας ἐν πυριακτηρίοις· νέας γυναῖκας κατεστραμμένας ὑπὸ τῆς πολυτελείας καὶ τῆς κενοδο-

ξίας· γραίας, αἵτινες δὲν ἔχουσιν οὔτε τὴν σεβαστὴν σοβαρότητα τῶν προμητόρων μας τοῦ δεκάτου ἐβδόμου αἰῶνος, οὔτε τὴν ζωηρότητα καὶ εὐθυμίαν τῶν συγχρόνων τῷ Αουδοβίκῳ ΙΒ'. κυριῶν γέροντας ἀποβλακωμένους ὑπὸ τοῦ χαρτοπαιγνίου τοῦ οὐστ, νέους τρυφηλοὺς καὶ θρησκους συγχέοντες ἐν τῇ συνομιλίᾳ τὰ ὀνόματα τῶν ἱπποδρομικῶν ἵππων μὲ τὰ ὀνόματα τῶν ἱεροκηρύκων· ἐν δὲ τοῖς ὠρίμοις ἄνδρας πολιτικῶν φρονημάτων ἄνευ πεποιθήσεως, λύπας πλαστάς, ἀφοσιώσεις κατ' ἐπίδειξιν, ἐπ' ἐλπίδι τοῦ ν' ἀγοράση τις αὐτάς εὐχρεστούμενος· ἰδοὺ τὸ προάστειον δεσποσύνη· τὸ γνωρίζετε ἤδη ὡς νὰ τὸ εἶχετε ἰδεῖ. Πῶς! νὰ ζῆτε ἐν τῷ μέσῳ θαυμαστοῦ δάσους, περικυκλωμένοι ὑπὸ λαοῦ ὅστις σὰς λατρεύει, νὰ ἔχητε περιουσίαν δι' ἧς δύνασθε νὰ καθιστᾶτε ἄθρόπους εὐτυχεῖς, νὰ ἔχητε ὑγείαν ἄνευ τῆς ὁποίας οὐδὲν ὠφελεῖ· τὴν οἰκογενειακὴν χαρὰν, τὰς θερινὰς τέρψεις, τὰς ἐν τῷ οἴκῳ τέρψεις τοῦ χειμῶνος, τὸ μὲν παρὸν φωτιζόμενον ὑπὸ τοῦ ἔρωτος τὸ δὲ μέλλον πληρούμενον ὑπὸ παιδιῶν λευκῶν καὶ ῥοδοχρόων, καὶ θελετε νὰ ἐγκαταλίπητε τὰ πάντα διὰ μιᾶν ζωὴν ἀνοήτων προσρήσεων καὶ ἀνουσίων ὑποκλίσεων! Ἐγὼ δὲν γίνομαι συνένοχος τοσοῦτον ὀλεθρίας ἀνταλλαγῆς, καὶ ἂν ὑπάγητε εἰς τὸ προάστειον, δεσποσύνη, ἐγὼ δὲν θὰ σὰς ὀδηγήσω ἐκεῖ!»

Ἀκούουσα τὸν λόγον τοῦτον ἡ Κυρία Βενουᾶ εἶχε τὴν ὄψιν παιδίου ὅπερ εἶχε κτίσει πύργον μὲ ὅστ' ἄ δόμιμου, καὶ ὅπερ βλέπει τὴν οἰκοδομὴν του ὄλην καταπίπτουσαν λίθος πρὸς λίθον. Μόλις ἔσχεν ἰκανὴν δύναμιν νὰ εἶπῃ εἰς τὴν Λουκίλλην.

«Ἄποκρίθητι λοιπόν!»

Ἡ Λουκίλλη ἔτεινε τὴν χεῖρα εἰς τὸν Γάστωνα, καὶ εἶπε βλέπουσα πρὸς τὴν μητέρα της.

«Ἡ γυνὴ ὀφείλει ν' ἀκολουθῇ τῷ ἐκυτῆς ἀνδρὶ.»

Τοῦτο ἀκούσας ὁ μαρκήσιος ἐνηγκαλίσθη καὶ ἐφίλησε τὴν Λουκίλλην μετὰ στοργῆς.

Ἡ Κυρία Βενουᾶ διετέλεσε τὸ ἐπίλοιπον τῆς ἡμέρας εἰς τὸ νὰ σχηματίζῃ διάφορα σχέδια, νὰ διδῇ διαταγὰς καὶ νὰ συνάπτῃ μέσα τοῦ νὰ συμπαρασύρῃ τὸν γαμβρὸν της εἰς Παρισίους.

Τὴν ἐπαύριον μετὰ τὴν ἱεροτελεστίαν τοῦ γάμου τῷ εἶπεν·

«Εἶναι ἡ τελευταία σου ἀπόφασις; Δὲν θέλεις νὰ μὲ εἰσαγάγῃς εἰς τὸ προάστειον;

— Ἀλλὰ Κυρία, δὲν ἠκούσατε τὴν Λουκίλλην παραιτουμένην ἀσμένως;

— Ἐὰν δ' ἐγὼ δὲν παραιτηθῶ; Καὶ ἂν σὰς ἔλεγον ὅτι ἀπὸ τριάκοντα ἔων κατατρύχομαι ὑπὸ τῆς φιλοδοξίας τοῦ νὰ εἰσχωρήσω ἐκεῖ; (εἶμαι δὲ ἤδη τεσσαράκοντα δύο ἐτῶν). Ἐὰν σὰς εἶπω ὅτι ἡ ἐπιθυμία τοῦ ν' ἀκούσω ἀναγγελλόμενον τὸ ὄνομά μου εἰς τὰς αἰθούσας τῆς ὁδοῦ Ἁγίου Δομνίκου μ' ἔκαμε νὰ ὑπανδρευθῶ μὲ ψευδομαρκησίον τινα ὅστις μ' ἔδερνε; Ἐὰν προσέθετον ἐπὶ τέλους ὅτι δὲν σὰς ἐξέλεξα οὔτε διὰ τὸ κάλλος σας οὔτε διὰ τὰ προεφήματά σας, ἀλλὰ διὰ τὸ ὄνομά σας τὸ ὁποῖον εἶναι κλειὸν διὰ ν' ἀνοιξῶ ἀπάσας τὰς θύρας; Ἄ δὲ, νομίζετε ἀλήθεια, ὅτι σὰς διδονται ἑκατὸν χιλιάδες φράγκα εἰσοδήματα διὰ νὰ χάνετε τὸ αἶρόν σας εἰς τὸ νὰ ἐργάζεσθε;

— Συγχωρεῖτε Κυρία. Πρῶτον μὲν ἡ σπάνις καὶ μεγάλη ἀξία, ἣν ἔχουσι τὴν σήμερον τὰ ἀκηλίδωτα ὀνόματα, κάμνουσιν ὥστε τὸ ἰδικόν μου νὰ μὴ ᾔται ἀκριβὸν ἀντὶ δύο ἑκατομμυρίων. Πλὴν τούτου ἡμεῖς οὐδὲν μοι ἐδώκατε. Τὸ ἐργαστάσιον καὶ τὸ δάσος εἶναι προῖξ τῆς Λουκίλλης.

— Ἀλλὰ τὴν Λουκίλλην παρὰ τίνος τὴν ἐλάβετε; ἡ δὲ Λουκίλλη παρὰ τίνος ἔλαβεν ἡμᾶς; ἀνεφώνησεν ἡ ταλαίπωρος γυνή.—εἶσθε ἀχάριστοι νὰ μ' ἀρνηθῆτε οὕτω τὴν εὐδαιμονίαν μου.

— Ναί, Κυρία μου· ἀλλ' αἰτήσατέ με πᾶν ἄλλο πρᾶγμα ἐν τῷ κόσμῳ, καὶ δὲν θέλω σὰς τὸ ἀρνηθῆ· εἰς τὸ προάστειον ὅμως ὤμοσα νὰ μὴ πατήσω πλέον.

— Θεὸς τοῦ ἐλέους! διὰ τί νὰ μὴ μοι τὸ εἶπητε προηγουμένως;

— Διότι δὲν μ' ἐρωτήσατε.

Ἀφίνουσα τὸν Γάστωνα ἡ Κυρία Βενουᾶ εἶπε τρεῖς λέξεις εἰς τὴν θεράπαινάν της, καὶ τέσσαρας εἰς τὸν ἀμαξηλάτην της. Δὲν εἶπε πλέον οὐδὲν εἰς τὸν μαρκήσιον περὶ τῆς πρώτης ἐξουμνίας τῶν εἰσοδημάτων του.

Τὴν ἐσπέραν, εἰς τὸν χορὸν ἡ Λουκίλλη ἠκτινοβόλει ἐκ τοῦ κάλλους καὶ τῆς εὐδαιμονίας της. Οὐδεμίᾳ γυνὴ παρούσᾳ ἐν θυ-

μείτο νεόνομφον τοσοῦτον φαιδρόν· πάντες οἱ νέοι ὡς συνήθως, ἐξήλευσαν τὸν Γάστωνα· δὲν ἀποφασίζω νὰ εἶπω ὅτι ἐφθόνησέ τις καὶ τὴν Λουκίλλην. Εἰς τὰς δύο τῆς πρωῒς χορευταὶ καὶ χορεῦτραι, εἶχον ἀναχωρήσει. Ἡ Κυρία Βενουᾶ, ἡ φιλόστοργος αὕτη μήτηρ, ἦς τὸ μέτωπον ἐκαλύπτετο ὑπὸ τινος νέφους ἐζήτησε τὴν χάριν τοῦ νὰ συνομιλήσῃ κατ' ἰδίαν ἐπὶ ἓν τέταρτον μετὰ τῆς θυγατρὸς τῆς. Ὁ Γάστων ὅστις εἶχε μείνει εἰς τὴν αἰθουσαν τοῦ χοροῦ ἀποτινάσσων τὸν κονιορτόν του ἐπέστρεψε διὰ τελευταίαν φορὰν εἰς τὸ ἐν τῷ δευτέρῳ πατώματι δωμάτιόν του. Καταβαίνων τὴν μεγάλην κλίμακα ἐξεπλάγη ἀκούων τὸν κρύτον ὀχλήματος ἀπομακρυνομένου ταχέως. Εἰσῆλθεν εἰς τὸν νυμφικὸν θάλαμον· ἦτο κενός, μετέβη εἰς τὰ δωμάτια τῆς Κυρίας Βενουᾶ ὅλαι αἱ θύραι ἦσαν ἀνοικταὶ τὰ δὲ δωμάτια ἐγκαταλαλειμμένα. Ἐσήμανεν ἀλλ' οὐδεὶς ἐφάνη. Ἐξῆλθεν εἰς τὸν πρόδομον καὶ ἀπήν- σε κατὰ πρόσωπον τὴν ἀγροῖκον φυσιογνωμίαν τοῦ ἵπποκόμου Ἰακωμέτου· τὸν ἤρπασεν ἐκ τῆς βλούζας του. «Δὲν ἦτο ἄμαζα ποῦ ἤκουσα τώρα πρὸ ὀλίγου;»

— Ναί, ἀφέντη, ἔπρεπε νᾶναι κανεὶς κωφός.

— Τίς ἀνεχώρησε τόσο ἀργά, ἀφ' οὗ ἀνεχώρησαν ὅλοι;

— Μαθίς, ἀφέντη μου, ἦταν ἡ Κυρά με τὴ μικρὴ κυρά, μέσα ἴστην μπερλίνα(*) μετὰ τὸ χονδρο-Πέτρο καὶ τὴν κερά Γιουλίτσα.

— Πάγει καλά. Δὲν εἶπαν τίποτε; δὲν ἄφησαν τίποτε;

— Νὰ με συμπαθήτε, Κύριε, γιατί ἡ κερά ἀφῆκε ἓνα γράμμα.

— Ποῦ εἶναι;

— Ἐδῶ εἶναι, μέσ' τῆ φόδρα τοῦ κασκέττου μου.

— Λοιπόν, ζῶν, δός μου τὴν.

— Μὰ τὸ εἶχα κρυμμένο μέσα καὶ μέσα, διὰ νὰ μὴ χαθῆ, τὸ ξέρετε; Νὰ το!»

Ὁ Γάστων ἔδραμεν ὑπὸ τὸν φανὸν τοῦ προδόμου καὶ ἀνέγνω τὸ ἐξῆς γραμματίον. Ἄγαπητέ μου μαρκήσιε, ἐπ' ἐλπίδι ὅτι ἡ ἀγάπη καὶ τὸ καλῶς ἐννοούμενον συμφέρον θὰ δυνηθῶσι ν' ἀπο-

(*) Εἶδος ἀμάξης.

σπάσωτιν ἀπὸ τῆς Ἀρλάγγης, μεταφέρω τὴν γυναῖκα καὶ τὰ χρήματά σας εἰς Παρισίους, ἔλθετε νὰ τὰ λάβητε!»

Γ'.

Ὁ Γάστων ἐσουρομάδησε τὸ γραμματίον τῆς Κυρίας Βενουᾶ καὶ τὸ ἔχωσεν εἰς τὸ θυλάκιόν του. Εἶτα δὲ στραφεὶς πρὸς τὸν Ἰακωμέττον, ὅστις τὸν θεώρει βλακωδῶς περιστρέφων τὸ κασκέττον του εἰς τὰς χεῖράς του. «Ἡ Κυρία Μαρκησία δὲν σοι εἶπε τίποτε;» εἶπεν.

— Ἡ μικρὴ κερά; Ὅχι, ἀφέντη· οὐδὲ κἂν μ' ἐκύτταξε.

— Ὑπάρχει ὁδὸς διακόπτουσα ἀπ' ἐδῶ εἰς Δεύζην;

— Μάλιστα, ἀφέντη.

— Ἐτοίμασέ μου τὸν Δρομέα καὶ τὴν Ἰνδιάναν. Στάσου! Θὰ σὲ βοηθῶ. Θὰ μοῦ δείξῃς τὸν δρόμον· ὄχ λάβῃς ἐν λουίζιον ἂν φθάσωμεν πρὸ τῆς ἀμάξης.»

Μετὰ ἡμίσειαν ὥραν ὁ Ἰακωμέττος φορῶν τὴν βλούζαν του καὶ ὁ Μαρκήσιος μετὰ τὰ νυμφιακά του ἐστάθησαν πρὸ τοῦ ταχυδρομείου τῆς Δεύζης. Ὁ Ἰακωμέττος ἀφύπνισεν ἓνα ὑπηρέτην τοῦ σταύλου καὶ ἠρώτησεν ἂν εἶχαν ζητήσῃ ἵππους τὴν νύκτα. Ἡ ἀπόκρισις ἦτο καλή· οὐδεὶς ὀδοιπὸρος εἶχε παρουσιασθῆ ἀπὸ τῆς προτεραίας.

«Λάβε, εἶπεν ὁ μαρκήσιος εἰς τὸν Ἰακωμέττον, ἰδοὺ τὰ εἰκοσι φράγκα ἄτινα σοι εἶχον ὑποσχεθῆ.

— Κύριε, ἐπανελάβε μετὰ δειλίας ὁ μικρὸς ἵπποκόμος, τὰ λουδοβίκια δὲν ἔχουν πλέον εἰκοσιτέσσαρα φράγκα;

— Πρὸ πολλοῦ, κουτέ.

— Ὁ πάππος μου μοῦ τῶλεγε πάντοτε. Στὸν καιρὸ του δύο λουίτζια καὶ σαράντα σολδία ἔκαναν πενήντα φράγκα.

Ὁ Γάστων δὲν ἀπεκρίθη τίποτε· εἶχε τὸ οὖς προσηλωμένον πρὸς τὸ μέρος τῆς Ἀρλάγγης. Ὁ Ἰακωμέττος ἐξηκολούθησεν ὀμιλῶν πρὸς ἑαυτόν. «Πῶς γίνεται τόσο ὠραία φλωριά νὰ ξεπέσουν τόσο πολύ!

— Ἀκουσον, εἶπεν ὁ μαρκήσιος, δὲν ἀκούεις ἄμαζαν ἐρχομένην;

— Όχι, κύριε. Ά! τί δυστυχία!

— Τί τρέχει;

— Νά ξεπέσουνε εἰς εἴκοσι φράγκα τὰ λουίτζια!

— Λάβε, κτήνος· ἰδοὺ ἀκόμη ἐν καὶ σιώπα. Ὁ Ἰακωμέττος ἐσιώπησεν ὑπακούων· ἠρέσθη νὰ εἶπῃ μεταξὺ τῶν ὀδόντων του. «Ἄς ἦναι· ὅμως ἂν τὰ λουίτζια ἤξιζον ἀκόμη εἰκοσιτέσσαρα φράγκα, μ' αὐτὰ τὰ δύο λουίτζια καὶ τὰ σκράντα σολδία που μοῦδωκεν ἡ κυρά μου ἤθελα νάχω σωστά πενήντα φράγκα. Μὰ οἱ καιροὶ εἶναι δύσκολοι ὡς καθῶς ἔλεγεν ὁ σχωρεμένος ὁ πάππος μου.»

Ὁ Γάστων ἐπερίμενεν ὀλόκληρον ὥραν χωρὶς νὰ καταβῆ ἐκ τοῦ ἵππου του. Τέλος ἐφοβήθη μήπως κανὲν δυστύχημα συνέβη εἰς τὴν ἄμαξαν, ἀλλ' ὁ Ἰακωμέττος τὸν καθησύχασε. «Κύριε» τῷ εἶπεν «μπορεῖ ἡ κυρία νὰ ὑπῆγαν ἀπὸ τὸν βρασιλικὸν δρόμον, χωρὶς νὰ περάσωσιν ἀπὸ τὴν Διεύζην.

— Ἄς τρέξωμεν, εἶπεν ὁ μαρκήσιος.

— Δὲν ἀξίζει τὸν κόπο, ἀφέντη· εἶναι κοντὰ δυὸ ὠρῶ δρόμον ἐμπρός.

— Λοιπὸν ἐπανάφερέ με εἰς τὴν οἰκίαν διὰ τῆς μεγάλης ὁδοῦ.»

Ἡ οἰκία ἔμενεν ὅπως τὴν εἶχεν ἀφήσει ὁ Γάστων. Ἡ βερλίνα δὲν ἦτο εἰς τὸ ἀμαξοστάσιον, καὶ ἔλειπον δύο ἵπποι ἐκ τοῦ σταύλου. Ἦκούετο μικροῦθεν ὁ ἦχος ἰσχυροφῶνων βιολίων καὶ ἀσμάτων κακοφῶνων· ἦσαν οἱ ἐργάται καὶ οἱ χωρικοὶ οἵτινες ἐχόρευον ἐν ὑπαίθρῳ. Ὁ Γάστων ἐσκέφθη ἐν πρώτοις πῶς νὰ ἐξασφαλίσθῃ κατὰ τῶν διαδόσεων τοῦ Ἰακωμέττου, τὸ δὲ κάλλιστον μέσον τῷ ἐφάνη τὸ νὰ στείλῃ τὸν κάτοχον τοῦ μυστικοῦ του εἰς Παρισίους.

«Ὑπαγε νὰ ἐπιβιβασθῆς εἰς τὴν ταχυδρομικὴν ἄμαξαν τοῦ Νανσύ, τῷ εἶπεν· ἐκ τοῦ Νανσύ θὰ ἐπιβιβασθῆς εἰς τὴν στρογγύλην διὰ Παρισίους, καὶ ἐκεῖ νὰ ὑπάγῃς εἰς τὸ μέγαρον δ' Οὐτρεβίλλη, ὁδὸς Ἀγ. Δομνίκου, ἀριθ. 57, καὶ νὰ εἴπῃς εἰς τὴν κυρίαν Βενουᾶ ὅτι φθάνω ἐκεῖ μετὰ δύο ἡμέρας. Λάβε διὰ νὰ πληρώσῃς τὴν ἄμαξαν.

— Ἀφέντη, ἠρώτησεν ὁ Ἰακωμέττος μὲ φωνὴν θωπευτικὴν, ἂν ἐπήγαινα πεζὸς μοῦ ἀφίνατε τὰ λεπτὰ εἰς ἐμένα ;»

Πρὸς ἀπάντησιν ἔλαβεν ἐν λάκτισμα ἐκφραστικόν, ὅπερ τὸν ἀπεμάκρυνεν ἐκ τῆς Ἀρλάγγης, καὶ τὸν ἔφερον ὀλίγον πλησιέστερον εἰς τοὺς Παρισίους.

Ὁ Γάστων κατακεκμηῶς ἀνέβη εἰς τὸ δεῦτερον πάτωμα καὶ ἐρρίφθη ἐπὶ τὴν κλίνην του, οὐχὶ διὰ νὰ κοιμηθῆ, ἀλλὰ διὰ νὰ συλλογισθῆ μᾶλλον ἐσκεμμένως περὶ τοῦ παραδόξου συμβάντος του. Ἡ φυγὴ τῆς Λουκίλλης καθ' ἣν στιγμὴν ἐνόμιζεν ἑαυτὸν κάλλιστα ἀγαπώμενον ὑπ' αὐτῆς τῷ ἐφαίνετο ἀνεξήγητος. Ἀναντιρρήτως αὕτη ἡ φυγὴ ἦτο προεσχεδιασμένη· ἦτο δ' ἀδύνατον νὰ ἐτοιμασθῆ εἰς ἐν τέταρτον τῆς ὥρας. Ἀλλὰ τότε ὅλη ἡ διαγωγὴ τῆς νέας γυναικὸς ἦτο ψεῦδος· ἡ εὐτυχία ἣτις διέλαμπεν ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς, ἡ γλυκεία σύθλιψις τῶν χειρῶν τῆς ἐν τῷ μέσῳ τῆς δινης τοῦ στροβίλου, οἱ εὐφρόσυνοι λόγοι, οὓς εἶχε ψυθίρσει προ μιᾶς ὥρας εἰς τὸ οὖς τοῦ συζύγου τῆς, τὸ πᾶν καθίστατο ἀπάτη, δέλεαρ καὶ κακὴ πίστις. Ἐν τούτοις ἐὰν δὲν τὸν ἠγάπα διακτὶ νὰ τὸν λάβῃ σύζυγον; Ἦτο εὐκόλον νὰ εἶπῃ ἐν ὄχι ἀντὶ νὰ εἶπῃ καὶ! Ἡ μήτηρ τῆς δὲν ἤθελε τὴν βιάσει, ἀφοῦ διηκούετο τὴν φυγὴν τῆς. Ὁ Γάστων ἐνεθυμήθη τότε τὴν ζωηρὰν φιλονεικίαν ἣν ὑπέστη αὐτὴν ἐκείνην τὴν πρώϊαν κατὰ τῆς κυρίας Βενουᾶ· ἐνόησεν ἄνευ δυσκολίας τὸ πείσμα τῆς χήρας καὶ τὴν ἐκδίκησίν τῆς.

Ἀλλὰ πῶς αὕτη ἡ φιλόδοξος μήτηρ εἶχε δυηθῆ εἰς ὀλιγώτερον τῆς μιᾶς ἡμέρας νὰ μεταβάλλῃ τὴν καρδίαν τῆς θυγατρὸς τῆς; Διακτὶ ἡ Λουκίλλη νὰ μὴ γράψῃ μίαν λέξιν ἐξηγήσεως πρὸς τὸν σύζυγόν τῆς; Αὕτη ἡ ἰδέα ἤγαγεν αὐτὸν νὰ ζητήσῃ ἐν τῷ θυλακίῳ του τὸ γραμματίον τῆς κυρίας Βενουᾶ. Παρατήρησε μίαν λέξιν ἣτις τὸν εἶχε διαφύγει κατὰ τὴν πρώτην ἀνάγνωσιν «τὴν σύζυγόν σας καὶ τὰ χρήματά σας!» Τῇ ἀληθείᾳ περὶ χρημάτων ἐπρόκειτο! Ὡς ἐὰν τὰ χρήματα ἐσήμαινόν τι δι' ἐκεῖνον ὅστις βλέπει καταρρέουσιν ὅλην τὴν εὐδαιμονίαν τοῦ βίου του! Τίσημαίνει ἐν ἄλλιον ποσόν, δι' ἐκεῖνον ὅστις ἀπώλεσεν ὅτι δὲν δύναται νὰ ἀγοράσῃ τις εἰς ὁποῖαν δήποτε τιμὴν! «Τὴν γυναϊκά σου καὶ τὰ χρήματά σου!» Τοῦτο ὡμοίαζε πρὸς τὸν νεκρῶδη ἀστεῖσμόν τοῦ κακούργουδικείου ὅπερ καταδικάζει τὸν ἄνθρωπον εἰς θάνα-

τον και εις τὰ ἔξοδα τῆς δίκης! Ὁ Γάστων ἐφαντάσθη, ἀδίκως ὄμως, ὅτι ἡ πενθερά του δὲν ἔγραψε τὴν λέξιν ταύτην δι' ἄλλο ἢ διὰ νὰ τῷ ἐνθυμίση τὴν μετρίαν κατάστασιν ἐξ ἧς τὸν εἶχεν ἐξαγάγει, καὶ ἡ εὐερέθιστος φιλοτιμία του διηγέθη. Ἀναγινώσκων ἐπανειλημμένως τὸ ἄθλιον ἐκεῖνο γραμματίον, ἐπέστη ὅτι θὰ ἦτο αἰσχρὸν νὰ ἀναχωρήσῃ εἰς Παρισίους χωρὶς νὰ μάθῃ ἐὰν ἔτρεχεν εἰς ζήτησιν τῆς γυναικὸς του ἢ τῶν χρημάτων του, καὶ ἀπεφάσισε νὰ μείνῃ ἐν Ἀρλάγγῃ ἐν ὄσφ ἢ Λουκίλλῃ δὲν τῷ ἔγραφε.

Αὕτη ἡ ἀπόφασις τῷ ἐπέβαλε δαπάνην εὐφυΐας καὶ εὐπροσηγορίας ἀπροσδοκῆτου. Ἡ εἰδήσις τῆς ἀναχωρήσεως τῆς μαρκησίας εἶχε διαδοθῆ μὲ ταχύτητα ἠλεκτρικὴν. Ἐπειδὴ δὲ δὲν εἶχον ἀκούσει ποτὲ νὰ γείνη λόγος εἰς τεσσάρων λευγῶν ἀπόστασιν ὀλόγυρα ὅτι χορὸς γάμου εἶχε τελειώσῃ τοιουτοτρόπως, πάντες ἐκεῖνοι οὔτινες εἶχον γευματίσει ἢ ἀπλῶς χορεύσει εἰς τὸ ἐργοστάσιον ἔδραμον πάσαις δυνάμεσι ἐπὶ τῇ φυσικῇ προφάσει ἐπισκέψεως τῆς χωνεύσεως. Ὁ μαρκησὶος ἀντέστη εἰς τὸν στρατὸν ἐκείνων τῶν περιέργων ἀνθρώπων εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἀποδείξῃ εἰς τοὺς δυσκολοτέρους ὅτι ἦτο ἄνθρωπος τοῦ κόσμου ὅταν εἶχε καιρὸν.

Καὶ δὲν ἐδείξε ὅτι δυσηρεστεῖτο ποσῶς νὰ δαπανᾷ τὸ ἥμισυ τῆς ἡμέρας εἰς τὴν αἴθουσαν. Τοῦτο τὸ μικρὸν πλῆθος τὸ διψῶν σκανδαλώδη νέα ἐξεπλάγη ἀπὸ τὸ ἥσυχον ὕφος του, τὴν φυσικὴν φωνὴν του, καὶ τὴν εὐτυχὴ καὶ μειδιῶσαν ὄψιν του. Διηγέθη εἰς εἰς τὸν βουλόμενον νὰ ἀκούσῃ αὐτοῦ, ὅτι ἀπὸ δεκαπέντε ἡμερῶν καὶ ἐπέκεινὰ ἡ κυρία Βενουᾶ, εἶχεν ἐν Παρισίοις κατεπειγούσας ὑποθέσεις, αἵτινες ἀπῆλθον ἐκεῖ τὴν περιουσίαν της καὶ τὴν τῆς θυγατρὸς της, καὶ ὅτι ὡς καλὴ μήτηρ δὲν ἠθέλησεν ἔνεκα τούτου νὰ ἀναβάλῃ τοὺς γάμους τῆς Λουκίλλης· ὅτι ὡς καλὸς διαχειριστὴς ἠθέλησε νὰ ἀφήσῃ ἄνθρωπον ἐμπιστοσύνης εἰς τὸ ἐργοστάσιον, καὶ ὅτι ὡς εὐχαρὶς οἰκοδέσποινα δὲν ἠθέλησε νὰ ἐνοχλήσῃ τοὺς προσκεκλημένους της διὰ τῆς ἀγγελίας τοσοῦτον προσεχούς ἀναχωρήσεως. Ἐὰν τις εἰλάμβανεν ὄψιν συλληπητήριον καὶ ἐφαινετο λυπούμενος τὰ θύματα τοσοῦτου ἀκαίρου χωρισμοῦ, ὁ Γάστων ἔσπευδε νὰ καθησυχάσῃ τὴν ἀγαθὴν ταύτην ψυχὴν ἀναγ-

γέλλων αὐτῇ ὅτι ἐν ὀλίγαις ἡμέραις ὁ σύζυγος, ἡ γυνὴ καὶ πενθερὰ ἤθελον ὀριστικῶς ἐνταμωθῆ. Μὴ ἀρκούμενος εἰς τὸ νὰ ἀπατᾷ τοὺς περιέργους καὶ τοὺς κακοβούλους ἔλαβε καὶ τὸν κόπον τοῦ νὰ τοὺς τέρψῃ. Ἐπέδειξε πρὸς εὐχαρυστησίαν τῶν τὰς φυσικὰς καὶ προσκῆτους χάριτάς του, καὶ ἀπέκτησε τὴν εὖνοιαν καὶ ὑπόληψιν καὶ ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν. Ἐπεδοκίμασεν ὅλα τὰ γελοῖα, ἀφέθη ἀκολούτως εἰς ὅλας τὰς προλήψεις. Ἐγέλασε μὲ τόσῃ σοφίαν τὸ ἀκρατήριόν του ὥστε κατέκτησεν ὅλα τὰ περίχωρα. Τοῦτο δύναται νὰ συμβῆ καὶ εἰς τὸν τιμιώτατον ἄνθρωπον. Τὸ πρῶτον ἀποτέλεσμα ταύτης τῆς κωμωδίας ὑπῆρξε τὸ νὰ ἀποκτήσῃ ἑκατὸν πενήκοντα στενοὺς φίλους, τὸ δεύτερον τὸ νὰ πείσῃ πάντας τοὺς ἀνθρώπους ὅτι ἡ διήγησις του ἦτο ἡ καθαρὰ ἀλήθεια.

Ἡ ἀλήθεια εἶναι αὕτη. Μετὰ τὸν χορὸν ἡ Λουκίλλη ἠκολούθησε τὴν μητέρα της εἰς τὸ δωμάτιόν της, ὅπου ἡ Κυρία Βενουᾶ ἐξέδυσεν αὐτὴν ἐν ῥοπῇ ὀφθαλμοῦ ἐκ τῆς λευκῆς ἐσθῆτός της, τὴν περιετύλιξε μὲ παχὺ περίβλημα, ἔριψε πέπλον ἐπὶ τῶν ὤμων της, ἐν ᾧ ἡ Ἰουλιέττα ἀντικαθίστα τὰς ἀτλαζωτάς ἐμβας της διὰ ζεύγους ὑποδηματίων· χωρὶς δὲ νὰ τῇ ἀφήσῃ καιρὸν τοῦ νὰ ἐκπλαγῆ διὰ τὸν ἱματισμὸν τοῦτον, ἡ μήτηρ της τῷ εἶπε ζωηρῶς καὶ ἀλλάσσοσα τὴν ἐσθῆτά της.

«Προσφιλεστάτη μου, ὁ Γάστων ἐνέδωκεν εἰς τὰς δεήσεις μου· ἀναχωροῦμεν πάραυτα εἰς Παρισίους».

— Ἦδη ; δὲν μοι ὠμίλησεν ἀκόμη περὶ τούτου.

— Σοὶ ἐπεφύλαττε τὴν ἀπροσδόκητον ταύτην χαρὰν ἀγαπητόν μοι τέκνον, διότι ἀληθῶς ἐλυπεῖσο διὰ τὴν στέρησιν τῆς ὠραίας πόλεως τῶν Παρισίων!

— Ὅχι, μήτηρ μου.

— Ἐλυπεῖσο· ἐγὼ σε γνωρίζω κάλλιον τοῦ ἑαυτοῦ σου!

Ἐκρουσαν σιγὰ τὴν θύραν. Ἡ Κυρία Βενουᾶ ἐσκήρτησε.

«Τίς εἶναι ;» ἠρώτησε.

— Κυρία, εἶπεν ἡ φωνὴ τοῦ Πέτρου, ἡ βερλίνα τῆς ἀφεντιᾶς σας εἶναι ζευγμένη.

Ἡ χήρα παρέσυρε τὴν θυγατέρα της μέχρι τῆς ἀμάξης.

«Γρήγορα, γρήγορα, εἶπεν, οἱ ἄνθρωποι μὲς χορεύουσι, καὶ ἂν μάθωσι τὴν ἀναχώρησίν μας, θὰ μὰς πεθάνωσι μὲ τοὺς ἀποχαιρετισμούς των.

— Ἄλλ' ἐγὼ ἐπεθύμουν πολὺ νὰ τοὺς ἀποχαιρέτησω' ἐψιθύρισεν ἡ Λουκίλλη.

Ἡ μήτηρ τῆς τὴν ἔρριψεν ἐντὸς τῆς ἀμάξης, καὶ εἰσώρμησε καὶ αὐτὴ κατόπιν τῆς.

«Ὁ δὲ Γάστων; ἠρώτησεν ἡ νεαρὰ γυνὴ ὅπως ἔκθαμβος ἐκ τῶν ἐσπευσμένων τούτων κινήματων.

— Ἔλα τέκνον μου. Πέτρος, ποῦ εἶναι ὁ Κύριος μαρκήσιος;

Ἡ κατήχησις τοῦ Πέτρου ἦτο ἐτοίμη' διὸ ἀπεκριθῆ ἄνευ δυσκολίας.

— «Κυρία, ὁ Κύρ μαρκέζος φορτώνει τὰ πράγματα ἔς τὴν παλιὰ τὴν ἀμαξίαν. Παρακαλεῖ τὴν ἀφεντιά σας νὰ τὸν περιμείνη ἕνα δυὸ λεπτά.»

Ἡ Λουκίλλη φερομένη ὑπὸ μυστικῆς ἐμπνεύσεως ἐδοκίμασε ν' ἀνοιξῆ τὴν θυρίδα· ἀλλ' ἡ τῆς δεξιᾶς εἴτε τυχαίως εἴτε ἐκ προμελέτης δὲν ἠθέλησε ν' ἀνοιξῆ' διὰ νὰ φθάσῃ δὲ εἰς τὴν ἄλλην ἔπρεπε νὰ διέλθῃ ἐπάνωθεν τῆς μητρὸς τῆς· τὴσιν ὅμως τόλμην δὲν εἶχεν.

«Ἰουλία, εἶπεν, ἰδὲ τί κάμνει ὁ μαρκήσιος».

Ἡ Ἰουλία ἤτις ὑπηρετεῖ τὴν Κυρίαν Βενουᾶ ἀπὸ δεκατεσσάρων ἐτῶν ἀπῆλθε καὶ ἐπέστρεψε λέγουσα. «Κυρία, ὁ Κύριος μαρκήσιος παρακαλεῖ τὴν εὐγενεῖάν σας νὰ μὴ τὸν περιμένετε.» Ἔσπασεν ἕνα λωρὶ καὶ τὸ διορθῶν· ὁ κύριος θὰ σᾶς προφθάσῃ εἰς τὸν σταθμόν».

Τὴν αὐτὴν στιγμὴν ὁ Πέτρος ἐπλησίασεν εἰς τὴν ἀριστερὰν θυρίδα καὶ ἡ Κυρία Βενουᾶ τῷ εἶπεν εἰς τὸ οὖς.

«Λάβε τὴν πλαγίαν ὁδόν, ἄφες τὴν Διεύζην καὶ διευθύνσου εἰς Μογεμβίκην».

Ἡ ἀμαξίς ἔφυγε τριποδίζουσα γοργῶς. Τὶ παράδοξος γάμος! Ἡ Κυρία Βενουᾶ ἔχαρε θριαμβευτικῶς ἀναχωροῦσα ἐκ τῆς Ἀρλάγγης καὶ τροχληατομένη εἰς τὸ προάστειον ἐν συνοδείᾳ μαρκησίου. Πηρεπωλήθη διὰ τὸ κάπον, τὴν κεφαλαλίαν τῆς, τὸν

ΑΓΓΕΛΙΑ.

Ἡ τῆς Γαλλικῆς γλώσσης εἰδικὴ ἡμῶν σχολὴ μετετέθη ἀρχομένου ἤδη τοῦ σχολικοῦ ἔτους εἰς τὸ ἐμπορικὸν Λύκειον τοῦ Κυρίου Π. Ἀντωνιάδου, ὅπου γίνονται μαθητῶν ἐγγραφαὶ καθ' ἐκάστην παλαιῶν τε καὶ νέων.

Καταρτίζονται ὡς καὶ πρότερον τάξεις δύο ἐναλλάξ ἀνὰ τρεῖς ὥρας τῆς ἐβδομάδος, ἀρχόμεναι ἀπὸ τῆς 5^{ης} ὥρας μ. μ.

Δίδακτρα προκαταβλητέα δραχ. νέαι 10 κατὰ μῆνα.

Α. Ἡλιάδης Βεζάνος
Ν. Κοντόπουλος.

ΤΙΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΤΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ

ὀρίζεται

Διὰ τοὺς ἐν τῷ ἐσωτερικῷ δρα. ν. 5

» » ἐξωτερικῷ » » 6